

Giới thiệu Thần Y Khí Nữ: Quỷ Đế Ngự Thú Cuồng Phi

Nguồn convert: wattpad

Editor: Quế Nhi (24 chương đầu)

Diệp gia ngọc nữ 13 tuổi, một buổi sáng trọng sinh!

Tọa ửng vạng nắng Thần Đình, người mang Linh Thực không gian.

Nàng không còn là phế vật người gặp người biết!

Dược độc vô song, thần y cũng phải đứng dịch một bên.

Linh Thú đòi khế ước.

Thật ngại!

Thần thú đều gọi ta là lão đại.

Lão cha cặn bã, dám bỏ thê khí nữ, nàng sẽ làm cho hán nhà tan cửa nát.

Người đòi, dám khi dễ nàng lần nhục nàng, nàng tất hoàn trả lại gấp trăm lần.

Đầu thai làm người, nàng Vương Giả trở về.

Nào ngờ chọc phải Tà Mị khát máu hán. Rõ ràng hán là sát phạt quyết định Quỷ Đế, lại hóa thân thành ngọc nữ vô hại.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Khí Nữ: Quỷ Đế Ngự Thú Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Nữ tử trọng sinh

Đại hạ quốc thu phong trần.

Từ đường trong Diệp gia, đàn mộc điêu khắc trên thành bàn, để các loại cung phẩm, chính giữa từ đường, phong cách cổ trong Hắc đình cấm mấy nén nhang, hương khói lượn lờ.

Cửa bị đẩy ra, một cái bóng dáng gầy nhỏ đi vào.

Đó là một nữ tử mười ba mười bốn tuổi, mặt chỉ lớn chừng bàn tay, ngũ quan rất là tinh xảo, chỉ tiếc nhìn đầu tóc bù xù, cộng thêm một đôi con ngươi mờ mờ, làm cho nàng xinh đẹp như được mình châu.

Thiếu nữ mới vừa đi tới bàn cạnh, chợt đi ra vài người.

”Hay a, bắt ăn trộm” Vài tên ác nô bắt lấy tay chân thiếu nữ, đưa nàng đi xuống đất.

“Ô ... ô.” Thiếu nữ bị dọa phát sợ, muốn tránh thoát mấy người đang nắm, chỉ tiếc, khí lực nàng làm sao hơn được những thứ kia từ nhỏ đi học võ, đã đạt tới Luyện Thể Nhất Trọng Diệp gia ác nô.

“Diệp Lăng Nguyệt, nguyên lai là người ngọc nữ, ai cho người lá gan, ăn trộm cung phẩm trên bàn.” Diệp gia nô tài Vương Quý lên tiếng là thân tín Lục thiếu gia Diệp Thanh.

Bị đẩy ngã biểu muội Diệp Thanh gọi là Diệp Lăng Nguyệt, nàng tuy là tiểu thư Diệp gia, nhưng ở Diệp gia, thân phận so với người làm còn thấp hơn.

Chỉ vì Diệp Lăng Nguyệt là si nhục Diệp gia, nàng là một ngọc nữ.

Diệp Lăng Nguyệt trên mặt tái nhợt, tràn đầy sợ hãi.

“Còn dám tranh cãi.” Vương Quý không nói lời nào, cho Diệp Lăng Nguyệt mấy bạt tai.

Vương Quý là tên gọi võ giả, mấy bạt tai tát xuống, trên mặt Diệp Lăng Nguyệt sưng lên, Vương Quý còn không hết hận, một cước đạp về phía bụng Diệp Lăng Nguyệt.

Thân thể Diệp Lăng Nguyệt, giống như điều đứt dây, bay ra ngoài, nện ở giữa từ đường rơi xuống đất trên chiếc đỉnh lớn, phát ra một trận tiếng vang trầm đục.

“Ngốc nữ không nhúc nhích, đừng nói là đã chết.” Vài tên nô tài Diệp gia thấy Diệp Lăng Nguyệt nửa ngày không có động tĩnh, còn tưởng rằng nàng chết.

“Sao có thể dễ dàng chết như vậy, ngốc nữ này, bị đánh vài chục năm, còn không phải là sống tốt. Thiếu gia nói mệnh của tiện nữ này cứng rắn.” Vương Quý tâm tư ác độc, ánh mắt của hắn đảo qua, đến chiếc khẩu hương đỉnh bên người Diệp Lăng Nguyệt.

Từ Đường Diệp gia là chủ nhà họ Diệp mua lại hơn ba mươi năm trước, cái khẩu hương đỉnh lúc ấy ngay tại trong từ đường, một mực tạm thời vẫn để đó.

Vương Quý tiến lên phía trước, đẩy ra nắp đỉnh, cào tro hương.

“Mấy người các ngươi, đem tiểu ngốc nữ để vào, để cho nàng ăn trộm, hôm nay sẽ để cho nàng ăn đủ.”

Vài tên gia nô cười đùa, Diệp Lăng Nguyệt ở trong mắt bọn hắn, ngay cả một con dã cầu cũng không bằng.

Bọn họ đè lại tay chân Diệp Lăng Nguyệt, đem những thứ tro hương không biết bao nhiêu năm không quét dọn, nhét vào trong miệng nàng.

Hương tro nhét vào trong miệng trong nháy mắt, có một viên tròn vo, trượt xuống vào cổ họng Diệp Lăng Nguyệt.

Vật kia vừa vào bụng, ngốc nữ Diệp Lăng Nguyệt chỉ cảm thấy bên trong bụng đan điền một trận nhiệt nóng bỏng.

Vô cùng vô tận nhiệt ý, nóng quá, thực cốt đốt tâm nóng, giống như là muốn đưa nàng cả người thiêu hủy hầu như không còn.

Khó chịu... Thật khó chịu, Diệp Lăng Nguyệt nắm cổ họng, có vật gì muốn từ trong cổ họng nàng chui ra ngoài.

Cho đến khi trên cổ trào ra vết máu, nóng bỏng cũng không có giảm bớt, nàng thống khổ khó nhịn, tức khắc đâm đầu về phía khẩu hương đỉnh, máu tươi từ cái trán chảy ra.

“Hồngбет, tiểu ngốc nữ đã chết?” Vương Quý tiến lên nhìn một cái, phát hiện Diệp Lăng Nguyệt không có động tĩnh.

Vài tên gia nô trở mắt nhìn nhau đến lúc này bọn họ mới sợ, tiểu ngốc nữ mặc dù thân phận hèn mọn, không được coi trọng, dầu gì cũng là Diệp gia tiểu thư chính quy.

“Còn đứng ngây ở đó làm gì, đi nhanh tìm thiếu gia.” Vương Quý kinh hoàng luống cuống đến, mấy người chạy trốn.

Trong từ đường, thân thể nhỏ nhỏ Diệp Lăng Nguyệt, cuộn tròn thành một chỗ.

Cảm giác có ngọn lửa đang đốt người, một sóng lại một lần sóng tiếp theo.

“Nương.” Diệp Lăng Nguyệt kêu, lại không có bất kỳ người nào trả lời nàng.

Dần dần, cảm giác nóng rực biến mất, lực phủ ngũ tạng Diệp Lăng Nguyệt xoắn chung một chỗ.

Không biết qua bao lâu, trong đầu, “Đùng” một tiếng, giống như là có vật gì ở trong đan điền chọt nổ tung.

Trong cơ thể Diệp Lăng Nguyệt, có một cỗ hào quang màu đỏ thoáng qua, nhanh chóng hướng nàng toàn thân khuếch tán ra, tay nàng chỉ động động.

Mắt —— đột nhiên mở ra, trước cặp mắt dờ dẩn trong con ngươi, sáng chói như Thần Tinh.

Cảnh vật chung quanh rõ ràng, Diệp Lăng Nguyệt ngồi dậy.

Con ngươi nàng, cảm giác ánh sáng chọi lóe lên.

Đạp vào mắt là một tòa phong cách cổ xưa đại khí, ở chính giữa có một tấm bàn, phía trên để cung phẩm cùng bài vị của tổ tiên.

“Ta, trọng sinh.” Diệp Lăng Nguyệt lầm bầm, nàng nhìn tay mình.

Vừa nhỏ vừa gầy, có đủ loại tất cả vết thương lớn nhỏ, đây là khi dễ thân thể của thiếu nữ nhỏ bé.

Nàng đứng lên, thử nhớ lại trí nhớ của thân thể, bởi vì đời trước duyên cớ là ngọc nữ này, trong đầu loáng thoáng chỉ có một chút trí nhớ.

Xem ra, còn cần một ít thời gian, thích ứng này là thân thể này.

Xoay người muốn rời đi, Diệp Lăng Nguyệt bên tai nghe được trận “Xì xì xì” tiếng vang.

Cách đó không xa, trên khẩu hương đỉnh cổ, lúc trước Diệp Lăng Nguyệt đâm vào lưu lại một bãi máu, đang phát sinh biến hóa.

Máu, lấy mắt thường có thể thấy tốc độ, rót vào trong đỉnh.

Lòng bàn chân Diệp Lăng Nguyệt chui lên một đạo hơi lạnh, nhưng mà trong lòng nàng mãnh liệt hiếu kỳ đi lên phía trước.

Tay nàng vừa mới dính vào chiếc đỉnh kia, một màn cổ quái phát sinh.

Vào ——

Cái đó vốn là ước chừng tầm hai ba người mới có thể ký thác giờ lên cổ đỉnh, hóa thành nhất lưu Hắc Quang, chạy vào tay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Khí Nữ: Quý Đế Ngự Thủ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Hắc Đỉnh thần bí

Cái đỉnh chạy vào bên trong cơ thể một cái chớp mắt, lòng bàn tay giống như là bị một con con rắn nhỏ cắn một cái.

Chờ đến Diệp Lăng Nguyệt phục hồi tinh thần lại, trước mắt một chiếc Cổ Đỉnh đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Diệp Lăng Nguyệt nhìn lại lòng bàn tay mình, phát hiện trên tay, nhiều hơn một cái Đỉnh ấn.

Đỉnh ấn chỉ to bằng móng tay, cùng đại Đỉnh giống nhau như đúc.

Cổ đỉnh chạy vào thân thể Diệp Lăng Nguyệt, như thai ký sinh trưởng ở trong lòng bàn tay, mặc cho nàng thế nào lau chùi, cũng lau không hết.

Quá nhiều nghi hoặc, Diệp Lăng Nguyệt nhất thời cũng không để ý lắm, nàng quyết định trước tiên quay về chỗ ở.

Rời đi từ đường, mượn thân thể quán tính, Diệp Lăng Nguyệt hướng phía sau từ đường sân đi tới.

Bắc Trang Diệp gia, bao gồm hai bộ phận từ đường cùng hậu viện.

Diệp Lăng Nguyệt cùng mẹ nàng với một tên lão nô nhiều năm qua ngụ ở hậu viện, dựa vào lương tháng ít ỏi mà sống.

Phía trước, xuất hiện mấy gian nhà ở thấp bé, như bộ dáng phòng chứa củi cải tạo thành.

Trước phòng nuôi vài con gà và một mảnh vườn rau xanh ròn, trừ lần đó ra, không có những thứ khác, nơi này chính là chỗ ở Diệp Lăng Nguyệt.

“Tiểu Tỷ, người trở lại.” Một tên mặt đầy nếp nhăn là lão phụ nhân từ giữa phòng đi ra, trong miệng nàng không ngừng ho khan, thấy Diệp Lăng Nguyệt, vui mừng tiến lên đón tới.

Lão phụ nhân này chính là người hầu trung thành mẫu thân, Lưu mụ.

Những năm gần đây, vẫn là Lưu mụ chiếu cố hai mẹ con Diệp gia đồ ăn thức uống cuộc sống thường ngày.

“Lưu mụ, thân thể người còn chưa khỏe, như thế nào đứng lên?” Diệp Lăng Nguyệt nhớ, ngày thường đều là Lưu mụ phụ trách quét dọn Từ Đường.

Gần đây, Lưu mụ bị bệnh, “Ngọc nữ Diệp Lăng Nguyệt” không muốn để cho nàng lại vất vả, mới kiên trì muốn thay Lưu mụ đi Từ Đường quét dọn, lúc này mới đụng vào nhóm người Vương Quý gia, bị đánh chết tươi.

Tùy ý thăm hỏi sức khỏe một tiếng, rơi vào trong tai Lưu mụ, thoáng như sấm rơi xuống đất, trong mắt nàng tràn đầy không tưởng tượng nổi.

“Tiểu Tỷ, người không ngọc?” Lưu mụ kích động bắt lấy tay Diệp Lăng Nguyệt, tỉ mỉ đánh giá từ trên xuống dưới.

Đáy mắt Diệp Lăng Nguyệt, một mảnh thanh minh, dĩ nhiên cùng với người bình thường không khác nhau.

Lưu mị mừng đến chảy nước mắt, ôm Diệp Lăng Nguyệt, khóc lên.

“Lưu mị, đừng khóc, bên ngoài gió lớn, vào nhà trước.” Diệp Lăng Nguyệt trong lòng cảm khái, ngốc nữ cũng có chỗ tốt của ngốc nữ, ít nhất vào lúc này giả bộ mất trí nhớ, không có ai sẽ hoài nghi.

Trở về bên trong phòng, Lưu mị thấy Diệp Lăng Nguyệt một thân bồn thủy, bận rộn bung tới nước nóng, để cho Diệp Lăng Nguyệt lau mặt chải tóc một phen, liền vội vàng đi chuẩn bị đi thức ăn.

Thừa dịp Lưu mị không có ở đây không, Diệp Lăng Nguyệt đứng lên quan sát chung quanh.

Chủ tớ ba người cư trú nhà không lớn, bên trong phòng có mấy thứ đồ gia dụng thô kệch, một bàn ăn, mấy cái ghế băng dài, bên cạnh bàn có cái gương.

Nàng đi lên phía trước, trong gương phản chiếu ra bộ dáng “Diệp Lăng Nguyệt”.

Đó là gương mặt ngây thơ thoát vị, mặc dù có điểm xanh xao vàng vọt, nhưng mắt giống như trăng lưỡi liềm, lông mi vừa dài vừa cong, ngũ quan tinh xảo, nhưng thật ra là một tiểu mỹ nhân trời sinh.

Buông gương xuống, Diệp Lăng Nguyệt liếc xuống chân bàn kê hai quyển sách, nàng thuận tay cầm sách lên, trên sách viết “Đại Hạ chí”, “võ giả nhập môn”.

Hai quyển sách này, rất lâu không có người lật xem, phía trên tích đầy tro bụi.

Cầm sách quyển sách, lật qua lại, Diệp Lăng Nguyệt đối với thế giới này đại khái hiểu biết một chút.

Nàng trọng sinh ở một quốc gia trong Đại Hạ Quốc, Đại Hạ Quốc bên trong có đông đảo Quận Phủ, chỗ ở Diệp gia là nơi phong trấn Đại Hạ cực bắc.

Biên giới Đại Hạ, địa thế phức tạp, dãy núi trong thâm cốc, thường lui tới dã thú hung tàn

Ở Đại Hạ, vô luận là binh dân bách tính hay là con em thế gia, tám chín phần mười cũng sẽ tập võ, dựa theo võ giả tu luyện trình độ bất đồng, có Luyện Thể Cửu Trọng, ngày hôm sau cùng Tiên Thiên phân chia.

Võ giả cùng người bình thường khác nhau, ở chỗ võ giả trong cơ thể là trong đan điền, hội tụ một cỗ nội lực, cỗ nội lực kia chính là Nguyên Lực.

Nguyên Lực?

Diệp Lăng Nguyệt hơi sững sờ, nàng có thể cảm giác được, bên trong đan điền của nàng, có một cỗ nội lực yếu ớt khí dao động

Chẳng lẽ nói, tiểu ngốc nữ cũng là gọi võ giả, bên trong đan điền có Nguyên Lực, cái này cùng trên sách nói là Luyện Thể Đệ Nhất Trọng rất giống nhau.

“Tiểu Tỷ, ngươi cảm đậm sách chân bàn làm gì.” Đang suy nghĩ, thanh âm hiếu kỳ Lưu mị cắt đứt Diệp Lăng Nguyệt.

“Lưu mị, ta hỏi trước có từng học qua Võ chưa?” Diệp Lăng Nguyệt để sách xuống.

Nàng có thể khẳng định, bên trong đan điền này mặc dù khí yếu ớt, nhưng là võ giả nhập môn trong sách nói tới Nguyên Lực.

“Ngươi khi còn bé, đi theo tiểu thư học qua mấy cái chiêu thức.” Lưu mị dọn xong chén đĩa.

Mấy cái chiêu thức, là có thể luyện ra Nguyên Lực? chẳng lẽ nói thân thể đời trước không phải là một ngốc nữ, ngược lại là một thiên tài luyện võ?

Diệp Lăng Nguyệt buồn bực, nhìn xem trên bàn, một chén gạo tẻ (gạo chưa xay kỹ) thêm một mâm khô cải xanh.

“Chúng ta ngày thường đều ăn những thứ này?” Khó trách thân thể Diệp Lăng Nguyệt này vừa gầy vừa nhỏ.

“Tiểu Tỷ, chúng ta không có tiền, hai cha con Vương quân gia khấu trừ lương tháng Bắc Trang.” Lưu mị than thở.

Vương quân gia chính là cha Vương Quý, là phụ trách quản lý bắc trang quân sự Diệp gia.

Hai mẹ con ở Diệp gia, rất không được cưng chiều, ngay cả một ít người làm đều khi dễ các nàng, khấu trừ lương tháng.

“Lương tháng, nương đều không quản?” mẫu thân Diệp Lăng Nguyệt là chủ nhà họ Diệp tam nữ nhi, đường đường Tam tiểu thư Diệp gia, làm sao không được coi trọng.

Phanh —

Cửa bị đá văng một cước, một thiếu niên và vài tên nô tài vây quanh, nghênh ngang đến đi tới.

“Quân thì phải làm thế nào đây, ngốc nữ chính là ngốc nữ, ngươi còn thật sự cho rằng mẹ ngươi còn là năm đó muôn người chú ý Diệp gia thiên tài?

Nàng bây giờ là phé vật, ai sẽ quản một cái phé vật sống chết.” Hoa Y thiếu niên mũi vênh lên trời, tựa như con nghé con ngựa nhào giọng nói phách lối.

Tên này khí thế hung hăng xông tới đi vào cửa, là thiếu niên biểu ca Diệp Thanh của Diệp Lăng Nguyệt.

Đám người Vương Quý lúc trước đánh “Chết” Diệp Lăng Nguyệt, tâm lý sợ hãi, bận rộn tìm chủ tử nhà mình tới giải quyết tốt.

Diệp Thanh ở Từ Đường tìm một vòng, không thấy thi thể Diệp Lăng Nguyệt, cũng biết nàng còn chưa có chết.

Diệp Thanh đến hậu viện, vừa vặn liền nghe được Diệp Lăng Nguyệt cùng Lưu mụ tiếng nói chuyện, không nghĩ tới gốc nữ không những không có chết, bị đánh vỡ đầu, ngược lại biến hóa cơ trí.

“Lục Tiểu Thiếu Gia, ngươi làm sao có thể nói Tam tiểu thư như vậy, nàng chính là người thân của cô cô của ngươi.” Lưu mụ thấy Diệp Thanh đáng vẻ đám người này, biết lai giả bất thiện, vội vàng đem nhà mình Tiểu Tiểu Tỷ hộ ở sau lưng.

“Cái gì cô cô với không cô cô, bằng nàng xứng sao? Nàng chẳng qua chỉ là một phé vật bị người khi dễ, làm Diệp gia mất mặt.” Diệp Thanh Phi một mực nói.

“Ngươi nói cái gì, nói lại lần nữa!” ánh mắt băng lãnh như sắc của Diệp Lăng Nguyệt, trong cơ thể nàng, một cỗ tân sinh Nguyên Lực bởi vì tức giận, rực rích.

”Nói lại một trăm lần đều có thể. Gốc nữ, ta cho ngươi biết, mẹ ngươi bởi vì là những nữ nhân khác, bị cha ngươi đuổi ra khỏi nhà, còn đánh trọng thương, mất hết mặt mũi Diệp gia. Hai người các ngươi đều là đồ đẻ tiện không ai muốn, da mặt dày nương nhờ Diệp gia ăn không ở không.” Diệp Thanh cùng kia một đám nô tài cũng cười lớn.

Những lời này, đám người Diệp Thanh, lúc trước mỗi lần khi dễ “Diệp Lăng Nguyệt”, cũng sẽ nói giống như lần trước.

Khi đó “Diệp Lăng Nguyệt” nghe xong, chỉ biết là một bên khóc một bên cầu xin tha thứ, mà hôm nay hết thấy đều bất đồng.

Đáy lòng Diệp Lăng Nguyệt, ý hận như núi lửa bùng nổ lao ra, ý hận này, đã ẩn sâu mười ba năm.

Diệp Lăng Nguyệt đẩy Lưu mụ ra, dưới chân chạm một cái, bạo lướt về phía Diệp Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Khí Nữ: Quý Đế Ngự Thủ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Bao che mẫu thân

“Bây giờ ta không đánh tàn phế ngươi, ta sẽ không gọi là Diệp Lăng Nguyệt!” Diệp Lăng Nguyệt giống như là biến thành người khác, bên trong thân thể, tỏa ra một cỗ khí thế đáng sợ.

“Nha, gốc nữ muốn phát uy, các ngươi đều tránh ra, để Bản Thiếu Gia hôm nay sẽ để cho tiểu gốc nữ biết, thiên tài cùng phé vật khác biệt là như thế nào.” Diệp Thanh xùy cười ra tiếng, bên cạnh hắn những nô tài kia, cũng cười đùa tán ra.

Diệp Thanh đã là Luyện Thể tam trọng, hắn ở bên trong Diệp thị gia tộc trẻ tuổi nhất, thực lực được xếp vào mười người đứng phía trên.

Về phần Diệp Lăng Nguyệt, một cái gốc nữ, căn bản là không có học qua Võ, nàng căn bản không cơ hội đối với Diệp Thanh tạo thành uy hiếp gì.

Diệp Thanh xem thường Diệp Lăng Nguyệt, hắn thậm chí ngay cả Nguyên Lực đều không dùng.

Diệp Lăng Nguyệt cất bước mấy cái đến trước người Diệp Thanh, hướng hắn hai quả đấm lòng ngực đập tới.

Đấm ra một quyền, trong lúc mơ hồ Quyền Phong lăm lăm, làm Diệp Thanh ý thức được không đúng lúc.

Ầm!

Đáy mắt Diệp Lăng Nguyệt, ánh sáng lạnh leo đao động.

Chúng nô tài kinh ngạc, Diệp Thanh lại bị một quyền này, gắng gượng lui ra mấy bước.

“Luyện Thể Đệ Nhất Trọng!” Diệp Thanh bị bức lui mấy bước, ngực một trận đau đớn, làm hắn kinh ngạc là thế nhưng mới vừa một quyền kia của Diệp Lăng Nguyệt.

Diệp Thanh cảm giác, trong một quyền kia Diệp Lăng Nguyệt có nguyên lực yếu ớt đao động.

Một quyền thuận lợi Diệp Lăng Nguyệt, có thể cảm giác da thịt cứng rắn như màu đồng Diệp Thanh, đây chính là thực lực võ giả.

Mấy người Vương Quý cũng sững sờ, bất quá là đem một canh giờ, tiểu ngọc nữ không những không ngọc, còn thoáng cái đột phá thành Luyện Thể Đệ Nhất Trọng.

“Diệp Lăng Nguyệt, ngươi lại dám lừa gạt gia chủ lên lên học võ. Coi như là ngươi học cũng vô dụng, mới vừa một quyền kia, Bản Thiếu Gia muốn ngươi trả lại gấp đôi.” Diệp Thanh then quá thành giận, hần nghiêm ngặt quát một tiếng, nhưng thấy hần đem hai quả đấm, phát ra hai quyền đạo lôi điện.

“Tiểu Tỷ, chạy mau, đó là Băng Lôi Quyền.” Lưu mục vừa thấy, quá sợ hãi.

Diệp Thanh thiếu gia một quyền này, đã dùng tới nền tảng võ học Diệp gia, một quyền này đi xuống, không phải chuyện đùa.

Diệp Lăng Nguyệt vừa mới đột phá Luyện Thể Đệ Nhất Trọng, căn bản sẽ không là đối thủ Diệp Thanh Luyện Thể Đệ Tam Trọng xuất toàn lực ra.

Ngần cân treo sợi tóc, ngoài cửa một bóng người như sấm tránh ra, ở trước người Diệp Lăng Nguyệt ngăn cản.

Quả đấm Diệp Thanh đụng vào người, quyền cách người vừa tới còn nửa thước khoảng cách, Diệp Thanh chỉ nghe thấy được cổ tay mình RẮC...A...A...!! Âm thanh vang dội, một cổ cường đại xích lực đem cả người hần hất ra, nện ở trên tường.

Cánh tay truyền tới trận võ vụn đau đớn, trước người Diệp Lăng Nguyệt giống như một nữ tử thiên thần.

Nữ tử gò má nhỏ vui lấp, sắc mặt xanh trắng, nhưng dáng người cao ngất, mày liễu mắt hạnh, không giận mà uy, có một cỗ khí thế không nói ra ra lời.

“Diệp... Tam tiểu thư!” gia nô Diệp gia môn lúc này mới thấy rõ người vừa tới, người người hù dọa gần chết.

Diệp Hoàng Ngọc, thứ ba nữ tử Diệp gia gia chủ, đã từng người đệ nhất Diệp gia hoàn toàn xứng đáng.

Nàng ba tuổi đột phá Luyện Thể Đệ Nhất Trọng, 15 tuổi sau khi đột phá, nàng rất có thể sẽ trở thành thượng đẳng thứ nhất Diệp gia Tiên Thiên Cao Thủ.

Bây giờ Diệp Hoàng Ngọc tuy là không thể so với năm đó, cho dù là bản thân bị thương, nàng vẫn là Hậu Thiên Cao Thủ.

“Diệp Hoàng Ngọc, ngươi dám làm tổn thương ta, cha ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Diệp Thanh đau đến chết đi sống lại, cổ tay hần trật khớp, xương cánh tay bị Diệp Hoàng Ngọc dao động một cái nát bấy.

“Cha ngươi là cái thá gì, hần đến, ta liền đánh hần.” Diệp Hoàng Ngọc hạ một câu nói.

Bởi vì Vương Quý hai cha con khẩu trừ lương tháng, Diệp Hoàng Ngọc cách mỗi cả tháng sẽ lên núi hái thuốc, săn giết một ít dã thú tới bù đồ xài trong nhà, đi một lần chính là mười ngày nửa tháng.

Mấy người Diệp Thanh cũng là thói quen Diệp Hoàng Ngọc, cho nên mỗi tháng nhiều ngày này, cũng sẽ khi dễ “Diệp Lăng Nguyệt”, nhưng là bọn hần hạ thủ cũng rất cẩn thận, đều là nội thương.

“Diệp Lăng Nguyệt” lại là một ngọc nữ, cũng không biết tổ cáo.

Nếu không phải là hôm nay gặp Diệp Hoàng Ngọc còn không biết con gái cho tới nay, cũng bị người bắt nạt, nghĩ tới đây, Diệp Hoàng Ngọc càng áy náy.

Con gái nàng, một ngón tay nàng cũng không nỡ chạm, đấm người này, lại dám đả thương nàng.

Cha Diệp Thanh không dám đến, nếu hần dám tới, liền đánh một cái, tới một đôi, liền đánh một đôi!

“Chờ xem, ta nói cho gia gia.” Diệp Thanh nào dám cùng Diệp Hoàng Ngọc nói, chỉ có thể tùy ý để cho vài tên người làm đỡ đi, chạy vào rừng mà chạy.

Phía sau, Diệp Lăng Nguyệt nghe, le lưỡi, mẫu thân yên lặng điểm cái đáng khen.

Diệp Thanh kia nhục mạ, để cho Diệp Lăng Nguyệt tưởng mẹ mình cho mình tiện nghi là một người khí phụ thức đau buồn, nào biết thế nhưng một khuyết điểm điên cuồng bao che.

Diệp Hoàng Ngọc vừa quay đầu lại, thấy con gái nhà mình nhìn chính mình, tròn mắt đen láy chuyển động không ngừng, nơi nào giống như một ngọc nữ.

Diệp Hoàng Ngọc trong nháy mắt kinh ngạc.

“Tiểu thư, Tiểu Tỷ nàng không ngọc.” Lưu mục lầm bầm.

Diệp Lăng Nguyệt liếc một cái, Lưu mục, ngươi hôm nay đã nói lần thứ hai.

“Nương.” Lưỡng lự hạ xuống, Diệp Lăng Nguyệt kêu một tiếng.

Diệp Hoàng Ngọc thân thể chấn động, trong hốc mắt xông lên một mảnh nhiệt ý, một tiếng nường này, nàng ước chừng chờ mười ba năm.

Lưu mục thu xếp hai mẹ con ăn cơm, trong bữa tiệc, Diệp Hoàng Ngọc còn hỏi mấy câu, Diệp Lăng Nguyệt là thế nào biến hóa thông minh.

Diệp Lăng Nguyệt chẳng qua là kẻ sách úp mở, nói là đùng đầu, tỉnh lại lúc, cũng đã thành bộ dáng bây giờ.

“Nương, hài nhi muốn luyện võ.” Diệp Lăng Nguyệt buông chén đĩa xuống, thủy thanh nói.

Cùng Diệp Thanh lần tỷ thí kia, để cho Diệp Lăng Nguyệt được ý thức mãnh liệt, nếu muốn ở cái thế giới này sống tiếp, nàng phải trở thành cường giả.

Vô luận là ai, những thứ kia khi dễ nàng, khi dễ mẫu thân người, nàng cũng sẽ không khinh xuất tha thứ.

“Luyện võ rất khổ cực, không phải là một sớm một chiều là có thể thành tựu chuyện. Lăng Nguyệt, ngươi hạ quyết tâm sao?” Diệp Hoàng Ngọc khá có thâm ý nhìn Diệp Lăng Nguyệt mấy lần.

“Hài nhi sẽ không từ bỏ, mời mẫu thân tác thành.” Diệp Lăng Nguyệt kiên định.

Diệp Hoàng Ngọc ý thức được, con gái sau lần trọng sinh này, cả người rất bất đồng.

“Ngươi vừa đã hạ quyết tâm, nương ngày mai bắt đầu liền truyền thụ cho ngươi trụ cột nhất nhập môn võ học, nơi này có bụi cây Tụ Nguyên Thảo, nó có thể tụ tập thiên địa nguyên khí, ngươi đưa nó trồng ở bên trong phòng, đối với ngươi ngày sau tu luyện sẽ có lợi.” Diệp Hoàng Ngọc lần này lên núi, vốn ý là đào một ít được thảo đối với thương thế chính mình mới có lợi, trong lúc vô tình lại phát hiện bụi linh thảo Tụ Nguyên Thảo này.

“Nương, Tụ Nguyên Thảo trân quý như vậy, ngươi giữ lại chính mình dùng đi.” Diệp Lăng Nguyệt nhìn ra được, Diệp Hoàng Ngọc trên người bị thương, hơn nữa còn là rất khó trị tận gốc vết thương cũ.

“Tụ Nguyên thảo đối với vết thương của nương không có tác dụng gì, chỉ có đan dược ngũ phẩm mới có thể trị khỏi bệnh của nương.” Diệp Hoàng Ngọc lắc đầu một cái, không có ai so với nàng càng rõ ràng bản thân, nhiều năm như vậy, đối với việc khỏi hẳn, nàng đã sớm là không ôm bất kỳ hy vọng nào.

“Đan dược ngũ phẩm? Nương, có phải hay không có đan dược, thương thế của ngươi sẽ tốt?” Diệp Lăng Nguyệt hỏi đến.

“Đứa nhỏ ngốc, đan dược ngũ phẩm ở tỉnh thành cũng rất khó gặp, huống chi là Thu Phong trấn loại địa phương nhỏ này, ngươi hôm nay bị thương, liền ăn cơm sớm đi liền đi ngủ đi.” Diệp Hoàng Ngọc cũng có vài phần mệt mỏi, nàng vuốt tóc con gái, khổ sở nói.

Diệp Lăng Nguyệt chỉ đành phải ôm bụi cây kia đáng đáp cùng cỏ dại không có gì khác biệt Tụ Nguyên Thảo trở về phòng trong.

Bởi vì ban ngày mất quá nhiều máu, Diệp Lăng Nguyệt trở lại bên trong phòng không bao lâu, dâng lên mệt mỏi, ôm bụi cây kia Tụ Nguyên Thảo ngủ mất.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Khi Nữ: Quý Đế Ngự Thủ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Không gian thần kì

Không biết ngủ bao lâu, chớp mũi Diệp Lăng Nguyệt từng trận ngứa ngáy, sau cơn mưa không khí đặc biệt mát mẻ đập vào mặt.

Diệp Lăng Nguyệt mở mắt ra, nàng phát hiện mình đang ở trong một mảnh sương trắng mông lung bên trên đồng ruộng.

Diệp Lăng Nguyệt cúi đầu nhìn một cái, trong ngực ôm chấu Tụ Nguyên Thảo không thấy.

Vài bước bên ngoài trên mặt đất, bụi cây kia đáng đáp xanh mướt cỏ dại, không phải là Tụ Nguyên Thảo sao.

Diệp Lăng Nguyệt nhớ rất rõ ràng, mẫu thân đem Tụ Nguyên Thảo lúc trước giao cho nàng, Tụ Nguyên thảo rõ ràng vừa khô vừa vàng.

Chẳng qua chỉ là ngủ một giấc, Tụ Nguyên thảo thì trở nên bộ dáng khỏe mạnh, màu sắc bích lục, sinh trưởng rất tốt.

Diệp Lăng Nguyệt đi mấy bước, thấy một bên có khối nhám thạch màu nâu đen, phía trên chạm trổ ba chữ to: “Hồng Mông Thiên.”

Ba chữ to ngời bứt sắc bén, sâu tới mấy tấc, kiểu chữ đầy ý nghĩa phong lưu, lại là có người dựa vào chỉ lực (ngón tay có lực) điêu khắc xuống.

Diệp Lăng Nguyệt càng đi về phía trước mấy bước, nhưng là nàng phát hiện, bốn phía sương trắng càng ngày càng đậm, nàng không cách nào càng đi về phía trước.

Cái này gọi là Hồng Mông Thiên địa phương, tối đa chỉ có một ly đất lớn nhỏ, phía trước cũng không biết đi thông đến nơi nào.

“Lăng Nguyệt, trời sáng, nên đứng đây luyện võ.” bên tai truyền tới thanh âm Diệp Hoàng Ngọc.

Thần Thức chuyển một cái, lúc mở mắt ra, Diệp Lăng Nguyệt phát hiện mình đã rời đi Hồng Mông Thiên.

Ngay tại lúc Diệp Lăng Nguyệt rời đi trong nháy mắt, trong sương trắng, thoáng qua một đôi con mắt màu xanh lam trẻ sơ sinh.

Diệp Lăng Nguyệt rời đi Hồng Mông Thiên, từ từ suy nghĩ lại, hồi tưởng lại hôm nay mẫu thân liền muốn bắt đầu truyền thụ nàng võ học.

Sau ba ngày, Bắc Trang bên ngoài Diệp gia, nắng sớm ban mai mới vừa chiếu qua ngọn cây.

Có một bóng người gầy nhỏ, lượn quanh vòng Bắc Trang chạy bộ, trên chân Diệp Lăng Nguyệt, trói một cái Thiết Sa (sắt) túi, nàng đã ước chừng chạy hơn một canh giờ.

Diệp Hoàng Ngọc là người rất nghiêm khắc, ở Diệp Lăng Nguyệt quyết chí học võ bắt đầu từ ngày đó, nàng liền lập ra một quyết định nghiêm khắc kế hoạch luyện võ.

Mỗi ngày sáng sớm và hoàng hôn, Diệp Lăng Nguyệt đều cần đi ra ngoài chạy bộ một giờ, lại hít vào thở ra một giờ.

Hoàng hôn bình minh hài hòa, thiên địa nguyên khí dồi dào nhất thời điểm.

Cao như vậy cường độ rèn luyện, đối với thân thể gầy yếu Diệp Lăng Nguyệt mà nói, nhìn qua là không có khả năng hoàn thành.

Nhưng mà thứ ngày kế, Diệp Lăng Nguyệt không có bỏ võ nửa chừng, kiên trì được.

Mồ hôi tí tách đất rơi trên mặt đất, theo từng cái bước, trên mặt đất cũng sẽ nhiều vệt nước, Diệp Lăng Nguyệt bắp thịt cả người cùng xương cốt cũng đang điên cuồng kêu gào.

Nhưng nàng không hề từ bỏ, mồ hôi rơi như mưa hạ xuống, cả người nàng liền như trong nước bò ra ngoài, như thể chạy xong hai canh giờ.

Diệp Lăng Nguyệt mới ngồi xếp bằng xuống đến, hít vào thở ra.

Diệp Hoàng Ngọc yêu cầu nàng mỗi ngày sớm muộn phải chạy một giờ thở nạp một canh giờ, Diệp Lăng Nguyệt liền gấp bội luyện, hai canh giờ chạy bộ, hai giờ thở nạp.

Mặc dù trí nhớ không rõ lắm rõ ràng, nhưng Diệp Lăng Nguyệt mơ hồ nhớ, nàng trong lúc vô tình nuốt một viên đan dược trong quái đình, thoáng cái mở mang trí tuệ biến hóa thông minh.

Viên đan dược kia còn lưu lại dược liệu, Diệp Lăng Nguyệt có thể gia tăng rèn luyện hiệu quả.

Cho nên, nàng càng nãy quyết tâm ác độc rèn luyện, trong cơ thể dược lực hấp thu nhanh hơn, tính toán hôm nay, trong cơ thể dược lực hẳn đã hấp thu đầy không sai biệt lắm.

Hồng học —

Giống như nhiều vô số ruộng, miệng mũi Diệp Lăng Nguyệt, da thịt thậm chí là toàn thân lông tóc, đều tại tham lam hấp thu trong thiên địa Nguyên Lực.

Xa xa, Diệp Hoàng Ngọc chính là đang âm thầm quan sát Diệp Lăng Nguyệt tu luyện.

Diệp Hoàng Ngọc vốn tưởng rằng, con gái chẳng qua chỉ là nhất thời cao hứng, mới chịu yêu cầu luyện võ, có thể nàng đã nhiều ngày điên cuồng rèn luyện, nàng làm mẹ tất cả đều là nhìn ở trong mắt.

Đứa bé kia, là thật tâm muốn luyện Võ.

Tính tình con gái, cứng cỏi như nàng, đây rốt cuộc là họa hay là phúc, đây mất Diệp Hoàng Ngọc thần sắc phức tạp.

Chính là này lúc, con người Diệp Hoàng Ngọc khẽ động, nàng chú ý tới, trên da Diệp Lăng Nguyệt, chảy xuôi một tầng giống như ra xích đồng (sắc đỏ) sáng bóng như vậy.

Sáng bóng, có nghĩa nguyên khí cường hóa da thịt, thông thường quyền đâm cước đá, đối với Diệp Lăng Nguyệt khó tạo thành tổn thương nặng.

Chẳng qua là cường hóa thân thể da thịt, đây chính là Luyện Thể Độ Nhị Trọng mới có thể đạt tới.

Võ giả Luyện Thể cộng phân Cửu Trọng, trước sớm Diệp Lăng Nguyệt không biết sao, đột phá Luyện Thể Đệ Nhất Trọng, Diệp Hoàng Ngọc chỉ coi là tình cờ.

Có thể ngăn ngui trong vòng ba ngày, con gái lại đột phá, đây cũng không phải là tình cờ.

Ước chừng hai giờ sau, trong cơ thể một tia thần lực cuối cùng cũng tiêu hao hết thấy, Diệp Lăng Nguyệt mới mở mắt ra, nàng nhảy lên một cái, chỉ cảm thấy thân thể nhẹ nhàng như chim.

“Như thế nào cảm giác trong đan điền Nguyên Lực lại phong phú một ít.” Diệp Lăng Nguyệt kinh ngạc đến.

“Đó là bởi vì, ngươi mới vừa đột phá Luyện Thể Đệ Nhị Trọng.” Diệp Hoàng Ngọc cười chum chim đi tới.

Lại đột phá, lần này là đang hô hấp thở nạp thì trực tiếp đột phá.

“Nương, ngày hôm đó ta cùng Diệp Thanh tỷ thí, hẳn dùng một loại quyền pháp, Lăng Nguyệt muốn học cái loại quyền pháp này.” Diệp Lăng Nguyệt thấy Diệp Hoàng Ngọc mặt đầy mừng rỡ, nhân cơ hội nói.

Diệp Lăng Nguyệt là một nữ nhân, nàng vừa vặn còn là một nữ nhân thù dai, Diệp Thanh kẻ thù, nàng nhất định phải đáp trả lại.

“Vừa mới học được đi liền muốn chạy, Diệp Thanh dùng kia bộ quyền pháp, Diệp gia chúng ta cơ sở võ học, tên là Băng Lôi Quyền. Diệp gia gia quy định, chỉ có sau khi đạt tới Luyện Thể Đệ Tam Trọng, mới có thể tu luyện võ học. Chờ ngươi đạt tới, nương sẽ tự dạy ngươi.” Thấy con gái mặt đầy nhao nhao muốn thử, Diệp Hoàng Ngọc thấy buồn cười, thay con gái lau đi mồ hôi trên trán.

Luyện Thể Đệ Tam Trọng, nàng, nhất định sẽ đạt tới! Diệp Lăng Nguyệt thầm nghĩ ở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Khí Nữ: Quý Đế Ngự Thủ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Đồi chất trên tù đường

Editor: Quế Nhi

Một ngày sau khi rèn luyện, Diệp Lăng Nguyệt trở lại bên trong phòng.

Nàng đột phá Luyện Thể Đệ Nhị Trọng, không biết Hồng Mông Thiên có hay không phát sinh biến hóa gì.

Thần Thức khẽ động, Diệp Lăng Nguyệt tiến vào Hồng Mông Thiên.

Vẫn là kia một chút đất kia, so với lần trước đi vào, Hồng Mông Thiên trong sương trắng, một chút phai nhạt, nhưng như cũ không cách nào thấy rõ sau sương trắng kia rốt cuộc có cái gì.

Ánh mắt Diệp Lăng Nguyệt, rơi vào kia một gốc Tụ Nguyên Thảo.

Sau khi thấy rõ tình hình trên đất, mí mắt Diệp Lăng Nguyệt nặng nề nhảy mấy cái.

Không có hoa mắt đi, một gốc, hai cây... Bất quá ở bên ngoài ngôi nhà ba ngày, một gốc Tụ Nguyên Thảo biến thành một mảnh, hơn nữa mỗi một bụi cây cũng cao ngất ngưỡng, trường dài đến ví trí đầu gối Diệp Lăng Nguyệt.

Còn có mấy bụi, kết xuất (kết trái) thành hạt giống màu xanh nhạt.

Trong ba ngày, bụi cây Tụ Nguyên Thảo kia liền kết trái, một mảnh nhỏ trưởng thành.

Trong Hồng Mông Thiên nguyên khí so với bên ngoài phong phú trên gấp mấy lần, thực vật sinh trưởng ở chỗ này tốc độ sinh trưởng nhanh hơn trăm lần so với bên ngoài.

Nếu là đổi thành những dược thảo khác, thậm chí là nhân sâm linh chi, nàng kia không phải phát tài?

Bất quá, nàng vào lúc này trên người không có đồng nào, lấy ở đâu tiền đi mua trân quý nhân sâm linh chi, Diệp Lăng Nguyệt bắt đầu đi lặt đầu một cái.

"Trước đem ra ngoài một ít Tụ Nguyên Thảo, nhìn xem có thể hay không bán đi, trợ giúp đồ gia dụng trong nhà." Diệp Lăng Nguyệt nhớ tới chủ tử ba người chỉ tiêu ăn mặc, đi lên phía trước, rút lên mấy bụi Tụ Nguyên Thảo.

Dược thảo vừa mới tới tay, Diệp Lăng Nguyệt chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay Đình Ân run lên, dược thảo hóa thành một đạo lục quang, trực tiếp bị

Đỉnh Ấn hút vào.

Bất quá qua mấy hơi thở, Tụ Nguyên Thảo biến thành một bãi thuốc nước lục sắc.

"Đây là thuốc nước?" Diệp Lăng Nguyệt ngửi ngửi thuốc nước, so với Tụ Nguyên Thảo, nồng độ thuốc nước cao hơn nhiều.

Bởi vì không biết thuốc nước tên gọi là gì, sau khi Diệp Lăng Nguyệt tinh luyện đến màu xanh lá cây thuốc nước gọi là Tụ Nguyên Dịch.

Có nó, Diệp Lăng Nguyệt tin tưởng, chính mình trong thời gian có thể rút ngắn đột phá Luyện Thể Đệ Tam Trọng.

Nhưng lần này sau khi tinh luyện được thảo, Diệp Lăng Nguyệt phát hiện trên tay Đỉnh ấn màu đen âm đạm rất nhiều, người cũng mê man.

Nghĩ tới sử dụng Đỉnh Ấn tinh luyện một lần, cần phải hao phí số lượng lớn Nguyên Lực, lấy tu vi lúc này của Diệp Lăng Nguyệt, sợ rằng một ngày cũng tối đa chỉ có thể tinh luyện một lần.

Sau khi rời đi Hồng Mông Thiên, Diệp Lăng Nguyệt lại bắt đầu ngồi xuống thổ nạp hô hấp, khôi phục Nguyên Lực.

Đột nhiên, nàng bị một tiếng bước chân vội vàng liên thức tỉnh.

"Tiểu Tỷ, người mau dậy đi. Tam tiêu thư bị gia chủ kêu lên." Lưu mụ mặt đầy vô cùng sốt ruột.

Diệp Hoàng Ngọc đã thương tay Diệp Thanh, cha Diệp Thanh là Diệp Hoàng Thành năm xưa liền cùng Diệp Hoàng Ngọc bất hòa, lần này, nhất định là hắn phải đem những tổn thương Diệp Hoàng Ngọc cho con trai hắn, bầm bả Diệp Cô gia chủ Diệp gia.

Diệp Cô gia chủ Diệp gia, cha ruột Diệp Hoàng Ngọc, năm đó đối với Diệp Hoàng Ngọc ký thác kỳ vọng rất lớn.

Hắn hết sức phản đối Diệp Hoàng Ngọc gả cho cha của Diệp Lăng Nguyệt, Diệp Hoàng Ngọc không nghe hắn lời nói, cuối cùng rơi kết quả bị người vứt bỏ.

Hai cha con họ Diệp tính khí đều cứng rắn, những năm gần đây, hai người chưa bao giờ nói chuyện nhiều.

Lần này, Diệp Hoàng Ngọc tùy tiện xuất thủ, làm trọng thương Diệp Thanh, Diệp Cô rất có thể sẽ lấy gia pháp xử trí.

Diệp Lăng Nguyệt vừa nghe, lập tức đứng dậy, suy nghĩ một chút, đổi cái rộng áo bào lớn, liền hướng tới Từ Đường Diệp gia chạy đi.

"Tiểu Tỷ, người quay lại." Lưu mụ ở sau lưng kêu thảm thiết, nhưng sao có thể làm cho Diệp Lăng Nguyệt ở lại.

Từ đường trong Diệp gia, một mảnh nghiêm túc.

Diệp Cô gia chủ Diệp gia ngồi ở chính giữa trên ghế thái sư trong Từ Đường, bên người hắn còn đứng vài tên nam tử cao to.

Diệp Thanh gương mặt xanh xao, do người đỡ đi theo bên người đứng thứ tư Diệp gia.

Hai cha con cũng hung tợn nhìn chằm chằm Diệp Hoàng Ngọc.

Diệp gia ở Thu Phong trấn cũng là một nhà giàu, Thái Tổ Diệp gia năm đó tay không đi tới Thu Phong trấn, phát hiện một đại quặng sắt, nhờ vào đó mà trở nên giàu có.

Đến thế hệ này Diệp Cô, chỉ là bên trong ba đời bên nội Diệp gia, thì có năm người con, trong đó có một người nữ tử Diệp Hoàng Ngọc, còn lại mấy phòng đều là nam tử, trong đó tôn bối (cháu), có bảy nam năm nữ, cũng coi là nhiều con cháu.

Lần này, Diệp Hoàng Ngọc làm trọng thương Diệp Thanh, Ngũ Phòng con cháu Diệp gia, tất cả đều đến Từ Đường.

Từ sau khi Diệp Hoàng Ngọc đi vào, Diệp Cô suy nghĩ một chút, không nói gì.

Diệp Cô gia chủ Diệp gia đã hơn năm mươi tuổi, bởi vì thường xuyên duyên cớ luyện võ cường thân (thân thể mạnh mẽ), sắc mặt hắn đều đặn màu đỏ, giữ lại râu ngắn, nhìn qua mặt người trung niên cũng chỉ bốn mươi tuổi không có gì khác biệt.

"Cha, lần này, người nhất định phải chủ cho Thanh Nhi. Chưa tới hai tháng Diệp gia tộc sẽ bắt đầu tỷ thí. Thanh nhi lần này tiến bộ khá nhanh, vốn cho là rất có hi vọng ở tỷ thí tiến nhập vào tam giáp (ba người đứng đầu). Nhưng bây giờ hai tay của hắn xương nát bấy, đừng nói tỷ thí, ngay cả luyện võ bình thường đều không thể." Diệp Hoàng Thành có một gái một trai, con gái hàng năm ở bên ngoài học võ, Diệp Thanh là con trai duy nhất của hắn, hắn xưa nay đều rất là cưng chiều.

"Quý xuống!" Diệp Cô chợt mở mắt ra quát, hai mắt như chim ưng, giận dữ nhìn Diệp Hoàng Ngọc.

Diệp Hoàng Ngọc, từng là đứa con gái hắn coi trọng, bắt đầu từ ba tuổi, hắn nắm tay truyền thụ dạy võ học cho nàng, nàng vốn nên là kiều ngạo Diệp gia, nhưng chính nàng, hủy hết thấy các thứ này.

Nàng không để ý chính mình ngăn cản, gả cho nam nhân phụ lòng kia, lại bị chồng vứt bỏ, tu vi lùi lại, để cho mặt mũi Diệp gia vứt sạch.

Thời gian trôi qua, Diệp Cô đều có thể nhắm một mắt mở một mắt, nhưng bây giờ Diệp Hoàng Ngọc lại không để ý thân phận trưởng bối, làm trọng thương chất tử Diệp Thanh, chuyện này, tuyệt không có thể tha thứ.

Đôi mắt cha quả trách, Diệp Hoàng Ngọc cũng không giải thích, vẫn không nhúc nhích, nàng giống như một thương tiêu thẳng tắp đứng ở nơi đó.

Còn lại tam phòng Diệp gia, đều mặc không lên tiếng.

Hai cha con Diệp Hoàng Thành mặt đầy tươi cười trên nỗi đau của người khác, lần này, Diệp Hoàng Ngọc chết chắc.

Thấy Diệp Hoàng Ngọc không quỳ xuống cũng không xin lỗi, sắc mặt Diệp Cô càng ngày càng khó coi, Diệp Hoàng Ngọc hành động này, rõ ràng là đang khiêu chiến với hắn, thân là gia chủ quyền uy.

"Nên quỳ là bọn hắn!" đang lúc khẩn trương, Diệp Lăng Nguyệt xông vào.

Diệp Lăng Nguyệt ở tại Diệp gia vài chục năm, số lần thấy Diệp Cô gia chủ Diệp gia rất ít, một bàn tay đều đếm không hết.

Khi Diệp Lăng Nguyệt đến, đánh vỡ co bầu không khí căng co trong từ.

Già trẻ lớn bé Diệp gia, đem toàn bộ ánh mắt, đều tập trung trên người Diệp Lăng Nguyệt.

Mọi người xôn xao, đây chẳng phải là tiểu ngọc nữ Diệp Lăng Nguyệt à?

Tùy tiện thấy ngoại tôn nữ (cháu ngoại) xông vào, rung động nhất không ai bằng Diệp Cô, mắt ung hấn co rút lại, quan sát Diệp Lăng Nguyệt tới.

Mặt trái soan tinh xảo, một đôi con ngươi có ánh sáng trong suốt, thần thái phi thường.

Nàng, chính là ngoại tôn nữ nhà mình, cái kia tiểu ngọc nữ Diệp Lăng Nguyệt?

Diệp Cô nhớ, lúc trước hắn thấy Diệp Lăng Nguyệt, nàng lại đen vừa nhỏ, giống như con khi.

Nhưng mà hôm nay Diệp Lăng Nguyệt, tuy là thân hình không cao, lại dung mạo rất là rắn chắc, nhất là kia một đôi trắng non trong con ngươi, lộ ra linh khí.

"Lăng Nguyệt, ai cho ngươi tới." Diệp Hoàng Ngọc vừa thấy con gái, vội vàng đem nàng đẩy ra phía ngoài.

Gia pháp Diệp gia rất nặng, chỉ là nói chuyện đã thương với gia chủ, đã đủ Diệp Lăng Nguyệt ăn mấy trượng (gậy).

"Gia quy Diệp gia, phạt sai người. Mẹ ta không sai, không nên quỳ. Sai là ở bọn hắn, nên quỳ cũng là bọn hắn quỳ, " Diệp Lăng Nguyệt không sợ hãi chút nào, tay nàng chỉ một cái, đem mũi dùi nhắm ngay hai cha con Diệp Thanh.

"Nhãi con ngươi ngậm máu phun người, mẹ ngươi vi phạm gia quy, ý mạnh hiếp yếu người, nên đánh 20 trượng." Diệp Hoàng Thành giận lên.

"Ý mạnh hiếp yếu người, coi như xử là trượng hình? Được! Giỏi một cái gia quy Diệp gia gia! Vậy ta hỏi ngươi, Diệp Thanh cùng đám người Vương Quý, mấy năm nay ở trên người của ta đã thương, làm như thế nào phạt! Bọn họ khấu trừ lương tháng, giấu trên lửa dưới, lại làm như thế nào phạt!" Diệp Lăng Nguyệt dứt lời, vén áo bào của mình lên.

Trong từ đường, tiếng hít hơi thay nhau nổi lên.

Diệp Lăng Nguyệt lúc vén lên áo bào, áo bào rộng lớn rơi xuống, giữa hai tay chân, những thứ kia không nhìn ra chỗ tới, vừa nhìn đều là vết thương lớn nhỏ.

Những vết thương này, có roi thương, quyền cước thương, làm bỏng, bên trên có một ít vết thương, còn kèm theo màu tím đen, nhìn một cái chính là vết thương cũ lâu năm.

Vài chục năm liên tiếp, thiếu nữ gầy yếu này đã trải qua thời gian như thế nào?

"Hôn trượng!" một chương Diệp Cô đánh vỡ ghế Thái sư, mặt đầy tức giận cùng khó tin.

Hắn là cố ý lạnh nhạt hai mẹ con Diệp Hoàng Ngọc, nhưng huyết nhục tương liên, Diệp Hoàng Ngọc là nữ nhi của hắn, Diệp Lăng Nguyệt là ngoại tôn nữ của hắn.

Trong miệng hắn không nói, nhưng chi phí ăn mặc, chưa bao giờ khấu trừ qua.

"Cha! Những chuyện này hài nhi hoàn toàn không biết."

"Gia chủ, tha mạng."

Diệp Hoàng Thành cùng mấy người Vương quân sự cũng quỳ xuống.

Nàng bị thương rất nặng, sau khi bị hừ, lòng như tro nguội, một mực sống tại thế giới của chính mình, thậm chí ngay cả trên người nữ nhi nhiều vết thương như vậy đều dụng tâm chú ý tới.

"Diệp Hoàng Thành, người nuôi con trai thật tốt!" Diệp Hoàng Ngọc giống như mẫu sư tử nổi giận, nàng vừa muốn xông lên phía trước, lại bị Diệp Lăng Nguyệt bên người kéo lại.

"Nương, thù hải nhi, sẽ tự ta đáp trả." Diệp Lăng Nguyệt khoe miệng chứa đựng nụ cười âm trầm, ánh mắt nàng, ở Diệp Hoàng Thành, Diệp Thanh còn có bọn người Vương quân sự trên người nhất nhất xẹt qua.

Ăn của nàng, chúng quý muốn phun ra.

Bị ánh mắt của nàng xẹt qua người, cột xương sống trên đều hiện lên rùng mình.

Chẳng qua chỉ là một nữ tử mười ba tuổi lớn nhỏ, vì sao đáy mắt nàng, lộ ra sát khí mãnh liệt.

Diệp Hoàng Thành quỳ dưới đất, mặt đất lạnh giá, một chút xông vào trong xương tủy của hắn.

Lưu lại mẹ con Diệp gia, cuối cùng những kẻ gây họa, phải nghĩ biện pháp, diệt trừ các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Khí Nữ: Quý Đế Ngự Thủ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tiến vào võ đường

Editor: Quế Nhi

Diệp Lăng Nguyệt lần này đối chất, dính líu không nhỏ, Diệp Cô gia chủ nổi giận, hần hạ lệnh đem cha con Vương Quý đuổi ra Diệp gia.

Về phần cha con Diệp Hoàng Thành, bởi vì dạy dỗ không nghiêm, bị phạt hai mươi trượng, Diệp Thanh bé mọn quá một tháng, còn về chuyện bàn tay Diệp Thanh, cũng sẽ không giải quyết.

Trừng phạt như vậy, ở mẹ con Diệp Hoàng Ngọc trong mắt xem ra, hiển nhiên là sấm to mưa nhỏ, căn bản không đủ vốn.

Diệp Hoàng Ngọc sậm mặt lại, liền muốn mang Diệp Lăng Nguyệt rời đi.

“Đứng lại.” Diệp Cô trầm giọng gọi Diệp Hoàng Ngọc lại.

Diệp Cô bước đi thong thả đến trước người hai mẹ con, mặt vẫn bó cứng quá chặt chẽ, đáy mắt chớp động do dự mấy phần.

Diệp Lăng Nguyệt túm túm tay mẫu thân, nàng có thể nhận ra được, ngoại công tùy tiện điển hình nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ.

“Lăng Nguyệt đã mười ba tuổi, ngày mai bắt đầu, đi gia tộc Võ Đường học võ.” Diệp Cô lướt mắt qua Diệp Lăng Nguyệt.

Trong từ đường, cha con Diệp Thanh từng sống.

Những lời này của Diệp Cô là nói cho mọi người nghe, đi Võ Đường học võ, có nghĩa gia chủ Diệp gia rốt cuộc chịu thừa nhận thân phận Diệp Lăng Nguyệt, từ nay về sau, nàng chính là một phần tử Diệp gia.

Trong Từ Đường một trận ồn ào, toàn bộ người Diệp gia đều biết Diệp Lăng Nguyệt không còn là gốc nữ.

Bác Trang lương tháng cũng khôi phục, mẹ con Diệp Lăng Nguyệt ba người coi như là tốt hơn nhiều chút.

Nhưng có lửa mới có khói, Diệp Hoàng Ngọc cùng phụ nữ trong Diệp gia cũng không có cái thiện bao nhiêu quan hệ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Ngân Sương biểu tỷ Diệp Lăng Nguyệt xuất hiện ở bên ngoài Bác Trang.

“Lăng Nguyệt muối muối, gia gia để cho ta dẫn người đi Võ Đường.” Diệp Ngân Sương là nữ nhi Nhị Bá Diệp Lăng Nguyệt, so với Diệp Lăng Nguyệt lớn hơn một tuổi, nàng da thịt Hắc Hồng, mặt cùng mắt cũng tròn trịa, gương mặt đầy tính khí tốt.

Ngân Sương mang theo Lăng Nguyệt, ra Diệp gia.

Diệp Ngân Sương đối với Diệp Lăng Nguyệt cũng rất tò mò, nàng chỉ ở trong miệng người lớn nghe nói qua nữ nhi Tam cô cô là một tiểu ngọc nữ, mấy ngày trước đây đột nhiên biến hóa cơ trí (trở nên thông minh).

Hôm nay gặp mặt, vóc người Diệp Lăng Nguyệt rất đẹp, đối với người cũng rất thân thiện, Diệp Ngân Sương vừa nhìn một cái sẽ thích.

Hai người tuổi tác xấp xỉ, nói chuyện khá là ăn ý.

Võ Đường Diệp gia nằm ở Thu Phong trấn khó tránh khỏi, từ một mảnh nhỏ rộng rãi Giáo Trường cùng mấy gian nhà ngói tạo thành.

Diệp gia ở Thu Phong trấn trải qua hơn hai mươi năm thay mặt hơn năm trăm năm, người trong tộc và người ngoại tộc cùng chung vào một chỗ, đã có hơn mấy ngàn người, bên trên Thu Phong trấn, cũng coi là thế lực số một số hai.

Mới vào Võ Đường, đôi mắt nhìn sang, bảy tám mươi tên hài đồng (trẻ em), thiếu niên đứng ở trên đất trống.

Đám trẻ con dựa theo tuổi tác, phân chia bốn hàng, mỗi một hàng tuổi tác từ sáu tuổi đến tám tuổi, chín tuổi đến mười hai tuổi, mười hai tuổi đến mười lăm tuổi, mười lăm tuổi trở lên đều không bằng nhau.

Những hài đồng này người người mặc vải thô quần dài, đầu đầy mồ hôi.

Diệp Lăng Nguyệt ngày đầu tiên tới Võ Đường, một người cũng không nhận biết, nàng và Diệp Ngân Sương cùng đi vào, vừa vào cửa, liền hấp dẫn không ít hài đồng Diệp gia tách ra.

“Ngân Sương tỷ, vị tỷ này đẹp mắt là người nào a?” người trong tộc Diệp Ngân Sương, thấy nàng mang đến thiếu nữ rất là đẹp, đám trẻ con liền xông tới.

“Nàng là muội muội ta, Diệp Lăng Nguyệt.” Diệp Ngân Sương giới thiệu nói.

Nhưng vừa nghe nói nàng là Diệp Lăng Nguyệt, vốn cho là những thiếu niên và thiếu nữ vậy ở một bên, tất cả đều vội thấy tựa như đồ bẩn, né tránh.

“Chuyện gì xảy ra?” Diệp Lăng Nguyệt cổ quái hỏi.

“Còn không phải đều là tiểu tử Diệp Thanh kia, hắn mấy ngày nay bị phạt ở nhà cầm túc, nói là chờ hắn sau khi trở lại, liền thu thập người. Bất quá người không cần sợ, ở trong võ đường là không cho âm thầm ẩu đả (đánh nhau), qua lại trên đường, ta sẽ bảo vệ người.” Diệp Ngân Sương so đo quả đấm, tỷ tỷ điệu bộ mười phần, nàng đầu gì cũng là cái Luyện Thể tam trọng, mới không sợ Diệp Thanh tiểu tử kia.

“Diệp Thanh thực lực rất mạnh?” Diệp Lăng Nguyệt biết đắc tội Diệp Thanh cha con, bọn họ tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ.

“Hắn thì có năng lực gì, chẳng qua chỉ là cáo mượn oai hùm, chân chính lợi hại là tỷ tỷ Diệp Thanh, Diệp Lưu Vân.” Diệp Thanh sưng còn muốn nói điều gì, lúc này, giáo đầu (thầy dạy) Võ Quán tới.

Hai người chỉ đành phải là cắt đứt đối thoại, bắt đầu luyện võ.

Trước đó có Diệp Hoàng Ngọc huấn luyện, Võ Đường Diệp gia huấn luyện đối với Diệp Lăng Nguyệt mà nói, liền không coi vào đâu.

Diệp Lăng Nguyệt sáng sớm, liền đi tới Võ Đường huấn luyện.

Võ Đường lúc tan học, Diệp Lăng Nguyệt mượn cơ, cùng Diệp Ngân Sương tách ra, một mình đi lên trấn trên chợ.

Thu Phong trấn chợ, tọa lạc tại trên trấn náo nhiệt một cái trên đường chính.

Trên chợ bán ra đủ loại đồ vật, nào là dược thảo, vũ khí, đồ dùng thường ngày.

Lương tháng Bắc Trang khôi phục, ngày này nhìn như sống tốt hơn không ít, có thể vậy cũng chỉ có thể thỏa mãn mẹ con Diệp Lăng Nguyệt, đồ dùng ba người thường ngày, Diệp Lăng Nguyệt tiền xài vặt, càng là chỉ có hai mươi đồng tiền đáng thương.

Đối với lúc trước tiểu ngọc nữ Diệp Lăng Nguyệt có lẽ còn đủ dùng, nhưng đối với hiện nay suy nghĩ sắp đột phá đến Luyện Thể Tam Trọng Diệp Lăng Nguyệt mà nói, tựa như thiếu rất nhiều.

Diệp Lăng Nguyệt bây giờ đã là Luyện Thể Nhị Trọng, nàng muốn nhanh chóng vào Luyện Thể Tam Trọng, trừ huấn luyện gian khổ bên ngoài, còn cần dược vật phụ trợ nhất định.

Nhưng nàng chỉ có Tự Nguyên Thảo, cho nên nàng nghĩ đến trấn trên nhìn một chút, có hay không dược thảo thích hợp.

Huống chi, trong lòng Diệp Lăng Nguyệt còn có một tâm nguyện khác, thay mẫu thân tìm Linh Dược có thể trị thương.

Nàng nhất định phải để cho mẫu thân một lần nữa như ngày xưa danh thiên tài.

Cho nên, nàng cần tiền, một số lớn tiền!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Khí Nữ: Quý Đế Ngự Thủ Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Bán ra linh thảo

Editor: Quế Nhi

Phía trước có tiệm thuốc, trấn trên kia bán thuốc lớn nhất.

Diệp Lăng Nguyệt trước tiên ghé vào tiệm tạp hóa, mua đỉnh nón lá đội lên, lại vào tiệm dược liệu.

Bên trong tiệm dược liệu, đủ loại dược thảo, bày la liệt, giá cả tự nhiên cũng rất hết sức xa xỉ.

Thấy vào cửa người mang nón lá, một bộ dáng vẻ thần thần bí bí, tiểu nhị trong tiệm dược liệu xa xa thấy.

“Ta muốn bán Tụ Nguyên Thảo.” Diệp Lăng Nguyệt đi lên phía trước, nàng tận lực hạ thấp giọng, để cho người suy đoán không ra số tuổi thật của nàng.

Tụ Nguyên Thảo có thể ngưng tụ thiên địa nguyên khí, đối với Luyện Thể tam trọng dưới đây võ giả rất mới có lợi.

Thu Phong trấn trong gia đình một ít gia đình giàu có, cũng sẽ ở sân, trong trồng mấy bụi cây Tụ Nguyên Thảo.

Diệp Lăng Nguyệt lấy ra Tụ Nguyên Thảo, có chừng hơn mười bụi cây, mỗi một bụi cây đều là nàng trước khi ra cửa mới vừa hái xuống.

“Nơi này không thu lại dược thảo không biết rõ nguồn gốc.” Tiểu nhị cũng không thèm nhìn tới Tụ Nguyên Thảo, khô cứng mà trả lời một câu.

Diệp Lăng Nguyệt cũng nhìn ra vẻ mặt khinh thường tiểu nhị, nàng mới không bán Tụ Nguyên Thảo cho người không biết hàng.

“Khách nhân, xin dừng bước.” Chương quý tiệm dược liệu đi nhanh tới, hần cảm lên Tụ Nguyên Thảo Diệp Lăng Nguyệt, nhìn kỹ một lần.

Nhánh cao ngất, phiến lá rậm rạp, ngay cả mặt trên phiến lá một con sâu cũng không có.

Chương quý càng xem càng kinh hi, tiểu nhị đáng chết, thiếu chút nữa thì để cho một khách quý cường chế đi dòi.

Chương quý tiệm dược liệu nhãn lực, như thế nào lại không nhìn ra, những thứ này không đơn giản là Tụ Nguyên Thảo.

Diệp Lăng Nguyệt từ Hồng Mông Thiên lấy ra Tụ Nguyên Thảo, kém cỏi nhất đều là ba năm sinh Tụ Nguyên Thảo, có mấy bụi, quá mức thậm chí đã đạt tới năm năm sinh.

Chương quý ở Thu Phong trấn mở vài chục năm tiệm dược liệu, cũng là một người linh luyện, âm thầm quan sát Diệp Lăng Nguyệt, thấy nàng mang nón lá, biết đối phương có tâm giấu giếm thân phận, cũng sẽ không hỏi nhiều.

“Cô nương, mới vừa có nhiều mạo phạm, những thứ Tụ Nguyên Thảo này chúng ta muốn. Ba năm sinh, một trăm đồng một gốc, năm năm sinh, hai trăm đồng một gốc, mười năm năm trăm đồng, mười lăm năm trở lên 800 đồng. Sau này cô nương nếu là có Tụ Nguyên Thảo, tất cả đều giống như cái giá tiền này thu mua, niên đại (năm, tuổi thọ) càng cao, giá cả càng cao.” Tiệm dược liệu chương quý mặt đầy khẩn thiết.

Tính toán, một nhóm Tụ Nguyên Thảo này liền có thể bán ra mấy ngàn đồng tiền, tương đương thành ngân lượng đại khái tương đương với một lượng hay nhiều ngân, Bắc Trang một tháng lương tháng cũng bắt quá mười lượng ngân.

Sau khi nhận lấy ngân lượng, Diệp Lăng Nguyệt trong lòng một trận vui vẻ, trong không gian nàng Tụ Nguyên Thảo cách mỗi mấy ngày liền có thể dài ra một mảng nhỏ, trừ đi tinh luyện, qua một tháng, có thể bán ra trên trăm khối Tụ Nguyên Thảo, đây thật là một vốn bốn lời khi mua bán.

“Chương quý, ta còn muốn hỏi người một chuyện, trong cửa hàng các người có bán ra đan dược ngũ phẩm?” Diệp Lăng Nguyệt hỏi.

“Đan dược ngũ phẩm? Cô nương, người thật thích nói giỡn, chúng ta loại địa phương nhỏ này, lấy ở đâu đan dược ngũ phẩm, cái loại này đan dược chỉ có huyện thành cũng không nhất định có bán ra, một viên phải là vạn lượng hoàng kim.” chương quý lắc đầu một cái.

Mấy chục ngàn lượng hoàng kim?

Một lượng hoàng kim là mười lượng bạc trắng, một lượng ngân tương đương với một ngàn đồng tiền, đó là muốn bao nhiêu bụi cây Tụ Nguyên Thảo, Diệp Lăng Nguyệt không khỏi chất lưỡi.

Theo Diệp Lăng Nguyệt biết, Diệp gia cả năm thu nhập cũng bắt quá vạn lượng hoàng kim, hơn nữa từ Thu Phong trấn đến huyện thành đường xá xa xôi, Diệp Lăng Nguyệt chỉ có thể là tạm thời buông xuống ý nghĩa mua đan dược ngũ phẩm, rồi đi tiệm bán thuốc.

“Chương quý, không phải là Tụ Nguyên Thảo mà, sao có thể bán được ra cao như vậy giá cả, ” Tiệm dược liệu tiểu nhị không nhịn được hỏi.

“Chết tiểu tử nguoi biết cái gì, ” chương quý gõ một cái trên đầu tiểu nhị, “Bình thường Tụ Nguyên Thảo chỉ có thể dùng để trồng ở sân nhà, ba năm trở lên Tụ Nguyên Thảo có thể thì bất đồng, một khi đưa đến những người trong tay trong huyện thành, luyện thành nhất phẩm Linh Dịch, thậm chí là linh đan, vậy thì hơn mấy chục lần giá nó lệ a.”

Chương quý Tiệm dược liệu liền vội vàng sai người đem Tụ Nguyên Thảo đưa về huyện thành.

Diệp Lăng Nguyệt sau khi có bạc, ở trong chợ đi loanh quanh, muốn mua nhiều chút hạt giống thảo dược, đáng tiếc không có thu hoạch.

Trở lại Bắc Trang, Diệp Lăng Nguyệt để cho Lưu mục chuẩn bị một thùng nước nóng.

Nàng ở Vô Đường lúc ra một thân mồ hôi, cởi ra quần áo, Diệp Lăng Nguyệt lấy ra một cái bình, bên trong sớm chứa tinh luyện Tụ Nguyên Dịch.

Tụ Nguyên Thảo liền tụ tập trong thiên địa nguyên khí, sau khi tinh luyện Tụ Nguyên Dịch có thể trực tiếp dùng để đúc luyện thân thể.

Chất lỏng màu xanh biếc tán mát ra một cỗ mùi thơm đặc thù, nhỏ vào trong thùng nước tắm ở trên mặt nước rạo rực ra từng mảnh màu xanh lá cây, Diệp Lăng Nguyệt ngâm ở trong đó, nhắm mắt lại.

Trong cơ thể nàng viên kia đan dược dược liệu đã tiêu hao không sai biệt lắm, đã nhiều ngày, trong đan điền Nguyên Lực đã dừng lại trên diện diện tăng lên.

Sau Tinh luyện Tụ Nguyên Dịch, có thể trợ giúp thân thể nàng tốt hơn hấp thu thiên địa nguyên khí.

Chất lỏng màu xanh biếc, rót vào thân thể Diệp Lăng Nguyệt, vô số nhìn không thấy nguyên khí, hướng về bên trong thân thể Diệp Lăng Nguyệt.

Xương cốt cùng bắp thịt, cũng phát ra thanh âm vui thích, trong cơ thể rõ ràng cũng thoáng mấy phần rắn chắc.

Thẳng đến khi thùng tắm toàn bộ hấp thu xong Tụ Nguyên Dịch, Diệp Lăng Nguyệt mới đứng dậy.

Thời gian nửa tháng nháo lên liền đã qua, trong mấy ngày nay, Diệp Lăng Nguyệt từ đầu đến cuối giữ vững tu luyện, mỗi lần tập luyện xong, sẽ dùng Tụ Nguyên Dịch tắm rửa.

Ngắn ngủi thời gian trong nửa tháng, thân thể nàng phát sinh biến hóa kinh người, vốn là thân thể gầy yếu, liền như ngày xuân nảy mầm như cây liễu vậy, cao gầy rất nhiều.

Da thịt cũng biến thành tựa như xác trứng gà, óng ánh trong suốt, trước tiểu ngực nữ bị người ta bắt nạt giờ đây tưởng như hai người.

Một ngày này, Diệp Lăng Nguyệt như thường, dùng Tụ Nguyên Dịch tắm rửa.

Trải qua nửa tháng, Diệp Lăng Nguyệt mỗi lần sử dụng Tụ Nguyên Dịch đo cũng gia tăng không ít, mấy ngày gần đây, nàng một lần thậm chí phải dùng một chai Tụ Nguyên Dịch.

Tiêu hao dần đo

Chỗ tốt là, để cho Diệp Lăng Nguyệt Nguyên Lực nguyên lực tăng trưởng rất nhanh.

Điều có hại thì trong Hồng Mông Thiên mạc ra Tụ Nguyên Thảo cũng sắp dùng không đủ, càng không cần phải nói, cầm đi tiệm dược liệu để bán ra.

Đau lòng, đem một cái bình Tụ Nguyên Dịch rót vào thùng nước tắm, Diệp Lăng Nguyệt nhắm mắt.

Theo số lượng lớn Tụ Nguyên Dịch tiến vào trong người nàng, bên trong đan điền, giống như một cây đuốc ở chạy toán loạn.

Hỏa lao ra đan điền, lan tràn ra toàn thân, chợt Diệp Lăng Nguyệt mở mắt ra.

“Luyện Thể Đệ Tam Trọng!” Diệp Lăng Nguyệt nhảy lên một cái, tròng mắt đen chớp động về hưng phấn, nàng lại đột phá.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Khí Nữ: Quý Đế Ngự Thủ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Cơ sở võ học

Editor: Quế Nhi

Luyện Thể Nhất Trọng đến Luyện Thể Nhị Trọng, trong ba ngày!

Luyện Thể Nhị Trọng đến Luyện Thể Tam Trọng, trong mười lăm ngày!

Diệp Lăng Nguyệt tốc độ đột phá kinh người, ở Diệp gia tuyệt đối có một không hai.

Cho dù là đệ nhất thiên tài Diệp Hoàng Ngọc Diệp gia biết được con gái lại đột phá tin tức lúc này, cũng sững sờ.

Có thể là nữ nhi phương diện luyện võ, thật là thiên phú dị bẩm đi, Diệp Hoàng Ngọc cũng chỉ có thể trả lời chính mình như vậy.

Bất quá, sau khi Diệp Lăng Nguyệt đột phá Luyện Thể Tam Trọng, dựa theo sớm trước Diệp Hoàng Ngọc đáp ứng nàng, thì nhất định phải truyền thụ cơ sở võ học Diệp gia.

“Đại Hạ võ học chia làm Cửu Lưu, ta hôm nay truyền thụ cho ngươi là Băng Lôi Quyền, là một loại Cửu Lưu võ học, cũng là Thái Tổ Diệp gia ta chế một môn quyền pháp độc môn, bộ quyền pháp này như lôi địa, nhanh như chớp, luyện đến trình độ cao nhất thì có thể phát ra Lục đạo màu xanh da trời Thiểm Lôi ánh sáng, có thể băng thạch đoạn ngọc, vì vậy được đặt tên Băng Lôi Quyền.” Diệp Hoàng Ngọc trong lòng biết nữ nhi đối với võ học sớm đã có hướng tới.

Nhưng Diệp gia quy định, chỉ có đạt tới Luyện Thể Tam Trọng mới có thể học tập cơ sở võ học, Diệp Hoàng Ngọc mới có thể kéo dài tới ngày hôm nay, mới truyền thụ cho Diệp Lăng Nguyệt.

Cửu Lưu võ học, Diệp Lăng Nguyệt đối với võ học chẳng qua chỉ là ban đầu, cũng không thêm để ý cấp bậc võ học.

Nàng chỉ biết là, ngày đó, nàng và Diệp Thanh lúc đối chiến, đối phương sử dụng chính là Băng Lôi Quyền, bất quá Diệp lúc ấy, còn chỉ có thể phát ra hai đạo lam quang, nghĩ đến Băng Lôi Quyền hẳn còn không có luyện đến mức độ thuần thành.

“Ta đánh trước một lần Băng Lôi Quyền, con hãy đem toàn bộ chiêu thức nhìn cho rõ.” Diệp Hoàng Ngọc dứt lời, phất ống tay áo một cái, phản lưng hơi cong, chỉ thấy dưới chân nàng đạp mở một bộ nhịp bước.

Diệp Lăng Nguyệt tròn to mắt, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm mẫu thân Diệp Hoàng Ngọc.

Quyền pháp đến cuối cùng, Lục đạo Lôi Ảnh lướt nhanh như gió, là tả, ngay cả không khí cũng trong nháy mắt vận vẹo.

Diệp Hoàng Ngọc tốc độ cũng không nhanh, có thể sau khi một bộ quyền pháp đánh xuống, Diệp Lăng Nguyệt lại chỉ nhớ một nửa.

Diệp Hoàng Ngọc rất kiên nhẫn, lại đánh một lần nữa, lần này Diệp Lăng Nguyệt cuối cùng đem trọn bộ quyền pháp cùng nhớ kỹ.

“Băng Lôi Quyền tuy chỉ là Cửu Lưu võ học, nhưng nếu là có thể làm được Lục đạo Lôi Ảnh phát ra, tạo thành Băng Lôi chi thế, đủ để phá một tảng đá lớn. Ngươi mới là mới học ban đầu, chỉ cần có thể đem quyền pháp nhớ đầy đủ hết, cũng rất tốt” Diệp Hoàng Ngọc thu hồi Quyền Thế, nàng tiếng nói vừa dứt.

Chỉ thấy Diệp Lăng Nguyệt dưới chân hoạt động, cặp mắt lấp lánh có thần, chậm rãi dựa theo vừa rồi quyền pháp Diệp Hoàng Ngọc, đánh một lần, đến cuối cùng sau một quyền, chỉ nghe bả một tiếng, một bóng xanh từ quyền của nàng tuôn ra.

Đạo Lam Ảnh chỉ duy trì ngắn ngủi một cái hô hấp, nhưng lại đúng là Băng Lôi Quyền Lam Ảnh.

“Chỉ có một đạo.” Diệp Lăng Nguyệt chép miệng, đối với chính mình rất không hài lòng.

Ngay cả cái loại Diệp Thanh, đều có thể đánh ra hai đạo Lôi Ảnh, nàng lại chỉ có thể đánh ra một đạo.

Diệp Hoàng Ngọc cười khanh khách.

Lần đầu tiên luyện Băng Lôi Quyền đánh liền ra một tia sét, sau khi nữ nhi biến hóa thông minh, mang cho nàng kinh hi không khỏi quá nhiều đi.

“Dục tốc thì bất đạt, ngươi luyện nhiều mấy lần, sẽ tự đánh ra càng nhiều Lôi Quang.” Diệp Hoàng Ngọc dờ khóc dờ cười.

Cứ như vậy, hai mẹ con một người luyện, một người chỉ điểm, bất tri bất giác, ngày liền hạ xuống.

Cho đến trong đêm tối, thoáng qua đạo Lôi Quang thứ hai, hai mẹ con mới vừa nói vừa cười vào nhà.

Cách đó không xa, Diệp Cô nhìn hai mẹ con, sắc mặt thâm trầm.

Chân trời vừa mới sáng lên một bong bóng cá.

Chỉ nghe một trận Quyền Phong lăm lệt, trong nắng mai, bốn đạo Lôi Ảnh màu xanh da trời, xoạt xoạt xoạt xoạt, Lôi Ảnh rơi vào một gốc cây trên cây, thân cây nhất thời một mảnh cháy đen.

“Rốt cuộc đánh ra bốn đạo Lôi Ảnh, bắt quá khoảng cách đánh ra Lục đạo Lôi Ảnh, còn có chênh lệch không nhỏ, ” Diệp Lăng Nguyệt xoa một chút mồ hôi trán.

Trải qua hơn nhiều ngày luyện tập, nàng Băng Lôi Quyền cuối cùng là có một chút thành tựu.

Sau khi trời sáng, Diệp Ngân Sương lại như bình thường như vậy, đến tìm Diệp Lăng Nguyệt cùng đi Võ Đường.

“Lăng Nguyệt, da thịt ngươi thật tốt, hai ta đồng thời ở dưới ánh nắng luyện võ, bằng cái gì ngươi một chút cũng không rám đen?” Diệp Ngân Sương dòm Diệp Lăng Nguyệt càng ngày bộ dáng thủy linh, không ngừng hâm mộ.

Ngân Sương năm nay cũng 15 tuổi, nữ tử đến cái tuổi này, cũng biến yêu thành đẹp đẽ.

Nàng ngũ quan đáng đáp không tệ, chính là từ nhỏ ngay tại trong võ đường luyện võ, ánh sáng mặt trời lớn, da thịt càng ngày càng đen, tựa như cùng một một đầu than đen, vì thế, nàng không ít bị mấy cái huynh đệ tỷ muội Diệp gia cười nhạo.

“Ta ngày thường, đều dùng loại dược thảo dịch này tắm, nghĩ đến là nguyên do dược thảo, ngươi yêu thích, có thể lấy về thử một chút.” Diệp Lăng Nguyệt cười một tiếng, Diệp Ngân Sương đối với chính mình rất tốt, đưa nàng một chai làm loăng qua Tự Nguyên Dịch cũng không có gì.

Diệp Ngân Sương cười híp mắt nhận lấy.

Hai người cùng đi đến bên ngoài Võ Đường, vậy mà vừa mới tới cửa, chỉ thấy Diệp Thanh mang theo mấy người, ngăn ở cửa.

“Diệp Lăng Nguyệt, ngươi ăn gan hùm mật gấu, lại dám đến đi tới Võ Đường.” Diệp Thanh bị Diệp Hoàng Ngọc đánh gãy xương hai cánh tay, ở nhà nửa tháng dưỡng thương.

Thương thế hấn khá một chút, thứ nhất trở lại Võ Đường, chính là muốn tìm Diệp Lăng Nguyệt tính sổ.

“Lăng Nguyệt muội muội là nữ nhi của cô cô, nàng cũng là họ Diệp, làm sao lại không thể tới Võ Đường.” Diệp Ngân Sương chống eo, bày ra tư thế chửi bóng chửi gió.

“Nàng thì tính gì người Diệp gia, nàng chẳng qua chỉ là bị Hồng phủ đuổi ra một cái tiểu tiện chúng.” Diệp Thanh cười ha ha nói.

“Tốt, cho ngươi Diệp Thanh.” Diệp Ngân Sương đã sớm đem Lăng Nguyệt trở thành bạn tốt, nàng làm người trọng nghĩa, nghe một chút trong lời nói Diệp Thanh, nhất thời nổi trận lôi đình, nhảy lên liến tới.

Chỉ thấy nàng bên ngoài thân giống như dính vào một tầng màu đồng ánh sáng, chính là dấu hiệu Luyện Thể Tam Trọng.

Diệp Thanh cũng không chút hoang mang, chỉ thấy hấn hắc hắc cười lạnh hai tiếng, đột nhiên xương rung một cái, trên lưng phát ra lộp bộp xương cốt mở rộng vang lên, một đôi cánh tay như thiết côn như hướng đến Ngân Sương đập tới.

Gior lên hai cánh tay như sắt, thẳng thần cương nghị, là biểu hiện Luyện Thể Tứ Trọng.

Khó trách Diệp Thanh có không sợ gì, nguyên lai hấn nửa tháng này dưỡng thương đi xuống, Diệp Hoàng Thành cho hấn dùng không ít Linh Dược, để cho hấn trong nhân họa có phúc, thoáng cái từ Luyện Thể Tam Trọng đột phá đến Luyện Thể Tứ Trọng.

“Luyện Thể Tứ Trọng!”

Luyện Thể Tứ Trọng, Diệp Thanh thực lực gắng gượng ép Diệp Ngân Sương một cái đầu.

Diệp Ngân Sương trong lòng biết không ổn, có thể tưởng tượng muốn lui nhưng còn không kịp.

Ngay tại Diệp Thanh gior lên hai cánh tay đập về phía Ngân Sương, hai đạo Lam Ảnh vượt qua Ngân Sương, quét về phía Diệp Thanh.

“Băng Lôi Quyền.”

Hai đạo Lam Ảnh, giống như Lôi Thiểm hiện lên, tạo thành một nguồn sức mạnh, cánh tay Diệp Thanh tê rần, dưới chân lui về phía sau một bước dài.

Diệp vốn là tính thể thật tốt, lại đột nhiên sinh biến, tất cả mọi người đều là cả kinh, đồng loạt nhìn về phía phương hướng Lam Ảnh đánh tới.

Hấn định thần nhìn lại, ra quyền là Diệp Lăng Nguyệt.

“Diệp Lăng Nguyệt, ngươi dám học trộm võ học Diệp gia, ta đây liền nói cho gia gia biết.” trên cánh tay Diệp Thanh, da thịt đã bị Băng Lôi Quyền đốt cháy.

Nhưng hán không những không giận mà còn lấy làm mừng, quy định Diệp gia, Luyện Thể Tam Trọng mới có thể tu luyện cơ sở võ học, Diệp Lăng Nguyệt vào Võ Đường bất quá qua một tháng, nàng chính là một cái Luyện Thể Nhất Trọng, biết sử dụng Băng Lôi Quyền, không cần phải nói, nhất định là Diệp Hoàng Ngọc lên lên truyền thụ nàng.

Giới một cái Diệp Hoàng Ngọc, lần trước sổ sách còn không có tính toán rõ ràng, nàng lần này, liền lại không làm theo gia quy.

Lần này, hán nhất định phải đem mẹ con phế vật đuổi ra khỏi Diệp gia.

“Diệp Thanh, người ngoại trừ báo cho gia gia và cha ruột, thì còn có thể làm gì nữa. Băng Lôi Quyền là nương ta quang minh chính đại truyền thụ cho ta, không có vi phạm gia quy.” Diệp Lăng Nguyệt nghiêm nghị nói.

“Người nói káo, trừ phi người đột phá Luyện Thể Tam Trọng, nếu không người không thể nào học Băng Lôi Quyền.” Diệp Thanh nổi nóng không dứt.

“Người có thể đột phá Luyện Thể Tứ Trọng, ta vì sao không có thể đột phá Luyện Thể Tam Trọng.” Diệp Lăng Nguyệt giật nhẹ khóe miệng, nhìn Diệp Thanh ánh mắt giống như là nhìn một người ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Khí Nữ: Quý Đế Ngự Thú Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Không gian nhỏ bé mạnh mẽ

Editor: Quế Nhi

Ta vì sao không có thể đột phá Luyện Thể Tam Trọng!

Diệp Lăng Nguyệt một câu nói nhẹ nhàng, rơi vào trong tai Diệp Thanh, giống như có người hướng về phía trước mặt một cái bạt tai.

Diệp Thanh học võ nhiều năm, ở trong nhà trồng số lượng lớn Tụ Nguyên Thảo, hán mới có thể đột phá Tứ Trọng.

Đánh chết hán cũng không tin Diệp Lăng Nguyệt trong thời gian một tháng, đột phá tới Luyện Thể Tam Trọng.

Thế nhưng, nàng ta vừa mới đánh ra hai đạo Lôi Ảnh, là chuyện gì xảy ra!

“Diệp Thanh, người rõ ràng chính là hâm mộ ghen tị, Lăng Nguyệt học võ không tới một tháng, là có thể đánh ra hai đạo Lôi Ảnh, so với người dùng tiền tới Luyện Thể tứ trọng thiên tài hơn.” Diệp Ngân Sương đã sớm nhìn Diệp Thanh không vừa mắt.

Không phải là ý vào Tứ thức trong nhà khai phá khoáng thạch, nhiều vài đồng tiền, mới vừa rồi nếu không phải Lăng Nguyệt phản ứng nhanh, nàng đã bị Diệp Thanh đá thương.

“Nàng chính là một phế vật, có bản lãnh, tôi so tài một trận.” Diệp Thanh gân cổ, giọng quát, liền muốn đánh Diệp Lăng Nguyệt.

Hai đạo Lôi Ảnh thì như thế nào, hán hôm nay là Luyện Thể Tứ Trọng, chẳng lẽ vẫn không đánh thắng một cái Luyện Thể Tam Trọng.

“Làm cái gì! Có hiểu quy củ hay không, dám can đảm ở trong võ đường gây chuyện, mỗi người đều ngứa da phải không.” Giáo đầu võ đường đi tới, thấy Lăng Nguyệt cùng Diệp Thanh mũi tên rút ra, đem hai người tách ra.

“Nếu thích đánh nhau như vậy, có bản lãnh liền so ở trên Tộc tỷ thí, ở chỗ này ồn ào, phạt mỗi người các người luyện một canh giờ.” Giáo đầu trừng mắt Diệp Lăng Nguyệt, Diệp Thanh và Diệp Ngân Sương.

Mấy cái đứa thiếu gia tiểu thư, sau này đều là nhân vật trụ cột Diệp gia, giáo đầu cũng không làm gì được bọn họ.

Lời nói của Giáo đầu, người nói vô tâm, nhưng là người nghe lại hữu ý.

Nhất là Diệp Thanh, trong lòng hán biết ở trong võ đường là không thể hạ thủ đối với Diệp Lăng Nguyệt, ngày thường trên dưới võ đường, lại có xú nha đầu Diệp Ngân Sương kia đi theo, có thể công khai giáo huấn Diệp Lăng Nguyệt, cũng chỉ ở trên Tộc tỷ thí.

Ở bên trên Tộc tỷ thí, làm nhục Diệp Lăng Nguyệt tiểu tiện chúng kia thật tốt, để cho hai mẹ con kia ném sạch mặt mũi Diệp gia, đó mới gọi là làm cho lòng người hả lòng hả dạ.

Sau khi tan học Võ Đường, Diệp Thanh lại chặn lại Diệp Lăng Nguyệt.

“Diệp Lăng Nguyệt, có bản lãnh, chúng ta liền ở trên Tộc tỷ thí nhìn xem ai cao sang hơn. Bất quá ta nhìn thực lực người, bên trên Tộc tỷ thí cũng là làm xấu hổ mặt mũi đi.” Diệp Thanh ở một bên khiêu chiến.

Diệp Ngân Sương nghe một chút, liều mạng ở một bên nháy mắt.

Diệp Lăng Nguyệt mặc dù mới vừa may mắn bức lui Diệp Thanh, nhưng dù sao Diệp Thanh cũng là Luyện Thể Tứ Trọng.

Diệp Lăng Nguyệt nếu thật là chân ước chân ráo, tuyệt không phải là Diệp Thanh đối thủ.

“So thì so, thua thì như thế nào?” Diệp Lăng Nguyệt tận lực coi thường phản ứng Diệp Ngân Sương, hỏi ngược lại.

“Nếu người thua, người đi học làm chó bò ba vòng, vừa bò vừa nói ‘Diệp Lăng Nguyệt là tạp chủng, hai mẹ con ta đều là tiện nhân Diệp gia không ai.’”
Diệp Thanh dứt lời, người bên cạnh hắn, cũng cười lớn.

“Nhưng nếu là ta thắng thì làm sao?” trên mặt Diệp Lăng Nguyệt, chính nổi lên một trận bão gió.

“Nếu người thắng, heo mẹ cũng có thể lên cây, người nếu là có thể thắng, tùy người nói điều kiện.” Diệp Thanh cười nước mắt tràn ra.

”Tốt, đã như vậy, chúng ta rồi mời biểu tỷ làm chứng.” Diệp Lăng Nguyệt cùng Diệp Thanh lúc này vỗ tay là thẻ, hai người ước định sau một tháng bên trên Tộc tỷ thí, phân cao thấp.

Thấy Diệp Lăng Nguyệt cùng Diệp Thanh quyết định đánh cược, nhưng Diệp Ngân Sương đang lo lắng.

“Lăng Nguyệt, người quá xung động đi, thời gian một tháng, người làm sao có thể đuổi kịp Diệp Thanh kia, huống chi, Tộc tỷ thí cao thủ không ít, người lại là lần đầu tiên tham gia Tộc tỷ thí, Diệp Thanh là cố ý muốn làm nhục hai mẹ con các người.” Diệp Ngân Sương gấp đến độ mặt đỏ tới mang tai, phản chiếu cả người nàng càng đen hơn.

“Ngân Sương, người không cần lo lắng, trong lòng ta biết rõ.” Diệp Lăng Nguyệt an ủi Diệp Ngân Sương.

Diệp Lăng Nguyệt không phải là người đánh liều, nàng dám cùng Diệp Thanh Luyện Thể Tứ Trọng khiêu chiến, nàng cũng là nắm chắc.

Nàng hôm nay sử dụng ra Băng Lôi Quyền cũng cất giữ mấy phần, chỉ đánh ra hai đạo Lôi Thiểm.

Nàng tin tưởng, nếu là đánh ra bốn đạo Lôi Thiểm, cho dù là Diệp Thanh Luyện Thể Đệ Tứ Trọng, cũng có thể ngang tay.

Sau khi trở về Bắc Trang, Diệp Lăng Nguyệt cũng không có đem chính mình cùng Diệp Thanh đánh cược, nói cho mẫu thân biết Diệp Hoàng Ngọc, nàng trở lại chỗ ở, một mình hồi tưởng cùng Diệp Thanh ban ngày tình hình lúc giao thủ.

So với nửa tháng trước, thực lực của Diệp Thanh xác thực tiến bộ rất nhiều.

Luyện Thể Cửu Trọng, mỗi tam trọng là một cái ranh giới, vừa đến tam trọng, trọng điểm Luyện Bỉ, luyện tới Tam Trọng, da thịt cứng rắn như màu đồng, có thể chống đỡ một loại quyền cước đâm đá.

Bốn đến Lục Trọng, Luyện Cốt (xương) là thiết (sắt), tới Lục Trọng, có thể tay không vật lộn dã thú.

Bảy đến Cửu Trọng, Luyện Tạng Phủ (nội tạng cơ quan người như tim, gan, phổi...) như kim loại, thông thường vũ khí làm bị thương rất khó.

Diệp Lăng Nguyệt muốn tất thắng, vì vậy tất yếu phải đột phá Luyện Thể Tứ Trọng, nhưng muốn đột phá Luyện Thể Đệ Tứ Trọng, nói thì dễ dàng, sau khi mỗi lần đột phá Nhất Trọng, thời gian đi qua gấp mấy lần.

Diệp Lăng Nguyệt trong lòng cảm khái, quyết định vào “Hồng Mông Thiên” đào được một ít Tụ Nguyên Thảo.

Vừa vào “Hồng Mông Thiên,” Diệp Lăng Nguyệt ngẩn người.

Vốn cho là đúng lúc Tụ Nguyên Thảo sinh trưởng, thì ngã trái ngã phải một mảng lớn, làm đầu nàng đau nhức nhối.

Chợt phát hiện, trong bụi cỏ có một vật nhỏ lông bạch.

Vật nhỏ kia, còn không có phát hiện ra Diệp Lăng Nguyệt khách không mời mà đến, nó chổng mông lên, chuyên tâm dùng móng vuốt nhỏ đào đất, dưới chân nó, là một gốc niên đại lâu nhất Tụ Nguyên Thảo mười năm.

Hồng Mông Thiên còn có động vật?

Sau khi Diệp Lăng Nguyệt kinh ngạc, cẩn thận đi lên phía trước, ý định phải bắt được tiểu gia hỏa kia, vậy mà chưa đến gần, Tiểu Bạch cầu hoắc đất một tiếng.

Thì giống như một đạo bạch chạy trốn, thoát được.

Lúc này, Diệp Lăng Nguyệt không có nhìn rõ bộ dáng của tiểu gia hỏa kia.

Tốt, thật là khả ái!

Đó là một con hồ ly trắng hình cầu... chỉ lớn nhỏ bằng một chén ly trà, cả người trên dưới tròn vo, tay ngắn chân ngắn, trắng nõn hoàn mỹ trên lông dính sương sớm, một đôi mắt lam to, đen bóng phát sáng trên chóp mũi còn dính bùn.

Lúc sau thấy Diệp Lăng Nguyệt, trong mắt ngọc bích tiểu hồ ly, thoáng qua tia hoảng hốt.

“Tiểu gia hỏa, người ở nơi này?” Diệp Lăng Nguyệt bên trên tiến tới mấy bước, nào biết tiểu tử kia trong lòng phòng bị rất nặng, liền quay đầu vọt vào trong sương trắng, tốc độ nó quá nhanh, hẳn là so với Diệp Hoàng Ngọc Hậu Thiên Cao Thủ còn nhanh hơn rất nhiều.

“Ồiii, không thấy, nguyên lai nó giấu mình ở trong sương trắng.” trong sương trắng Diệp Lăng Nguyệt tạm thời không có cách nào xuyên qua, nàng chỉ có thể hậm hực..

Nhìn thêm chút nữa mảnh nhỏ lộn xộn Tụ Nguyên Thảo kia, Diệp Lăng Nguyệt mày nhíu lại mặt nhăn, ngay sau đó vừa đi ra.

Qua mấy giờ, Hồng Mông Thiên khôi phục lại bình thường.

Trong sương trắng, con cáo nhỏ ở lập đi lập lại vài lần xác nhận, Diệp Lăng Nguyệt đã không có ở đây, mới nện bước chân ngắn, bò ra ngoài Bạch Vụ (sương trắng).

Trong đất Tụ Nguyên Thảo đã bị lột sạch, phải sau một ngày Tụ Nguyên Thảo mới có thể dài ra.

Chi chi——

Tiểu hồ ly cau mày nhăn mặt, có chút cảm tức kêu một tiếng, thanh âm nỉ nỉ.

Nó bỗng nhiên ngửi được một mùi thơm, đầu nhỏ nhìn quanh bốn phía, liếc thấy một chén sữa dê thơm ngát để dưới đất.

Chi chi——

Hơi nghi hoặc một chút, tiểu hồ ly dừng lại bên cạnh sữa dê một hồi, dùng cái mũi ngửi ngửi, ngay sau đó nâng lên móng vuốt nhỏ, đem sữa dê đẩy ra, lại quay về trong Bạch Vụ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Khí Nữ: Quý Đế Ngự Thủ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Linh thú linh khế

Ngày thứ hai, Diệp Lăng Nguyệt tới tìm mẫu thân Diệp Hoàng Ngọc.

“Nương, trong một tháng tiếp theo, nữ nhi không đi Võ Đường, ta muốn vào núi.” Diệp Lăng Nguyệt đem chuyện hôm qua của nàng và Diệp Thanh đánh cuộc kia, nói cho Diệp Hoàng Ngọc biết.

Vốn tưởng rằng, một hồi sẽ bị mắng, vậy mà Diệp Hoàng Ngọc nghe xong, không nói lời nào, từ trong nhà xuất ra một cái bọc, bên trong chứa một chai đánh rượu cùng đồ ăn lương khô ba ngày.

“Lăng Nguyệt, người đã trưởng thành, thị phi ân oán sẽ tự biết phân biệt. Trong mấy tháng này võ đạo của người tiến rất nhanh, nhưng không có trải qua thực chiến công phu quyền cước*. Đây là hành lý ta chuẩn bị, người mang theo, nương không có yêu cầu gì khác, chỉ cần một tháng sau người trở về, đứng trên Tộc tỷ thí, đánh bại Diệp Thanh.” từng lời nói Diệp Hoàng Ngọc, rơi vào trong lòng Diệp Lăng Nguyệt.

(*giống như câu tục ngữ VN: Học phải đi đôi với hành)

“Nương, nếu ta ở trong núi gặp phải tiểu dã thú, có thể dùng cách để thuần hóa nó?” trước khi đi Diệp Lăng Nguyệt, chợt nhớ tới một chuyện.

Trong không gian của nàng có một Tiểu hồ ly khuyến nhìn rất khả ái,thể nhưng trong lòng phòng bị mười phần, tốc độ vừa nhanh, bây giờ Diệp Lăng Nguyệt căn bản không bắt được nó.

Hôm qua nàng cố ý lưu một chén sữa dê, nào biết nó một chút cũng không động vào, xem ra tiểu gia hỏa hiển nhiên đề phòng, cái này thật không tốt.

Có lẽ, nàng có thể nghĩ biện pháp khác để thuần hóa nó.

Diệp Hoàng Ngọc thường xuyên đi vào trong núi, gặp được không ít dã thú, từ trước cũng nắm một ít con thú nhỏ nhỏ cho Diệp Lăng Nguyệt, chỉ tiếc là khi đó tiểu ngọc nữ “Diệp Lăng Nguyệt” mỗi lần gặp nhóm người Diệp Thanh kia đều đem con thú cướp đi, nường ăn.

Mỗi lần như thế Diệp Hoàng Ngọc cũng sẽ không bắt thỏ hoang nữa, tránh cho “Tiểu ngọc nữ” thương tâm.

“Dã thú trưởng thành không có cách nào thuần hóa, nếu là có gặp phải dã thú còn nhỏ, có thể thử cho nó ăn một chút thịt tươi ngon. Bắt quá, dã thú chung quy đều không hiểu tính người, thuần hóa cũng không có nhiều tác dụng lắm. Nếu là gặp Linh Thú còn non, thì lại là khác.” Diệp Hoàng Ngọc thuận miệng đáp.

“Dã thú cùng Linh Thú khác nhau ở chỗ nào?” Diệp Lăng Nguyệt nhớ tới tiểu hồ ly khuyến, tốc độ kia, xác thực không phải là một loại dã thú có thể so với nó.

“Linh Thú có khả năng ý thức được cũng như hiểu biết, bọn nó còn có thể cùng người ký kết Linh Khế. Chỉ có điều, biện pháp Linh Khế chỉ có những đại môn phái bên trong mới biết. Trong Đại Chu quốc cũng ít có Linh Thú thường lui tới, Linh Thú chân chính phần lớn là huyết thống cao quý, tuyệt đối sẽ không chủ động cùng con người khế ước.” Diệp Hoàng Ngọc sống gần ba mươi năm, chỉ thấy Đại Hạ quốc trong tỉnh thành lớn, mới nhìn thấy qua Linh Thú.

Từ trong miệng Diệp Hoàng Ngọc, Diệp Lăng Nguyệt biết được, biên giới Đại Hạ, dã thú chia làm mười hai loại cấp bậc, Linh Thú là từ nhất phẩm đến cửu phẩm.

Bên ngoài, trong rừng núi Thu Phong trấn, có một ít dã thú sơ cấp ăn cỏ cùng dã thú trung cấp ăn thịt.

“Lăng Nguyệt, người sau khi vào núi, chỉ có thể hoạt động ở vị trí sườn núi và khe núi, không được vào khi vực đỉnh núi.” Diệp Hoàng Ngọc nói cho Diệp Lăng Nguyệt biết.

Thực lực Luyện Thể Tam Trọng, ban đầu đối mặt với dã thú sơ cấp hay trung cấp, coi như là dư dả, nhưng khu vực đỉnh núi, người đi tới rất ít, bên trong kết quả có là dã thú gì đi nữa, liền khó mà nói chắc được.

Diệp Hoàng Ngọc lại dặn dò một ít chuyện, Diệp Lăng Nguyệt mới nhận lấy hành lý rồi ra khỏi Bắc Trang.

Trước khi vào núi, Diệp Lăng Nguyệt lại đi tiệm dược liệu.

Nàng sau khi đột phá Luyện Thể Tam Trọng, Tụ Nguyên Dịch đối với nàng không còn tác dụng gì.

Nàng cũng biết, Tụ Nguyên Thảo niên đại càng cao thì giá cả càng đắt, Tụ Nguyên Thảo mọc hoang dại ở bên ngoài vài chục năm sinh trưởng rất ít, nhưng bên trong Hồng Mộng Thiên, một năm chẳng qua chỉ là có một ngày.

Diệp Lăng Nguyệt tích trữ không ít Tụ Nguyên Thảo, mới có thể vừa dễ dàng bán đi được.

Trong tiệm dược liệu, chương quỹ kia sớm ra tiếp đón Diệp Lăng Nguyệt, đã liên tiếp hơn nửa tháng, một mực trông mong người tới, thỉnh thoảng nhìn chăm chăm ra ngoài cửa.

Vừa nhìn thấy bóng dáng quen thuộc lâu ngày Diệp Lăng Nguyệt, chương quỹ chủ động ra chào đón.

“Khách nhân, người lần này tới cũng là bán Tụ Nguyên Thảo?” Chương quỹ ân cần hỏi, làm cho Diệp Lăng Nguyệt thấy có vài phần kỳ quái.

“Chỗ này của ta có mười cây mười lăm năm Tụ Nguyên Thảo, hai mươi bụi cây mười năm Tụ Nguyên Thảo, còn sót lại ba mươi bụi cây đều là ba đến bốn năm.” Diệp Lăng Nguyệt lấy Tụ Nguyên Thảo ra.

Mười lăm năm, mười năm... Chương quỹ cũng không nhìn kỹ, liền lập tức lấy tiền ra, đưa cho nàng.

“Chương quỹ, người làm sao cho ta nhiều tiền như thế.” Diệp Lăng Nguyệt đếm xem, hơi một chút kinh ngạc nói.

“Một giá tiền, là đặc biệt cho cô nương chỉ cần sau này cô nương có Tụ Nguyên Thảo, của hàng chúng ta toàn bộ đều thu hết.” Chương quỹ hít con mắt cười đến không nhìn thấy mặt trời.

Chương quỹ nhìn nhóm Tụ Nguyên Thảo kia, trong mắt tràn đầy vui mừng, hẳn cho Diệp Lăng Nguyệt một giá tiền, nhưng hẳn chỉ cần qua tay người trong thành thuốc hay trong trang, nhóm Tụ Nguyên Thảo kia giá cả cũng gấp hai gấp ba lần.

Kia một giá tiền, đối với tiệm dược liệu không coi vào đâu, nhưng đối với Diệp Lăng Nguyệt thì lại khác.

Vì thế, nàng có nhiều hơn hai ngàn lượng, cộng thêm lần trước nữa, bây giờ trên tay nàng đã có hai mươi tám lượng bạc.

Diệp Lăng Nguyệt cũng không muốn nói nhiều nữa, nàng ở tiệm dược liệu mua nhiều chút phân đuổi con trùng, vừa muốn cáo từ.

“Chương quỹ, bên trong cửa hàng không đủ Thanh Mộc Quả, hiện tại đang thiếu Thanh Mộc Quả, Rượu Té sẽ không có cách nào làm ra được.” Tiểu nhị trong tiệm dược liệu, gương mặt hiện lên vẻ nôn nóng.

Rượu Té là một loại rất thường dùng rượu thuốc, trong tiệm dược liệu đều có thể làm ra, chỉ là muốn làm ra Rượu Té, cần phải có một loại Thanh Mộc Quả mới được.

“VẬY thì tạm thời không bán Rượu Tề, người cũng không phải không biết, Thanh Mộc Quả sinh trưởng ở khu vực lưng núi Thất Tinh Sơn. Kìa là khu vực lưng núi có nhiều người hái thuốc, nhưng cũng gặp phải các dã thú tập kích, làm chết nhiều người. Vào lúc này, còn ai dám đi hái thuốc nữa.” Chương quỹ cũng đang vì chuyện này mà phiền lòng, hần thở dài một tiếng.

Sau khi Diệp Lăng Nguyệt nghe xong, mắt nhìn Thanh Mộc Quả trong tay tiểu nhị, âm thầm ghi nhớ trong đáy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Khí Nữ: Quý Đế Ngự Thủ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Kẻ tham ăn nhỏ bé đáng yêu

Editor + beta: Quế Nhi

Diệp Lăng Nguyệt ra cửa trấn, hướng bên ngoài ngoại ô đi về Thất Tinh Sơn một dặm.

Thất Tinh Sơn là núi lớn nhất trong Thu Phong trấn, núi cao hơn 1000m, cũng là phụ cận nổi danh Bảo Sơn.

Thất Tinh Sơn vùng Bắc Sơn, quanh năm không thấy ánh mặt trời, khô xộp âm u, ẩn chứa số lượng mỏ sắt khá lớn, quặng sắt Diệp gia, an vị tại vùng Bắc Sơn

Nam Sơn chính là ngược lại, nước mưa dư thừa, ánh mặt trời đầy đủ, vì vậy, Nam Sơn là khu vực sinh trưởng không ít thảo dược trân quý, trong núi còn có đủ các loại dã thú qua lại.

Mục đích lần này của Diệp Lăng Nguyệt, chính là Thất Tinh Sơn ở phía Nam Sơn.

Hiện giờ là giữa trưa, Diệp Lăng Nguyệt đã đứng ở chân núi Thất Tinh Sơn, nằng lâu lâu mồ hôi trán, liếc mắt nhìn qua, hoa dại màu tím không biết tên mọc đầy khắp đồi núi, ở khắp nơi đại thụ sinh trưởng cao không thấy mặt ánh trời.

Diệp Lăng Nguyệt từ sau khi đột phá Luyện Thể Tam Trọng, tai thính mắt tinh rất nhiều, lỗ tai khẽ động, chỉ nghe thấy trong núi thỉnh thoảng có tiếng dã thú kêu gào.

Mở ra bọc hành lý, bên trong có Rượu Tề, chủy thủ, hộp quẹt không thấm nước, muối hạt cùng với một ít lương khô và một túi da nước sạch.

Ngược lại nước sạch vẫn dễ tìm, trong núi suối nước rất nhiều, tìm nguồn nước rất tiện lợi, nhưng nhìn một chút những lương khô kia, Diệp Lăng Nguyệt ý thức được, lương khô chỉ có thể nhiều nhất ăn ba ngày.

Cái này có nghĩa là sau ba ngày, nằng thì nhất định phải dựa vào việc săn giết dã thú mà sống.

Ba ngày, đảo mắt đã qua.

Vị trí sườn núi, một con thỏ đầu mập tai to bạo lực chính nằm ở trong bụi cỏ, một bên nó đang gặm cỏ, một bên còn lại thì lỗ tai giờ lên cao, đây là một con thỏ hoang sơ cấp, thịt rất là mỹ vị*.

(*mùi vị ngon)

Chợt, lỗ tai nó động động, phảng phất như người được khí tức nguy hiểm.

Chân trước nó gấp lại bắn ra, lực chân sau mạnh mẽ dùng sức một hồi, thân thể giống như một đạn pháo nhỏ, nhảy ra ước chừng hai thước có thừa, quay đầu chạy.

Một đạo bóng người nhanh nhảy từ một bên xông tới, người vừa tới quát một tiếng, song chương đề lại chân sau con thỏ, con thỏ thoáng cái bị đè chết trên đất, hoạt động mấy cái, thân thể của nó cũng không còn nhúc nhích.

Một đạo màu xanh da trời Lôi Thiểm nhắm vào con thỏ, thân thể bị lệch liên tề xuống đất, tắt thở.

“Tôi nay có thịt ăn rồi.” Diệp Lăng Nguyệt từ trước lúc vừa vào núi, lúc này nhìn bộ dáng tương như hai người khác nhau, tóc loạn, quần áo cũng bẩn, duy chỉ có khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn là như lúc ban đầu.

Sau khi bắt được con thỏ, mặt nằng cũng cười cong cong lên, nằng mới vào Thất Tinh Sơn, vốn tưởng rằng săn một con thỏ hoang rất đơn giản, mấy ngày kể tiếp, mới phát hiện, săn thú cũng không phải chuyện đơn giản gì.

Một con thỏ cũng mạnh mẽ cũng là một loại dã thú cấp thấp ăn cỏ, tính nguy hiểm không cao, nhưng chân nó rất có lực, lực chân của nó đuổi ra, cũng

có thể thậm chí đem một tên nam tử trung niên đang sống đá nát.

Diệp Lăng Nguyệt từ trước đã mấy lần cũng không bắt được con thỏ này, cũng may mấy ngày kế tiếp, nàng săn đuổi thủ pháp nhanh nhạy hơn rất nhiều.

Đem thỏ lột da, Diệp Lăng Nguyệt đem thịt thỏ chia làm hai phần, một phần giữ lại tối dùng, phần còn lại Diệp Lăng Nguyệt suy nghĩ một chút, cẩn thận cắt thành từng lát, ngay sau đó Thần Thức động một cái, liền vào Hồng Mông Thiên.

Trong Hồng Mông Thiên, vẫn giống như mọi khi bất quá vốn là chỉ có Tụ Nguyên Thảo, bây giờ lại thêm mấy loại thảo dược khác nữa.

Những thảo dược này, đều là lúc Diệp Lăng Nguyệt vào núi, tìm được thảo dược.

Diệp Lăng Nguyệt lần này vào núi mục đích làm hai việc, một là rèn luyện thân thủ chính mình, gia tăng kinh nghiệm thực chiến, hai chính là tìm thảo dược trân quý, để vào trong không gian.

Bệnh của mẫu thân, phải dựa vào đan dược ngũ phẩm mới có thể trị tận gốc, nhưng nếu chỉ có thể dùng một ít thảo dược, đối với thương thế mẫu thân cũng có một chút tác dụng.

Diệp Lăng Nguyệt sau khi vào Hồng Mông Thiên, đem thịt thỏ cắt gọn lấy ra.

Ở trong Hồng Mông Thiên, chờ ước chừng nửa giờ, tiểu hồ ly khuyến vẫn như cũ không thấy tăm hơi đâu.

“Còn không ra?” Diệp Lăng Nguyệt có chút thất vọng nhỏ, đã nhiều ngày nàng cố ý đem Tụ Nguyên Thảo đều nhổ ra hết, tiểu hồ ly khuyến không có đồ ăn, hẳn là rất đói mới đúng a.

Chợt, trong sương trắng có động tĩnh.

Tiểu hồ ly khuyến dè dặt bò ra ngoài, vừa nhìn thấy Diệp Lăng Nguyệt, nó chợt khẽ động, nhảy ra bên ngoài vài thước.

Tròng mắt màu lam của tiểu hài tử kia, tràn đầy dè phòng.

“Ta mang thịt thỏ tới, ăn đi, ” Diệp Lăng Nguyệt đi về phía trước một bước.

Tiểu hồ ly khuyến cũng di chuyển một bước, nhưng con ngươi của nó lại nhìn chăm chăm trong tay Diệp Lăng Nguyệt miếng thịt thỏ.

Thịt thỏ mới mẻ, mang theo một cỗ mùi hương ngậy ngát.

Diệp Lăng Nguyệt suy nghĩ một chút, bên mép lộ ra một nụ cười hiền hòa.

Nàng cầm trong tay thịt thỏ, đặt ở dưới chân, hướng về phía tiểu hồ ly khuyến sau đó gật đầu một cái.

Tiểu hồ ly khuyến cái đầu nhỏ, tựa hồ cũng hiểu ý tứ gật đầu Diệp Lăng Nguyệt.

Nhấn nại một chút, Diệp Lăng Nguyệt âm thầm động viên tinh thần của mình, tiểu gia hỏa lần này thấy mình, ít nhất không có lập tức chạy trốn, có lẽ lần kế tiếp, nó sẽ thân cận với mình hơn một chút.

Diệp Lăng Nguyệt xoay người, đi ra mấy bước.

Chờ đến sau khi Diệp Lăng Nguyệt xoay người rồi đi, tiểu hồ ly khuyến vèo một tiếng, nhảy tót lên thịt thỏ phía trước, kế tiếp ăn một miếng, nó phát ra một trận âm thanh hoan hỉ “Nha nha “.

Chỉ qua mấy phút, thoáng một cái liền bị nó ăn sạch.

Không nhìn ra, tên tiểu tử này khẩu vị rất kinh người.

Một mực ăn đến khi cái bụng nhỏ tròn vo, tiểu hồ ly khuyến cũng chưa thỏa mãn dùng đầu lưỡi hồng liếm liếm mép và trên móng vuốt chấm vài giọt dầu, lúc này mới lác lác trở lại trong sương trắng.

“Vật nhỏ kia, hẳn là ăn thịt thỏ đi?” Diệp Lăng Nguyệt sau khi rời đi Hồng Mông Thiên, trong lòng còn vương vịu tình huống tiểu manh khuyến kia.

Ngày mai, lại tìm một ít thịt thỏ nữa, Diệp Lăng Nguyệt thăm thăm hạ quyết tâm, tiếp tục hướng vào sâu bên trong núi đi tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Khí Nữ: Quý Đế Ngự Thủ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hải thảo được gặp thú

Editor +beta: Quế Nhi

Có lần đầu tiên đầu sau khi ăn thức ăn kia, thì Diệp Lăng Nguyệt lại có lần thứ hai, lần thứ ba...

Vì đề tiểu Hồ Ly có thể đối với mình sinh ra nhiều hảo cảm, Diệp Lăng Nguyệt lại bắt đầu thay đổi thức ăn, mỗi ngày đều săn giết dã thú khác nhau.

Con gà tuyết, bào tử vân vân, mỗi ngày đều là một loại dã thú khác biệt, mỗi lần, ngoại trừ lưu lại một ít cho chính mình dùng, còn sót lại Diệp Lăng Nguyệt cũng sẽ cắt nhỏ từng miếng, đưa cho tiểu manh khuyến* đáng yêu kia.

(*con chó nhỏ đáng yêu, mấy chương trước thì nói là hồ ly khuyến tựa như vừa giống hồ ly vừa giống chó, nhưng về sau toàn nói là tiểu manh khuyến, Manh ở đây có nghĩa là đáng yêu, nhưng có truyện có tựa đề mang tên Manh gì đó nhưng manh đó có nghĩa là bị mù, mình ko biết gì về tiếng TQ, nên độ hiểu biết mình chỉ biết tới đó)

Việc săn thú này cũng có thể làm cho khả năng thực chiến của Diệp Lăng Nguyệt được đề cao, thân thủ càng thêm linh hoạt hơn, trong đan điền Nguyên Lực năng, cũng được nâng cao nhiều thêm.

Đại khái đến lần thứ ba sau khi đưa thịt, lúc tiểu manh khuyến kia ăn, đã không còn ắn núp Diệp Lăng Nguyệt nữa, nó mỗi ngày đều sẽ mặc định giai đoạn, đi ra khỏi sương trắng, chờ Diệp Lăng Nguyệt.

“Tiểu gia hỏa thấy ta, rốt cuộc cũng không tránh, đây là một tốt dấu hiệu.” Diệp Lăng Nguyệt thấy một màn như vậy, liền lập tức nở nụ cười.

Từ tiểu gia hỏa nhìn phản ứng kia của Diệp Lăng Nguyệt có thể khẳng định, nó nhất định không phải là dã thú bình thường, nó tựa hồ cũng không phải dã thú trung cấp ăn thịt.

Tiểu gia hỏa không biết tại sao lại xuất hiện ở nơi này, là người nào đưa nó tới đây?

Diệp Lăng Nguyệt nhìn một mảnh sương mù kia, trong lòng tràn đầy nghi ngờ, cũng không biết mảnh nhỏ sương mù kia phía sau cất giấu cái gì.

Ngày qua ngày, tiểu manh khuyến đối với Diệp Lăng Nguyệt cũng không địch ý nữa, đã cho phép Diệp Lăng Nguyệt đứng ở trước nó mười thước.

Lúc này đại khái đã đi tới đây được mười lăm ngày, vận khí của Diệp Lăng Nguyệt rất tốt vừa mới bắt được một con heo rừng, đầu của nó khoảng chừng nặng gần hai trăm cân.

“Thịt heo rừng thật cứng, không tốt cho ngoại ẩm. Có lẽ lần này có thể thử một chút, đem nó chế biến thành thịt nướng đi.” Diệp Lăng Nguyệt suy nghĩ một chút rồi tự mình động thủ, nướng một cái đùi heo, ở đùi heo nạng rắc rắc một chút gia vị.

Cũng không biết tiểu gia hỏa kia, có hay không thích loại hương vị mới này, Diệp Lăng Nguyệt mang theo mấy phần thấp thỏm, lại vào Hồng Mông Thiên.

Trong Hồng Mông Thiên, tiểu manh khuyến đã sớm chờ ở nơi đó, lúc này thấy Diệp Lăng Nguyệt vào, liền rất là vui vẻ chân chạy tới.

Sau khi cắn một cái thịt heo quay, tiểu gia hỏa chọt giật mình một cái, le le đầu lưỡi màu hồng, trông mắt màu xanh lam tràn ngập nước.

“Rất nóng, tiểu gia hỏa sốt ruột sao.” Diệp Lăng Nguyệt thấy buồn cười, gãi gãi nó đầu.

Lông tiểu manh khuyến thật mềm, giống như là một tơ lụa thượng hạng, để cho Diệp Lăng Nguyệt sờ rất là yêu thích không muốn buông tay.

Lần này, tiểu gia hỏa cũng không có né tránh, nó đã không bài xích thân cận Diệp Lăng Nguyệt nữa.

Tùy ý để cho Diệp Lăng Nguyệt sờ đầu của nó, sau đó tiếp tục gặm chân heo một hộp nhỏ lại một hộp nhỏ, Diệp Lăng Nguyệt để ý thấy, tiểu manh khuyến này động tác ăn thịt rất ưu nhã, giống như có người chỉ dạy qua.

Diệp Lăng Nguyệt không khỏi cảm thấy ý nghĩ này của mình rất buồn cười.

Lần đầu tiên nếm được mùi vị thịt nướng, tiểu gia hỏa rất thỏa mãn, nó đem toàn bộ chân heo gặm sạch hết, nhìn tới Diệp Lăng Nguyệt chất lưỡi không dứt.

Sau khi ăn xong heo quay, tiểu manh khuyến kia đi dõn đến bên người Diệp Lăng Nguyệt, giờ giờ cái chân nhỏ lên để ở trên đùi Diệp Lăng Nguyệt.

“Ngươi, tiểu gia hỏa này.” Diệp Lăng Nguyệt dờ khóc dờ cười.

Diệp Lăng Nguyệt cảm thấy trong lòng thật ấm áp, nàng biết, đối với loài chó mà nó cử động như thế này, biểu hiện ý nghĩa là tiểu manh khuyến này đã tiếp nhận nàng rồi.

Diệp Lăng Nguyệt lại cùng tiểu manh khuyến chơi đùa một hồi, rồi mới rời khỏi Hồng Mông Thiên.

Hơn nửa tháng đi đến đây, việc săn giết thú Diệp Lăng Nguyệt vô cùng quen thuộc, tính khiêu chiến có thể nói là không có gì.

Khu vực này, cũng khó tìm thấy thảo dược trân quý nữa, Diệp Lăng Nguyệt quyết định hướng lưng núi đi tới, thử vận khí một chút.

Nếu như vận khí tốt trong như suy nghĩ, nói không chừng có thể ở khu vực lưng núi, tìm được Thanh Mộc Quả như lời chú ngữ kia, loại thảo dược quý hiếm này, giá cả có thể so với Tụ Nguyên Thảo tốt hơn rất nhiều.

Càng đi trên lưng núi, người lại càng thừa thót, nhưng đủ loại thảo dược trân quý, lại bày la liệt khắp nơi, rất nhiều loại Diệp Lăng Nguyệt cũng không biết tên gì.

Sau khi đi khoảng hơn một canh giờ, càng đi càng thấy núi cao chót vót.

Một luồng mùi hương trái cây đập thẳng vào mặt, Diệp Lăng Nguyệt tiến lên phía trước nhìn một chút, phía trước xuất hiện một mảnh rừng rậm rạp, cây cối tươi tốt, bên trên cành lá treo trái cây hồng màu xanh lục lớn nhỏ.

Thanh Mộc Quả. Diệp Lăng Nguyệt hai con ngươi tỏa sáng, nàng cất bước đi về phía trước.

Có lẽ là lúc trước không người hái, những trái này chưa chín, thế nên lúc này Diệp Lăng Nguyệt bắt gặp chuẩn bị hái xuống, nhưng đột nhiên nghe được một tiếng vang từ sau mảnh cây chuối đi ra, một con Thiết Tí Vượn lông xám.

Loại Thiết Tí Vượn này, thân của nó vừa cao to có thể so sánh với một người trung niên cường tráng, cánh tay rũ xuống đến dưới đầu gối, một đôi tay phát ra lực rất mạnh mẽ, có thể mang một khối nham thạch tách thành một nửa, dã thú nổi danh trong Thất Tinh Sơn, thực lực có thể sánh ngang với dã thú cao cấp ăn thịt.

Lúc này, nó nhìn chằm chằm Thanh Mộc Quả ở trong tay Diệp Lăng Nguyệt, lông nó toàn thân dựng đứng lên, bộ mặt tức giận.

Trong lỗ mũi Thiết Tí Vượn phát ra tiếng thờ hờn hờn, hai cánh tay giơ lên khêu một cái, đem tất cả lùm cây đứng gần nó đẩy tới.

Không được, một vườn Thanh Mộc Quả này là địa bàn của Thiết Tí Vượn.

Trong lòng hiện tại Diệp Lăng Nguyệt căng thẳng.

Nàng nhớ, bên trên « Đại Chu Chí » đã đọc qua, dã thú cao cấp ăn thịt trên địa bàn của nó, nói nó rất mạnh, thảo nào từ trước đến nay nhưng người hái thuốc đều bị nó giết.

Thiết Tí Vượn phát ra một tiếng gầm giận, cánh tay của nó đập về phía Diệp Lăng Nguyệt.

Phản ứng Diệp Lăng Nguyệt cũng không chậm, bên trong đan điền Nguyên Lực ngưng tụ thành quyền.

Nàng dưới chân đạp một cái, thân thể như một cái chim én, nhạy bén tránh công kích của Thiết Tí Vượn, đánh ra quyền thượng Lôi Quang Thiểm ánh sáng, hoắc hoắc hoắc, đánh ra ba đòn Băng Lôi Quyền.

Băng Lôi rơi vào trên cánh tay Thiết Tí Vượn, đột nhiên nổ tung, Thiết Tí Vượn phát ra âm thanh giận dữ, chi lực Băng Lôi Quyền lập tức làm cánh tay của nó thịt bong da tróc.

Một tiếng bi thương gào thét của Thiết Tí Vượn, thân thể cường tráng chấn động, xương cánh tay nó bị Diệp Lăng Nguyệt ra hai đòn Băng Lôi Quyền làm cho gãy.

Ồn ào ——

Cánh tay bên trái Thiết Tí Vượn bị thương, nó nảy sinh ra ác độc, trên thân xuất ra một lực rất mạnh, tựa như bằng một cái cây lớn, đập về phía Diệp Lăng Nguyệt.

Nó một đường đè ép đi lên, cây cối, đất toàn bộ rơi xuống nước.

Trong lòng Diệp Lăng Nguyệt biết không thể địch lại, cũng không dám liều mạng, một chút Nguyên Lực còn sót lại trên người, dưới chân đạp xuống, hướng sâu bên trong rừng rậm tránh đi.

Thiết Tí Vượn ở khu vực này xưng bá xưng vương nhiều năm, chưa lúc nào thua thiệt như lúc này, bước chân nó chạy theo, một đường đuổi tận giết tuyệt cũng không buông, làm cho Diệp Lăng Nguyệt một đường chạy như điên.

Ở trong rừng rậm, rất nhiều cây cối, Thiết Tí Vượn lại bị thương, rất nhanh, nó liền bị Diệp Lăng Nguyệt kéo ra một khoảng cách.

Thiết Tí Vượn một đường đuổi theo, phát hiện phía trước không thấy bóng dáng Diệp Lăng Nguyệt, chỉ có thể chán nản, ở khắp nơi lục lọi.

Cách đó không xa ở trong hang động có nhiều gốc cây già, bên cạnh có một đôi mắt, nhìn ra phía ngoài.

Đây là những cây cối già bị chết, cành lá đã khô héo, chỉ chừa cái cọc gỗ, trong tình thế cấp bách Diệp Lăng Nguyệt mới nhất thời chạy trốn vào đây.

Thiết Ti Vượn quả nhiên không có phát hiện ra bóng dáng nàng, sau một vòng tìm kiếm, nó chỉ có thể là hậm hực đi về.

Ngay tại lúc Diệp Lăng Nguyệt chuẩn bị chạy ra, dưới bên chân trơn trượt, kế tiếp đạp lên không trung, cả người bị cuốn sâu vào trong đáy động không thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Khí Nữ: Quý Đế Ngự Thủ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Bách Quả Tửu

Editor + beta: Quế Nhi

Diệp Lăng Nguyệt giậm lên một cái động, trong lòng thâm kêu không ổn, bên trong toàn bộ thân cây này lại có khoảng không.

Dưới tình thế cấp bách, Diệp Lăng Nguyệt theo bản năng hai tay ôm lấy đầu, thân thể co lại thành hình cầu, một đường lăn xuống.

Cũng may thân thể Diệp Lăng Nguyệt đã là Luyện Thể Tam Trọng, da thịt cứng rắn như màu đồng, một đường lăn xuống như vậy cũng không có tổn thương nặng nề cho lắm, đến khi chân chạm vào mặt đất, Diệp Lăng Nguyệt mới buông tay ra.

Trong đáy hốc cây, địa thế bằng phẳng, lộ ra một mùi hương thơm, chẳng qua chỉ có chút tối tăm, trên người lấy ra hộp quẹt còn dư lại, Diệp Lăng Nguyệt thấp sáng lên.

Hộp quẹt chiếu ánh sáng bốn phía, trong hốc cây, tựa như một cái mật thất, bốn phía có một ít xương cốt dã thú hư hư thực thực, số còn lại là những trái cây không biết tên gì nhưng bị hư thối.

Xem ra, nàng trong lúc vô tình trốn vào nơi chứa đồ vật Thiết Ti Vượn.

Diệp Lăng Nguyệt giờ hộp quẹt lên nhìn một vòng, ở hốc cây bên trái, nàng lại phát hiện mấy cái lá chuối đập lên cái hũ.

Mở ra cái hũ, chỉ thấy toàn là dịch rượu, mùi thơm tán ra, nhất thời trong động toàn bộ đều là mùi rượu, ngay cả Diệp Lăng Nguyệt là người không thích uống rượu, cảm thấy trong miệng nuốt ngậm nước bọt.

Hơn nữa để cho Diệp Lăng Nguyệt cảm thấy kì quái là, nàng chẳng qua là hít vào mấy cái mùi rượu tỏa ra, Diệp Lăng Nguyệt thấy trong đan điền Nguyên Lực khô hạn nhanh chóng giống như nước lên thì thuyền cũng lên.

Rượu này là đồ tốt!

Con mắt Diệp Lăng Nguyệt chợt sáng lên, dứt khoát xít lại gần vò rượu, uống nhiều mấy hớp liền ngáy khò khò.

Uống rất ngon miệng, Diệp Lăng Nguyệt không cẩn thận, uống hơn nửa vò.

Chờ đến khi nàng cảm thấy có chút men say chóng mặt, thân thể đã lung lay, giống như hán tử say đứng cũng không vững, dứt khoát “ùm” một tiếng té ngã trên đất, ngủ mê mang.

Diệp Lăng Nguyệt trong lúc ngủ, trên người nàng thả ra đến một số lượng lớn tạp chất màu đen.

Diệp Lăng Nguyệt cũng không biết, rượu nàng uống có tên là Bách Quả Tửu, Thiết Ti Vượn đào được đủ loại thảo dược và quả quý hiếm để chế thành.

Sau khi uống, không chỉ tăng cường thể chất, còn có thể tẩy tủy phạt cốt, một thân quái lực mạnh mẽ Thiết Ti Vượn kia, nguyên nhân chính là uống Bách Quả Tửu.

Loại rượu này, đối với tiên thiên dưới võ giả mà nói, một ly đều rất trân quý, vậy mà Diệp Lăng Nguyệt lại như Trư Bát Giới ăn nhân sâm quả giống như nhau, thoáng một cái uống hơn nửa vò, cũng thật là lãng phí đi.

Thời gian trôi qua, ngủ ba ngày ba đêm, chờ đến khi Diệp Lăng Nguyệt tỉnh lại, nàng bỗng nhiên nhảy dựng lên, phát hiện trên người một tầng bùn dơ bẩn, hôi thối.

Nhưng đồng thời, nàng có cảm thấy tay chân mình nhẹ nhàng đi rất nhiều, không chỉ có như thế, trong đan điền Nguyên Lực nàng so với trước kia hưng hân phồng một mảng lớn.

“Luyện Thể Ngũ Trọng, không thể nào?” Diệp Lăng Nguyệt thúc giục Nguyên Lực phục hồi, giống như nước lũ vỡ đê, điên cuồng trút xuống, trong thân

thẻ Diệp Lăng Nguyệt, chạy đến toán loạn.

Sau khi Diệp Lăng Nguyệt kinh hi, trong tay sử dụng đánh ra một bộ Băng Lôi Quyền.

Một bộ quyền pháp đánh xuống, so với ngày thường, phóng khoáng hơn nhiều, ít đi một chút câu nệ, lại có mấy phần như nước chảy mây trôi.

“Băng Lôi Quyền.” trong tay Diệp Lăng Nguyệt, năm đạo Lôi Thiểm đột nhiên xuất hiện, hóa thành năm đạo hình bán nguyệt Lôi Thiểm, Lôi Thiểm đung một cái cây cọc, ánh lửa bắn ra bốn phía, cái cọc gỗ bên trên ầm ầm một tiếng vang thật lớn, toàn bộ thân cây bốc cháy hừng hực.

Năm đạo, lại có thể đánh ra năm đạo Băng Lôi.

Diệp Lăng Nguyệt khó có thể tin nhìn mình tay, Băng Lôi Quyền mặc dù chỉ là Cửu Lưu võ học, nhưng phần lớn người Diệp gia, ít nhất phải hao phí thời gian năm, sáu năm, mới có thể đánh ra bốn đạo Lôi Thiểm trở lên, nhưng Diệp Lăng Nguyệt lại học Băng Lôi Quyền, vẫn chưa tới một tháng.

“Ha ha, Thiết Tí Vượn, lần này, ta phải cảm tạ ngươi rồi.” Diệp Lăng Nguyệt cười lớn, nàng cũng không khách khí, đem năm sáu vỏ Bách Quả Tửu còn sót lại tất cả đều thuận tay lấy đi, dù sao cũng có Hồng Mông Thiên nàng dễ dàng dọn đi vài hũ rượu này.

Diệp Lăng Nguyệt đang định nâng những hũ rượu để vào Hồng Mông Thiên, liền nghe được một tiếng rống giận của Thiết Tí Vượn.

Sau đó thấy một con Thiết Tí Vượn chạy tới, nguyên lai Diệp Lăng Nguyệt đánh ra Băng Lôi Quyền tạo ra tiếng vang, kinh động đến nó.

Thấy chính mình trong chốc lát làm hộc cây kia bị phá hủy, Diệp Lăng Nguyệt còn cứ nhiên dự định trộm bảo bối của nó, Thiết Tí Vượn bị kích động cũng không nhỏ, nó phát ra tiếng âm thanh gầm gừ tức giận, Thiết Tí Vượn nhấc tay lên xuất ra một lực không hề nhỏ, đánh về phía Diệp Lăng Nguyệt.

“Ồ, sau ba ngày tốc độ Thiết Tí Vượn tại sao lại chậm đi rất nhiều.” Diệp Lăng Nguyệt ngạc nhiên, nàng không biết sau khi uống Bách Quả Tửu, trải qua tẩy tủy phạt cốt, thực lực trước kia đã sớm không thể so với nhau.

Diệp Lăng Nguyệt dưới chân đạp một cái, nhắm ngay một nơi góc chết, ra mấy đòn Băng Lôi Quyền đánh về phía đầu Thiết Tí Vượn, một quyền này đi xuống, năm đạo Lôi Thiểm, nhất thời đem đầu Thiết Tí Vượn, như bỏ quả dưa hấu nổ tanh bành.

Không kịp kêu một tiếng, Thiết Tí Vượn kia thân thể nặng hơn 200 cân* ngửa mặt ngã xuống đất, não bạch sắc (màu trắng) cùng với máu màu đỏ bắn ra đầy trên đất, chết cũng không nhắm mắt.

(*hơn 100kg)

Sau khi đâm một quyền vào Thiết Tí Vượn liền chết tươi, Diệp Lăng Nguyệt còn có mấy phần giật mình, qua một lát sau, nàng mới ới một ngụm trọc khí*.

(*khí đục,dơ,bẩn)

“Da lông Thiết Tí Vượn có thể bán ra không ít tiền, thịt của nó chắc là không thể ăn.” Diệp Lăng Nguyệt nghĩ đến đây, chợt nhớ tới, nàng say rượu ở trong động cây, ngủ mê man ba ngày, thiếu chút nữa đem tiểu manh khuyến trong Hồng Mông Thiên quên mất tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Khí Nữ: Quý Đế Ngự Thủ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Thăng cấp không gian

Editor + beta: Quế Nhi

Diệp Lăng Nguyệt cùng tiểu manh khuyến trong khoảng thời gian này, cũng có cảm tình vô cùng thâm sâu, đối với tiểu manh khuyến mà nói, mỗi ngày quy định thời gian thịt ăn cũng đã thành thói quen hằng ngày của nó.

Diệp Lăng Nguyệt ngủ mê man ba ngày, trong Hồng Mông Thiên tiểu manh khuyến kia cũng đói ba ngày.

Tiểu manh khuyến trái phải nhìn quanh, không thấy đồ ăn thịt nướng, lại càng không thấy Diệp Lăng Nguyệt, ở trong Hồng Mông Thiên gấp gấp xoay quanh.

Thật vất vả mới thấy Diệp Lăng Nguyệt, nó huơ một tiếng, vọt lên phía trước người Diệp Lăng Nguyệt.

Đáy mắt nó hiện lên một tầng lệ quang, gương mặt đầy đáng thương, thật giống như một bộ dạng bị vứt bỏ.

“Tiểu gia hỏa, xin lỗi, ta đem ngươi quên mất, ta đây liền làm thịt nướng cho ngươi.” Diệp Lăng Nguyệt về mặt đầy ngượng ngùng, nàng lấy ra hộp quẹt,

nhóm lửa nướng thịt.

Khắp nơi tràn đầy mùi thơm thịt nướng, rất nhanh Diệp Lăng Nguyệt đã nướng xong chín thịt, sau khi tiểu manh khuyến ăn xong, đứng thẳng chống lưng lên ợ một hơi thật dài, mới ngưng miệng, nhưng mà lần này không giống như mọi khi, tiểu manh khuyến ăn no cũng không có quay đầu trở lại sưng trắng.

“Nha nha...” Tiểu Hồ Ly hướng về phía thân thể Diệp Lăng Nguyệt ngửi ngửi, bỗng nhiên lè lưỡi, hướng trên chân Diệp Lăng Nguyệt liếm liếm.

Lúc ở lưng núi, Diệp Lăng Nguyệt cùng Thiết Tỉ Vượn vật lộn nguy hiểm cực kỳ, trên chân nàng cũng bị thương, trên người nàng Rượu Té lại dùng hết, ngược lại cũng không để ý lắm, nhưng mà tiểu manh khuyến lại phát hiện.

Sau khi vết thương bị tiểu Hồ Ly dùng đầu lưỡi liếm liếm, cảm giác tê tê đại đại một trận, tiểu gia hóa đây là đang đau lòng thay nàng vì bị thương à?

Diệp Lăng Nguyệt cảm thấy trong lòng rất đau khổ, cuối cùng cũng đem tên tiểu tử này cấp đường quen thuộc.

“Tiểu gia hóa, ta phải đi.” Diệp Lăng Nguyệt vỗ vỗ đầu tiểu manh khuyến.

Nhưng là nghe như hiểu những lời Diệp Lăng Nguyệt nói, trên người tiểu manh khuyến lông trắng thoáng cái lập tức nổ tung.

“nha nha —— chi nha chi nha.” Tiểu manh khuyến dứt khoát dùng miệng cắn chéo quần nàng, co lại thành một quả cầu nhưng, không chịu nhả miệng ra, phảng phất như sợ Diệp Lăng Nguyệt lại đột nhiên mất tích chừng mấy ngày nữa.

Sau khi cùng Diệp Lăng Nguyệt ở với nhau hơn nửa tháng, tiểu manh nó đã hoàn toàn tin tưởng nàng.

“Ngươi làm sao thế?” Diệp Lăng Nguyệt thấy đáng vẻ tiểu manh khuyến, cảm thấy ngờ vực.

Trong mắt tiểu manh khuyến long lanh nước, cũng mang theo mấy phần do dự, nhưng rốt cuộc nó đưa ra quyết định.

Chỉ thấy tiểu manh khuyến bỗng nhiên há miệng, hướng trên chân Diệp Lăng Nguyệt cắn một cái, nó mép, rỉ ra một tia máu.

Máu Diệp Lăng Nguyệt cùng với máu tiểu manh khuyến chia nhau tạo thành hai cái Lục Giác Tinh Mang, hai cái Lục Giác Tinh Mang hội tụ vào một chỗ, thành hai cái khe ước trợn cổ xưa.

Diệp Lăng Nguyệt quên đi đau đớn, nhìn không chớp động trợn khe huyết quang, trong đầu hiện lên một cái ý niệm.

Linh Khé, chẳng lẽ đây chính là như lời của mẫu thân nói qua Linh Thú Linh Khé.

Chỉ thấy cái kia dùng máu Diệp Lăng Nguyệt vẽ lên Linh Khé, bắn vào trong cơ thể của tiểu manh khuyến, tương tự máu tiểu manh khuyến cũng vẽ lên Linh Khé, lại bắn vào trong cơ thể Diệp Lăng Nguyệt.

Linh Khé vào trong cơ thể của cả hai, bên trong Hồng Mông Thiên, cũng phát sinh biến hóa, chính là chỉ có một mảng sương trắng mù mịt, nay lại tản ra một mảng lớn, đại khái chỉ có một mảnh đất trống nhỏ, nay lại biến thành một mẫu đất lớn.

Ngoại trừ ruộng đất trở nên lớn hơn so với trên kia Hồng Mông Thiên, thì phía trước còn xuất hiện hai tòa nam bắc nhà tranh nhỏ bé đứng đối diện nhau, nhưng mà trong Hồng Mông Thiên Nguyên Lực lại so với trước đậm đà hơn rất nhiều.

Đây là Hồng Mông Thiên thăng cấp sao?

Lần này Hồng Mông Thiên biến hóa, là bởi vì nàng và tiểu manh khuyến hợp nhất Linh Khé.

“Chi nha chi nha.” Tiểu manh khuyến sau khi cùng Diệp Lăng Nguyệt kết thành Linh Khé, đứng tại chỗ cao hứng, nhưng mà nó đang nói cái gì, Diệp Lăng Nguyệt một chữ cũng nghe không hiểu.

Mà tiểu manh khuyến là linh thú không sai, nhưng nó quá nhỏ, cũng may sau khi cùng Diệp Lăng Nguyệt kết khế ước linh thú, nó có thể cùng Diệp Lăng Nguyệt đơn giản tâm linh câu thông.

“Tiểu chi chi, ngươi muốn nói cho ta là để ta đi lên phía trước nhìn một chút hai tòa lá tranh kia?” Diệp Lăng Nguyệt hướng về phía hai tòa nhà lá tranh đi tới, kia là hai gian nhà lá, chắc là cùng nguyên chủ(chủ cũ) Hồng Mông Thiên có liên quan.

Nhà lá đã rất nhiều năm không có ai ở.

Diệp Lăng Nguyệt đi vào một gian bên trái, trong phòng chỉ có một cái giường lớn và đồ dùng hàng ngày cùng một ít thư tịch (sách).

Trong đó phần lớn đều là sách vở, bên trong còn có một quyển gọi là thủ trát* Hồng Mông, một người gọi là Hồng Mông Phương Tiên lưu lại.

(*thư viết tay)

Sau khi đem một quyển thủ trát xem xong, Diệp Lăng Nguyệt bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Vị này gọi là cao nhân Hồng Mông Phuong Tiên, chính là chủ nhân Hồng Mông Thiên, đồng thời hắn cũng là nguyên chủ Hắc Đình trên tay Diệp Lăng Nguyệt.

Năm đó Hồng Mông Phuong Tiên cùng với người yêu hắc Ngọc Thủ Độc Tôn đồng thời ẩn cư, hắn dùng chỉ bảo Càn Đình luyện hóa ra Hồng Mông Thiên ở đây giống như thế ngoại bồng lai.

Hai người năm đó, trên đại lục, danh tiếng lừng lẫy, chẳng qua là một người cứu giúp thế nhân nổi tiếng thiên hạ, một người khác lại là lấy giết người vô số, lại mang tiếng ác danh.

Hai người chính là như vậy, sau lại thành người của nhau, sau này hai người quyết định ẩn cư, nhưng những điều tốt đẹp mãi không tồn tại, bởi vì mỗi người có một quan điểm bất đồng, phát sinh tranh chấp, ra tay đánh nhau, từ một đôi ái lữ biến thành oán lữ*.

(*trước là người yêu sau thành oan gia)

Ngọc Thủ Độc Tôn trong cơn tức giận, rời đi Hồng Mông Thiên, Hồng Mông Phuong Tiên về sau hối hận không thôi, cũng rời đi Hồng Mông Thiên đi tìm Ngọc Thủ Độc Tôn, chỉ tiếc là hai người chuyển đi này cũng không trở về nữa.

Mà Tiểu Chi Chi năm đó được Ngọc Thủ Độc Tôn nuôi như một cậu con trai, sau khi hai người rời khỏi, Càn Đình trong liền bị phong ấn, thoáng cái liền đã qua mấy ngàn năm, cho đến trong lúc vô tình lại bị Diệp Lăng Nguyệt mở ra Càn Đình Phong Ấn, ngoài ý muốn mở ra Càn Đình bên trong đình lại là Hồng Mông Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Khí Nữ: Quý Đế Ngự Thủ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Được độc song tuyệt

Editor + beta: Quế Nhi

Ở Hồng Mông thủ trát cuối cùng, còn nhắc tới một câu nói.

“Càn Đình, bởi vì thực lực chủ nhân nó bất đồng, gặp mạnh là mạnh, gặp yếu là yếu. Nhưng mà, chăm chỉ tinh luyện, chỉ cần không ngừng tăng lên thực lực của bản thân, nhiều lần sử dụng Càn Đình, cuối cùng sẽ có một ngày có thể phát huy thần uy Càn Đình.”

Diệp Lăng Nguyệt nhìn xong thủ trát, lại nhìn một chút Đình Ấn trong tay mình, trong lòng không nén nổi cảm xúc lẩn lộn, không nghĩ tới, tiểu Hắc Đình tác dụng thần kỳ như vậy.

Năm đó Hồng Mông Phuong Tiên, y thủ che trời, thực lực cũng là có một không hai trên đại lục, hắn thậm chí có thể sử dụng Càn Đình, luyện hóa ra Hồng Mông Thiên, có thể thấy thực lực thật cao cường mạnh mẽ.

Ở trong tay Diệp Lăng Nguyệt, Càn Đình cũng chỉ có thể dùng để tinh luyện dịch thuốc, cũng là bởi vì bản thân nàng tu vi không đủ.

Thất phu vô tội hoài bích kỳ tội*, Diệp Lăng Nguyệt sau khi biết được lai lịch Càn Đình, trầm nghĩ trong lòng, ngày sau nếu không đến hoàn cảnh vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể tiết lộ Càn Đình cùng với bí mật Hồng Mông Thiên.

(*người tài giỏi lập nên công trạng lại bị khép tội)

“Nha nha.” Tiểu蛮 khuyên ở một bên giạt nhẹ ống quần Diệp Lăng Nguyệt, tỏ ý với nàng đi lại đối diện tòa nhà lá bên kia.

Một gian nhà lá kia, của ái lữ Hồng Mông Phuong Tiên là chỗ ở Ngọc Thủ Độc Tôn, Diệp Lăng Nguyệt sau khi tiến vào, trong phòng cũng có một chút sách, nhưng cùng Hồng Mông Phuong Tiên bất đồng ở chỗ.

Ngọc Thủ Độc Tôn những quyển sách này, tất cả đều là sách về độc.

Trong đó có một quyển tên « Quý Môn Mười Ba Châm » cũng là bí tịch hấp dẫn sự chú ý của Diệp Lăng Nguyệt.

Nguyên lai Quý Môn Mười Ba Châm chính là độc môn châm pháp của Ngọc Thủ Độc Tôn, cùng một loại châm cứu y thuật bất đồng, Quý Môn Mười Ba Châm cũng chính là sát nhân chi châm*, trong bí tịch có ghi chép số lượng lớn, bộ phận tử huyệt và bộ phận yếu hại trong thân thể con người cùng thú.

(*hiểu nôm na là giết người bằng châm)

“Hai vị lão tiền bối này có ý tứ trái ngược nhau, một người chỉ muốn cứu người, một người còn chỉ muốn đến giết người.” Diệp Lăng Nguyệt cảm thấy

buồn cười, đem quyển Quỷ Môn Mười Ba Châm kia và học tất cả khẩu quyết.

Còn sót lại hơn mười ngày, Diệp Lăng Nguyệt liền ở lại trong Hồng Mông Thiên, mỗi ngày lấy thư tịch Hồng Mông Phương Tiên cùng Ngọc Thủ Độc Tôn những quyển sách y học và thuật châm giết người độc kinh.

Khả năng ghi nhớ Diệp Lăng Nguyệt rất kinh người, bất tri bất giác, đem hai vị thể ngoại cao nhân sách Y Thư cùng Độc Kinh cũng xem xong.

Trên đại lục này, năng đối với y học hay độc kinh đều đại khái nhận biết được.

“Sách võ cũng nhìn xong, cũng là thời điểm thử một chút sử dụng tinh thần lực xem sao.” Diệp Lăng Nguyệt đi ra khỏi Hồng Mông Thiên, đi tới trước một mảnh rừng Thanh Mộc Quả.

Dựa theo thủ trát Hồng Mông Phương Tiên bên trong có ghi lại, Hồng Mông Phương Tiên cùng một võ giả bất đồng, hẩn trừ tu luyện Nguyên Lực bên ngoài, còn tu luyện tinh thần lực.

Thủ trát bên trong Hồng Mông, khẩu hiệu tu luyện tinh thần lực rất đơn đơn, Diệp Lăng Nguyệt luyện tập một lần, đại khái có thể nắm giữ tinh thần lực.

Sử dụng tinh thần lực lực, có thể mang đồ vật bên ngoài, trực tiếp dời vào Hồng Mông Thiên.

Trong lòng Diệp Lăng Nguyệt, nói thầm “Thanh Mộc Quả”, tuy nhiên lần đầu tiên thất bại.

Lần thứ hai, vẫn là không được.

“Thực sự nóng vội, trước hết thử đem một ít những đồ vận nhỏ dời vào Hồng Mông Thiên.” Diệp Lăng Nguyệt trong lòng cũng không vội vàng nữa, nâng trước thử đem một chiếc lá, sau lại một khối thạch, tiếp đó là một cái trái cây, rồi từng cái một dời vào trong Hồng Mông Thiên.

Lại qua hai ngày, trải qua tu luyện lặp đi lặp lại, tâm thần khê động Diệp Lăng Nguyệt, vốn là một gốc cây Thanh Mộc Quả trưởng thành phía trước mắt nàng thế nhưng lại biến mất tiêu.

Bên trong Hồng Mông Thiên, nhiều thêm một cây ăn quả Thanh Mộc Quả, Thanh Mộc hiện tại đang bên trong Hồng Mông Thiên, sinh trưởng tươi tốt.

“Thành công!.” Diệp Lăng Nguyệt mừng rỡ không thôi.

Sau khi Thanh Mộc Quả bị nàng chuyển vào Hồng Mông Thiên, toàn bộ Thu Phong trấn, Thanh Mộc Quả cũng chỉ có thể do một mình nàng cung ứng, này có thể so với Tụ Nguyên Thảo đáng tiền hơn nhiều.

Chỉ là bất quá vận chuyển nhiều cây như thế, sau khi sử dụng tinh thần lực càng nhiều, Diệp Lăng Nguyệt liền mệt mỏi đi rất nhiều, dùng hết một ngày di chuyển, Diệp Lăng Nguyệt rút cuộc cũng đem hết tất cả mấy chục cây Thanh Mộc Quả đều chuyển vào Hồng Mông Thiên.

“Hồngбет, hiện tại thời gian đã bắt đầu Tộc tỷ thí Diệp gia.” sau khi Diệp Lăng Nguyệt làm xong hết thảy mọi chuyện, tính toán thời gian, phát hiện mình bất tri bất giác, đã ở trong Thất Tinh Sơn, lưu lại hơn một tháng.

Hôm nay là ngày thứ ba Tộc tỷ thí Diệp, lúc này ý thức được thời điểm hiện tại, Diệp Lăng Nguyệt kinh hãi không thôi.

Đã sắp tới hồi cuối của Tộc tỷ thí, nếu còn không nhanh xuống núi, nàng liền phải thua cuộc đánh cược kia, Diệp Lăng Nguyệt mang theo tiểu Chi Chi xuống núi, hướng về Võ Quán Diệp gia chạy tới.

Bên trong võ quán Diệp gia, Tộc tỷ thí Diệp gia đã tiến vào ngày thứ ba.

Trong giáo trường Diệp gia lớn như vậy, trăm tên đệ tử dưới hai mươi tuổi Diệp gia, làm thành một vòng lớn.

Ở bên trong bản gia* thiếu gia Diệp Hoàng Thành, cũng đều đứng ở một bên vây xem.

(*người trong tộc)

Diệp Cô gia chủ Diệp gia cùng với mấy vị trưởng lão Diệp gia tách ra ngồi trên ghế thái sư.

Mấy người mắt sáng như đuốc, nhìn chăm chăm trên lôi đài tỷ thí.

Tộc tỷ thí Diệp gia, mỗi ba năm tổ chức một lần, vô luận bản gia hay thiếu niên nam nữ trẻ tuổi đều có thể tham gia, nếu ai nằm trong top mười người, đều coi là đệ tử tinh nhuệ Diệp gia, trong tương lai có thể thu được tài nguyên và võ học, có thể so với người khác nhiều hơn.

Nếu trong top ba của Tộc tỷ thí, càng có khả năng tiến vào Võ Từ Diệp gia tự mình chọn một môn cơ sở võ học, đây đối với toàn bộ đệ tử Diệp gia mà nói, đều là vinh quang to lớn.

Năm đó, Diệp Hoàng Ngọc mẫu thân Diệp Lăng Nguyệt cũng chính là ở bên trên Tộc tỷ thí Diệp gia, một đường quá quan trăm tướng*, mười ba tuổi giành được thứ hạng nhất trên tộc tỷ thí Diệp gia.

(*một đường vược qua được cửa ải đi thẳng vào vòng trong)

Diệp Lăng Nguyệt bởi vì năm xưa là ngốc nữ, vẫn không có cơ hội tham gia Tộc tỷ thí, coi như, đây là lần đầu tiên nàng tham gia sau khi khôi phục bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Khí Nữ: Quý Đế Ngự Thủ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Bỗng nhiên nổi tiếng

Editor + beta: Quế Nhi

Trên lôi đài, có hai tên thiếu niên đang chiến đấu khí thế ngất trời.

“Đi xuống.” Chỉ nghe một tiếng quát to, Diệp Thanh một cước càn quét đánh xuống, giống như mãnh hổ phá lồng, đem một tên đệ tử chia ra đá xuống lôi đài.

“Diệp Thanh thiếu gia thực lực tăng lên không ít, nhìn tu vi của hắn, hắn là đã đột phá Luyện Thể Tứ Trọng đi.” Bên cạnh một người trưởng lão tán dương.

Diệp Thanh tham gia Tộc tỷ thí cho tới nay, đã thắng liên tiếp vào được top năm, ở bên trên bảng xếp hạng Tộc tỷ thí, cũng lập tức nhảy lên đến hạng ba, hắn rất có khả năng được xếp vào thứ hạng ba, giành được vinh dự Tiền Tam Giáp*.

(*Ba người đứng đầu)

Hắn lại vừa là nhi tử Diệp Hoàng Thành, Diệp Hoàng Thành phụ trách trông coi khu mỏ Diệp gia, bên trong gia tộc Diệp gia cũng đồn đại là Diệp Hoàng Thành có thể là người được đề cử nhiệm kỳ kế gia chủ.

Các trưởng lão Diệp gia cũng tự nhiên nịnh hót.

“Quyền pháp của hắn vừa mới mạnh lên, sức mạnh vừa đủ nhưng lại chưa đủ linh hoạt.” Diệp Cô lắc đầu một cái.

Khóe mắt Diệp Cô liếc xuống ở trong đám người kia quét qua một vòng.

Lại không nhìn thấy bóng dáng của hai mẹ con kia, trong mắt hắn hiện lên một chút thất vọng.

Hắn còn tưởng rằng, nha đầu kia, lần này sẽ đến dự thi.

Sau khi Diệp Thanh chiến thắng, mặt đầy ngạo ý*, hắn liếc mắt trong đám người kia, ba ngày liên tiếp lại không nhìn thấy tiểu tạp chủng Diệp Lăng Nguyệt kia.

(*ý nghĩ kiêu ngạo)

Trong lỗ mũi của hắn hừ lạnh một tiếng.

“Diệp Ngân Sương, ngốc nữ kia đâu rồi? không phải nàng và bản thiếu gia đã đánh cuộc trên Tộc tỷ thí. Đã đến ngày thứ ba, đừng nói nàng làm con rùa đen rúc đầu a.” tiếng nói Diệp Thanh vừa dứt, phía dưới lôi đài, đã có người phụ họa cười lớn.

Trong một tháng vừa qua Diệp Lăng Nguyệt không có đi Võ Đường, Diệp Thanh nghĩ nhất định nàng lâm trận bỏ chạy.

“Diệp Thanh, ngươi không nên ép người quá đáng, Lăng Nguyệt không đến, ta thay nàng thi đấu.” Diệp Ngân Sương vừa dứt lời, nhảy một cái lên lôi đài.

Diệp Ngân Sương cũng đã thắng năm trận, bên trong Tộc tỷ thí cũng được xếp hạng thứ bảy.

“Tới thì tới, đánh thua, ngươi và ngốc tử kia cùng nhau học kiểu chó đi.” Diệp Thanh cất tiếng cười to.

Trong lòng hắn thầm nghĩ, Diệp Ngân Sương ngươi đừng tưởng rằng bản thiếu gia không biết, mấy ngày trước ngươi mới vừa đột phá Luyện Thể Tứ Trọng, ngươi cho là có thể liều mạng cùng bản thiếu gia phân cao thấp, nằm mơ đi.

“Diệp Thanh, tiếp ta một chiêu.” trên người Diệp Ngân Sương xuất ra nguyên lực ừ ừ, thân thể như một dòng nước, chống lại Diệp Thanh.

Thế nhưng vào lúc này, bên mép Diệp Thanh chứa tia cười lạnh, trên cánh tay hắn, một cổ màu trắng bạc kim khí hào quang loé lên ra bốn đạo Lôi Thiểm, trong nháy mắt đánh úp về phía Diệp Ngân Sương.

Bốn đạo Lôi Thiểm?

Diệp Ngân Sương cả kinh thất sắc*, nàng không nghĩ tới, Diệp Thanh lại có thể đánh ra bốn đạo Lôi Thiểm.

(*Cực kì sợ hãi)

Bốn đạo Lôi Thiểm, đánh úp về phía Diệp Ngân Sương, nếu như bị đánh trúng, nàng toàn thân nhất định sẽ bị thương nặng.

Tiểu tử Diệp Thanh này, cùng một gia tộc tại sao lại ra tay nặng như vậy.

Diệp Cô ở bên nhìn, mi tâm nhíu lại một cái, trong ống tay một ám chỉ định bắn ra.

Đúng lúc này, đầu gối Diệp Ngân Sương chột một trận tê dại, đầu gối như nhũn ra, thân hình nhún xuống, bốn đạo Lôi Thiểm xẹt qua trên đỉnh đầu nàng.

Diệp Ngân Sương cho rằng mình lần này, nhất định bị thương không thể nghi ngờ, nhưng không nghĩ tới lại an toàn tránh khỏi, trong mắt nàng đều tràn ngập không thể tưởng tượng nổi.

“Diệp Thanh, đối thủ của ngươi là ta.” Một giọng nữ lạnh lạnh, xẹt qua đám người rơi vào trong tai mọi người.

Đám người kia tán ra, chỉ thấy một người thân hình bản thủ đang đi tới.

Chờ đến khi người kia đi vào, mọi người mới nhìn rõ, người phát ra giọng nói, chính là Diệp Lăng Nguyệt.

“Nàng chính là Diệp Lăng Nguyệt, nữ nhi của Diệp Tam tiểu thư.”

“Nàng làm sao lại có một bộ dạng bản thủ như thế, giống như một tên khất cái vậy.”

Trong mắt mọi người chứa đầy sự khinh bỉ, vẻ mặt Diệp Lăng Nguyệt vẫn như thường, xuyên qua đám người kia.

Ánh mắt Diệp Cô chuyển động nháy liên hồi, người bên cạnh không lưu ý nhưng mới vừa trên lời đài phát sinh cái gì, Diệp Cô thân là cao thủ Hậu Thiên Đỉnh Phong lại nhất thanh nhị sở*.

(*hoàn toàn rõ ràng, rõ như ban ngày)

Bên chân Diệp Ngân Sương, có một viên đá bình thường.

Viên đá kia là...

“Lăng Nguyệt, ngươi trở lại.” Diệp Ngân Sương không khỏi mừng rỡ.

Trước mắt Diệp Lăng Nguyệt, so với một tháng trước bộ dáng phát sinh biến hóa không nhỏ.

Mặc dù là y phục rách nát, nhưng khí chất nàng lại giống như được mài giũa như bảo kiếm, quanh thân tản ra một cỗ phong mang* không thường.

(*sự sắc sảo; tài năng)

Diệp Lăng Nguyệt gạt đầu một cái, đạp chân xuống, người đã lên lời đài.

“Diệp Lăng Nguyệt, ngươi còn dám đến? Chi tiếc ngươi tới chậm, hôm nay là ngày cuối cùng Tộc tỷ thí, ngươi nhất định phải thua rồi.” Diệp Thanh châm chọc.

“Vây cũng chưa chắc, quy cũ Diệp gia trên Tộc tỷ thí, người mới có thể tùy ý khiêu chiến mười tuyển thủ đứng đầu, người thắng có thể giành lấy vị trí kia. Ta thứ nhất là muốn khiêu chiến chính là ngươi.” ngón tay Diệp Lăng Nguyệt chỉ về phía Diệp Thanh.

“Không biết sống chết.” Diệp Thanh cười lạnh một tiếng, hai chân chạm một cái, hai quả đấm chứa đầy nguyên lực, đem Băng Lôi Quyền thúc giục phát huy đến cực hạn, chỉ thấy hai quả đấm hần, đập về phía Diệp Lăng Nguyệt.

Bốn đạo Lôi Thiểm, giống như một con sói đói, đánh về phía Diệp Lăng Nguyệt.

Thế nhưng Diệp Lăng Nguyệt không hề né tránh, nàng chẳng qua là giơ tay lên, quả đấm hai người đụng vào nhau.

Oanh —

Năm đạo Lôi Thiểm, trong nháy mắt nuốt mất bốn đạo Lôi Thiểm của Diệp Thanh.

Một quyền kia Diệp Lăng Nguyệt, làm vỡ nát quyền thúc của Diệp Thanh, một quyền kia cũng đánh vào trên bụng Diệp Thanh, phía dưới bụng Diệp Thanh vang lên một tiếng xuong nứt làm tê cả da đầu, Diệp Thanh giống như một chiếc lá rụng nặng nề rơi xuống lời đài.

Trên người hắn, có một khối đồ vật rơi trên lồi đài.

“Phốc” trong miệng Diệp Thanh phun ra một ngụm máu tươi “Làm sao có thể... Năm đạo...”

Dưới lồi đài, con người Diệp Cô mãnh liệt co rụt lại.

Năm đạo Lôi Thiểm, nha đầu kia thể nhưng lại đánh ra năm đạo Lôi Thiểm Băng Lôi Quyền.

Băng Lôi Quyền phần lớn con cháu bản gia* Diệp gia đều biết quyền pháp này, nhưng mà có thể luyện đến năm đạo Lôi Thiểm trở lên, không phải là ở độ tuổi trung niên hai ba chục tuổi mới có thể sao.

(*Người trong tộc)

Diệp Lăng Nguyệt mới chỉ có mười ba tuổi, theo Diệp Cô biết được, Diệp Lăng Nguyệt luyện Băng Lôi Quyền, chẳng qua chỉ là hơn một tháng.

Con mắt Diệp Cô không khỏi mờ mịt mấy phần, ánh mắt nhìn Diệp Lăng Nguyệt cũng dần dần thay đổi.

Trước mắt Diệp Lăng Nguyệt tư thế ngạo mạn bướng bỉnh, cũng giống như năm đó Diệp Hoàng Ngọc, lại tương tự như nhau.

Toàn trường xôn xao, sau khi Diệp Lăng Nguyệt thắng, nàng đứng trên lồi đài, từ trên cao nhìn xuống, nhìn Diệp Thanh giống như một bãi bùn nát.

“Diệp Thanh, ngươi thua, ngươi làm theo như cuộc đánh cược?” Diệp Lăng Nguyệt vừa dứt lời, sắc mặt Diệp Thanh trắng bệch.

“Diệp Lăng Nguyệt, ngươi đừng ép người quá đáng” Diệp Thanh chột dạ, liếc mắt nhìn cha Diệp Hoàng Thành.

Sắc mặt Diệp Hoàng Thành xanh mét, một đôi mắt nhìn chằm chằm Diệp Lăng Nguyệt, nhưng vì Diệp Cô đang ở đây thế nên Diệp Hoàng Thành cũng không dám can rờ.

Ngay trước mặt toàn bộ người Diệp gia, học chó bò, còn phải chửi mình cha là tạp chủng, nếu như Diệp Thanh mà làm như thế, sau này hắn và Diệp Hoàng Thành sẽ làm thế nào đặt chân ở Diệp gia nữa.

Lúc này Diệp Thanh thật sự là muốn trực tiếp bất tỉnh đi.

“Diệp Thanh, ngươi muốn lật lọng?” Diệp Lăng Nguyệt câu nói ép sát.

“Lăng Nguyệt, xem như ta là biểu huynh của ngươi, cuộc đánh cược kia không bằng xóa bỏ đi.” âm thanh Diệp Thanh yếu đi mấy phần.

“Xóa bỏ?” Diệp Lăng Nguyệt cười lạnh một tiếng, vừa muốn cự tuyệt, lúc này ánh mắt nàng hơi chậm lại, lưu ý món đồ trên người Diệp Thanh rớt xuống bên trên lồi đài.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Khí Nữ: Quý Đế Ngự Thủ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Mẹ con đồng tâm

Editor + beta: Quế Nhi

Kia là một khối ngọc, thân ngọc màu lục sắc, bất quá nhìn qua rất bình thường, ngọc như vậy tại sao Diệp Thanh lại để ý?

Còn đang nghi hoặc, trong lòng bàn tay Diệp Lăng Nguyệt Đình ẩn hơi run run, loại cảm giác này giống như lúc luyện chế Tụ Nguyên Dịch rất tương tự.

Khối ngọc này có gì đó cổ quái.

“Diệp Thanh, năm đó lúc ngươi lấn nhục ta, đã từng nghĩ qua ngươi là biểu huynh của ta? Hay là nói, Diệp Hoàng Thành dạy bảo nhi tử như thế này, tự nguyện đánh cược không chịu nhận thua?” Tròng mắt Diệp Lăng Nguyệt đảo một vòng, ánh mắt nhẹ nhàng rơi dưới lồi đài, thấy được trên người Diệp Hoàng Thành sắc mặt tái đi.

Nuôi nhi tử lời đã nói ra lại không giữ lời, người như vậy tương lai làm sao có thể trở thành gia chủ.

Diệp Hoàng Thành giận mà không dám nói gì.

“Vậy được thôi, chuyện này cũng không phải là không thể thương lượng.” Diệp Lăng Nguyệt chậm rãi nói.

Trước mặt người khác để cho Diệp Thanh mắng nhiếc Diệp Hoàng Thành, cũng tương đương là đang vũ nhục gia chủ Diệp gia, Diệp Thanh đầu heo kia không nghĩ tới, không có nghĩa là Diệp Lăng Nguyệt không nghĩ tới.

Diệp Thanh vui vẻ, tiểu tạp chủng quả nhiên nhất gan, không dám đắc tội với hắn.

“Cuộc đánh cược kia liền thay đổi cái khác vậy, người học chó bò một vòng trên mặt đất, còn lại thì dùng khối ngọc này bồi hoàn*.” Diệp Lăng Nguyệt vừa dứt lời, mũi chân khều một cái, Diệp Thanh không kịp phản ứng, khối ngọc kia liền rơi vào trong tay nàng.

(*trả nợ)

Diệp Thanh vừa nghe, sắc mặt thay đổi

Khối ngọc kia, không phải là bội ngọc bình thường, nó được gọi là Huyền Nguyên ngọc, mang theo trên người có thể hấp thu tốc độ nguyên khí nhanh hơn gấp mười lần so với bình thường, đối với một võ giả mà nói là một món chí bảo*.

(*vật quý báu)

Để Diệp Thanh ở trên Tộc tỷ thí Diệp gia có thể tiến vào được tam giáp, và tại sao lần này Diệp Thanh, có thể đánh ra được bốn đạo Lôi Thiểm kia.

“Không được, ta cho người mười lượng bạc trắng, đem ngọc trả lại cho ta.” Diệp Thanh vẻ mặt khản trương, rơi vào trong đáy mắt Diệp Lăng Nguyệt cũng đủ để cho nàng càng khẳng định, khối ngọc này không tầm thường.

Mười lượng bạc trắng, hắn nghĩ nàng là tên ăn mày, kêu tới là tới đuổi đi là đuổi à?

“Tiện chúng, đem Huyền Nguyên ngọc để xuống.” Mắt thấy Diệp Lăng Nguyệt cướp khối ngọc, Diệp Hoàng Thành đứng cũng không yên, hắn phản nộ quát một tiếng, thân hình như con diều hâu đáp xuống bên cạnh Diệp Lăng Nguyệt, nắm ngón tay chế trụ bả vai cầm Diệp Lăng Nguyệt.

Diệp Lăng Nguyệt chỉ cảm thấy một cỗ nguyên lực lạnh lẽo thẩm thấu vào xương, chui vào trong cơ thể nàng.

Động tác đột nhiên của Diệp Hoàng Thành để cho một đám con cháu Diệp gia cùng Diệp Cô cả kinh thất sắc*.

(*cực kỳ hoảng sợ)

“Diệp Hoàng Thành, thu tay!”

Dưới lời đài, có một người bay vút lên, nguyên lực cường đại giống như nước thủy triều, hướng về phía Diệp Hoàng Thành.

Diệp Hoàng Thành tránh né, cũng không thể không buông Diệp Lăng Nguyệt ra.

Trên lôi đài, Tam tiểu thư Diệp Hoàng Ngọc của Diệp gia phóng ra nguyên lực cường đại, nhưng mà Diệp Lăng Nguyệt cứ như rơi vào hầm băng, cả người run lập cập.

“Diệp Hoàng Ngọc, hừ, người dựa vào cái gì mà ngông cuồng như thế?” Diệp Hoàng Thành hừ lạnh một tiếng.

“Dựa vào năm đó, một bạt tai của ta có thể đem người đánh rơi xuống lôi đài đi.” ánh mắt hùng hổ dọa người Diệp Hoàng Ngọc bên trong một đôi mắt đó có sự lãnh lẽo.

Nhiều năm trước, bên trên Tộc tỷ thí một chuyện xưa được nhắc tới một lần nữa, cả người Diệp Hoàng Thành giận đến phát run, cặp mắt hấn hấn đỏ bừng, một cỗ nguyên lực đập vào mặt Diệp Hoàng Ngọc, toàn bộ lôi đài, lay động, nhưng hai người còn chưa xuất thủ, ngầm đấu đấu nguyên lực với nhau.

Thấy được Tam tiểu thư Diệp Hoàng Ngọc đấu, trong Võ Đường sôi trào lên.

Đã bao nhiêu năm rồi? Từ sau khi bị hư Tam tiểu thư trở lại Diệp gia, tựa như một tảng hình giống như nhau, ở bên ngoài đồn rằng nàng đã sớm không còn như xưa mà là một tên phế nhân.

Thế nhưng mấy ngày qua Diệp Hoàng Ngọc lại khí thế kinh người.

“Thạch Phá Kinh Thiên.” Không đợi Diệp Hoàng Ngọc cùng Diệp Hoàng Cô đánh nhau, chợt nghe thấy một tiếng gián quát to Diệp Cô, từ trong cơ thể Diệp Cô nguyên lực mạnh mẽ bắn ra.

Diệp Cô cắt ngang ở giữa hai người, bên cạnh hắn nguyên lực như sóng lớn tuông trào, dùng phương thạch* xây thành lôi đài, nhưng hiện tại ở dưới chân Diệp Cô vỡ vụn thành từng mảnh.

(*một loại đá)

Lúc này Diệp Hoàng Ngọc và Diệp Hoàng Thành trên mặt giận dữ của cả hai cũng cứng đờ, hai người đồng thời lui về phía sau ba bước.

Diệp Lăng Nguyệt nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng cũng rung động không dứt, toàn bộ lời đài trong lúc đó cũng bị nguyên lực Diệp Cô phá hủy trong chốc lát.

Gia chủ Diệp gia, là một cường giả Hậu Thiên Đình Phong, Diệp Cô, trên mặt hẳn chứa đựng sự tức giận.

“Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra!” ánh mắt Diệp Cô như đao phong, ở trên mặt mỗi người, từng chút quét qua đến cuối cùng dừng lại trên người Diệp Lăng Nguyệt và Diệp Thanh.

Người phía sau bị Diệp Cô trừng một cái như vậy, sắc mặt bị hù dọa đến trắng bệch, một câu nói cũng nói không ra lời ra.

Ngược lại với Diệp Lăng Nguyệt thần nhiên nhìn lại Diệp Cô, đem chuyện ngày đó, nàng cùng Diệp Thanh đánh cược và Diệp Ngân Sương cùng với người trong Võ Đường làm chứng, mô tả rõ ràng lại mọi chuyện.

“Phụ thân, lúc đó hài nhi chỉ nói đùa, không thể làm thật được.” Diệp Hoàng Thành lên tiếng cầu tình.

“Thôi lắm, Diệp Hoàng Thành, con của người thua chính là nói đùa, nếu mà nữ nhi của ta thua có thể tùy ý để cho cha con các người làm nhục? Con của người là bảo bối, nữ nhi của ta chính là rom rạ?” thanh âm Diệp Hoàng Ngọc nâng cao mấy phần.

“Đủ rồi, lần này là Diệp Thanh thua, đã đánh cược thì là thiên kinh địa nghĩa*.” trong lòng Diệp Cô vẫn còn ở cảm tức mới vừa rồi Diệp Hoàng Thành quá xúc động.

(*đạo lý hiển nhiên không thể thay đổi)

Tính khí như vậy, nếu tương lai đảm đương trách nhiệm nặng nề thì như thế nào.

“Gia gia!” Diệp Thanh cầu khẩn, hẳn không tin người gia gia luôn luôn thương yêu mình, sẽ vì ngốc nữ làm hấn khó xử.

Diệp Cô không để ý tới nữa, Diệp Hoàng Thành hướng về phía Diệp Thanh lắc đầu một cái.

Diệp Cô hiện tại là người đứng đầu, bây giờ Diệp Hoàng Thành đang ở thời cơ mấu chốt để tranh đoạt chức gia chủ, quyết không thể vì nhi tử bởi một vụ cá cược, nếu không ở trong lòng phụ thân địa vị sẽ xuống thấp.

Hai đầu gối Diệp Thanh quỳ dưới đất, cúi thấp đầu, bò trên mặt đất, đem Đại thiếu gia như hấn, đầu gối hấn ở trên đất thô ráp đầy sỏi đá mài đến chảy máu, mồ hôi trán, từng giọt rơi xuống, bộ dạng như vậy giống như là một con chó.

“Hiện tại hấn cũng có ngày hôm nay.”

“Để cho hấn thấy chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng, ngày ngày khi dễ người.”

Những người bị Diệp Thanh khi dễ là bản gia con cháu dòng thứ, người người đều bỏ đá xuống giếng.

Bên tai, nghe âm thanh châm chọc, tiếng cười nhạo, vô số người xem thường, lời châm chọc, nhưng thứ Diệp Thanh xưa nay chưa bao giờ chịu thiệt thòi, trong lòng xông lên nhất khẩu ác khí, chưa bò được mấy bước, lại “Phốc” một tiếng phun ra một búng máu, rồi bất tỉnh.

Thấy tiểu tử Diệp Thanh kia, sao lại vô dụng như vậy chỉ bị người chửi tức đến ngất đi, Diệp Hoàng Thành hận hận trợn mắt nhìn hai mẹ con Diệp Hoàng Ngọc, nhắc nhở từ lên chặt vật rồi đi.

Diệp Lăng Nguyệt nhìn hai người rời đi, trên mặt mặt đầy lạnh nhạt, phảng phất một trận thắng bại kia, chưa bao giờ xảy ra.

Diệp Cô âm thầm đem hết thấy mọi thứ này xem ở đáy mắt, đứa nhỏ này, thắng không kiêu, nhục bất khuất, tính tình như vậy so với Diệp Thanh tài giỏi hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Khí Nữ: Quý Đế Ngự Thủ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Tiền Tam Giáp

Editor: Quế Nhi

Diệp Thanh thua, nhưng trên Tộc tỷ thí Diệp gia vẫn phải tiếp tục, Diệp Lăng Nguyệt đánh bại Diệp Thanh, thành tạm thời ở thứ hạng ba.

Bởi vì lời đài bị hủy, đoàn người chỉ có thể tạm thời chuyển tới tỷ thí trong giáo trường.

Lúc này, từ trong đám người đi ra một người thiếu nữ mười năm, sáu tuổi, khuôn mặt nàng trái soan mắt hạnh nhân, nhìn qua rất là thận trọng lễ độ.

Diệp Lăng Nguyệt nhìn mặt nàng có vài phần sinh khí, có lẽ không phải là bản gia Diệp gia, hẳn là một vị tỷ tỷ ở một mình.

“Tại hạ Diệp Ninh, xin Lăng Nguyệt muội muội chỉ giáo.” Diệp Ninh vừa nói, đem tóc dài hất về phía sau, nhìn qua rất tự nhiên lưu loát.

“Là Diệp Ninh, Diệp Lăng Nguyệt lần này xui xẻo rồi.”

Diệp Lăng Nguyệt nghe được dưới lời dài, một ít nhỏ vụn thanh âm nhẹ nhàng vào tai.

Nếu ba người đứng đầu trên Tộc tỷ thí Diệp gia có thể được khen thưởng lớn, tài nguyên so với con cháu trong bản gia mà nói, phần thưởng này, không thể nghĩ ngờ gì là rất trọng yếu.

Từ sớm tất cả mọi người đều cố kỵ Diệp Thanh là con trai Diệp Hoàng Thành, có vài người cho dù thực lực cao hơn hẳn, cũng không dám lên đài khiêu chiến, chính vì có một người tên là Diệp Ninh.

Nhưng Diệp Lăng Nguyệt lại bất đồng, nàng xem như cũng không tính là người bản gia Diệp gia, mẹ nàng cùng với phụ nữ trong Diệp gia ít qua lại, vẫn một mực rất kém cỏi, cái này ở trong cả gia tộc cũng không phải là bí mật gì.

Bản về thực lực Diệp Ninh, so với Diệp Thanh chắc chắn mạnh hơn rất nhiều, nàng ở bên trong gia tộc còn có danh xưng là “Tiểu Diệp Lưu Vân”, có thể thấy nàng thiên phú không tệ.

“Đáng tiếc a, nữ nhi của Tam nha đầu cũng chỉ có thể dừng bước tại đây.” một tên trưởng lão Diệp gia nói.

Khi Diệp Hoàng Ngọc nhìn đến Diệp Ninh, cũng lộ ra một chút xúc động, nàng có nhìn ra cô gái kia nhịp bước trầm ổn, tu vi nguyên lực đại khái ở Tứ Trọng, Lăng Nguyệt vào núi một tháng... Nhưng mà muốn trong vòng một tháng từ Luyện Thể Tam Trọng đột phá đến Luyện Thể Tứ Trọng, vậy cơ hồ là không thể nào.

Diệp Ngân Sương đứng ở một bên, trên mặt tròn trịa, bởi vì lo lắng đến mức mặt phát hồng hồng.

“Đứa bé kia thiên phú không tệ.” Diệp Cô vẫn nói một câu, cũng không biết rốt cuộc là đang khen.

“Lăng Nguyệt muội muội, ta sẽ dùng toàn lực.” Diệp Ninh nhìn Diệp Lăng Nguyệt mấy lần, thiếu nữ này tuổi so với nàng còn nhỏ mấy tuổi, có một loại uy thế, để cho người khác không dám coi thường nàng.

“Ta cũng thế.” Diệp Lăng Nguyệt cười một tiếng, con người như trăng non chớp động ánh sáng sáng chói.

Diệp Ninh đạp một bước, trên bàn tay tinh tế ngưng tụ lại nguyên lực, chỉ thấy nàng biến chương thành trảo*, giống như mỏ chim ưng, chụp vào bả vai Diệp Lăng Nguyệt.

(*ai coi phim kiếm hiệp là biết nhé, mình ko biết diễn tả làm sao)

Cửu Lưu võ học Liệt Cốt Trảo!

Võ học trong Diệp gia, Liệt Cốt Trảo cùng Băng Lôi Quyền không sai biệt lắm, chẳng qua là Liệt Cốt Trảo trong càng thêm âm nhu, thích hợp cho nữ tử tập luyện.

Liệt cốt trảo luyện đến nơi cao nhất, có thể huyền hóa ra Lục đạo trảo* ảnh, có thể cùng Băng Lôi Quyền như nhau.

(*móng)

Diệp Ninh công kích, vừa nhanh lại giảo hoạt, cũng may một tháng vừa qua Diệp Lăng Nguyệt ở trong núi săn thú, phản ứng cũng không chậm.

Nàng hướng bên phải dời đi, tránh thoát Diệp Ninh công kích, hai tay hóa thành quyền, hướng về phía mặt Diệp Ninh đánh tới, nhưng thấy năm đạo Lôi Thiểm, giống như Huyền Quang như nhau.

Sắc mặt Diệp Ninh trắng bệch, nàng trước sớm lưu ý qua, Băng Lôi Quyền Diệp Lăng Nguyệt trình độ rất cao, song trảo nàng đột nhiên biến hóa ra năm đạo trảo ảnh, cuối cùng muốn cùng Diệp Lăng Nguyệt cứng đối cứng.

“Băng Lôi Quyền đối với Hóa Cốt Trảo, đều là năm đạo, hai tiểu gia hỏa này không tệ a.” về mặt Diệp Cô kinh dị liên tục, quyền pháp của hai người, Trảo Pháp đều rất là thuần thực, nhìn một cái biết là từng trải qua khổ luyện.

“Bất quá bản về tuổi cùng nguyên lực, tiểu nha đầu sợ rằng chưa phải là đối thủ của Diệp Ninh.” Mừng rỡ thuộc về mừng rồi, Diệp Cô không khỏi than thầm, Diệp Ninh kia đã là Luyện Thể Tứ Trọng, Diệp Lăng Nguyệt nhưng là... Dưới tình huống này ở mấy chỗ võ học xê xích không nhiều, tu vi nguyên lực điểm mấu chốt quyết định trận thắng này.

Oanh ——

Thế nhưng, tiếng nói Diệp Cô vừa dứt, chỉ thấy hai người mang theo nguyên lực đụng vào nhau.

Ở trong mắt mọi người, vốn tưởng rằng người nắm chắc phần thắng chính là Diệp Ninh, thế nhưng nàng bị cuồng phong quét qua, bay ra ngoài, trong miệng nàng học ra một ngum máu tươi, ngã nhào trên mặt đất.

“Cái gì!”

Cả người Diệp Hoàng Ngọc căng thẳng, đôi tay quả đấm nắm thật chặt.

Bộ dạng Diệp Cô sợ hãi, cơ hồ là nhảy dựng lên, hân và một đám trưởng lão Diệp gia, phảng phất thấy như bất khả tư nghị*, nhìn chăm chăm vào Diệp Lăng Nguyệt.

(*vượt ngoài suy nghĩ)

Có thể đem Diệp Ninh Luyện Thể Tứ Trọng trực tiếp đánh bay ra ngoài, chẳng lẽ nói Diệp Lăng Nguyệt...

Ít nhất Diệp Lăng Nguyệt cũng là Luyện Thể Tứ Trọng tu vi đỉnh phong.

Trong Vô Đường Diệp gia, các đệ tử con cháu Diệp gia từ trước khi dễ lẫn nhục Diệp Lăng Nguyệt, tất cả đều trợn mắt há mồm.

“Lăng Nguyệt, ngươi thắng!”

Diệp Ngân Sương là người thứ nhất xông lên, hiện tại nàng mới phát hiện, tiểu biểu muội này của nàng thật sự là quá thiên tài.

Diệp Lăng Nguyệt thế nhưng cười cười, đi tới bên người Diệp Ninh đưa tay đỡ dậy.

“Ngươi rất lợi hại, ta tự nhận, bất quá lần giao thủ sau, ta chưa chắc sẽ thua ngươi.” Diệp Ninh cũng không nhẫn nại, tự nhiên phóng khoáng nói.

Tính cách ngược lại rất thẳng thắn, Diệp Lăng Nguyệt gật đầu một cái, hai người lui xuống.

Sau khi đánh bại Diệp Ninh, thực lực Diệp Lăng Nguyệt quá rõ ràng, sau đó ở trong Tộc tỷ thí không có ai hướng tới khiêu chiến cùng Diệp Lăng Nguyệt.

Diệp Lăng Nguyệt cũng không có hướng tới những người khác khiêu chiến, đến lúc Tộc tỷ thí Diệp gia kết thúc thì nàng giành được thứ hạng ba.

So với năm đó Diệp Hoàng Ngọc ở trên Tộc tỷ thí giành được giải nhất, thì biểu hiện Diệp Lăng Nguyệt chỉ có thể coi là trung quy trung củ*, có thể đối với nàng mà nói cũng đã đủ rồi.

(*ở giữa, trung bình)

Nàng chỉ cần hướng tất cả mọi người chứng minh, Diệp Lăng Nguyệt nàng, không người nào có thể coi thường người Bắc Trang.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Khí Nữ: Quý Đế Ngự Thủ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Tinh luyện linh ngọc

Editor: Quế Nhi

Sau khi Tộc tỷ thí kết thúc, Diệp Lăng Nguyệt đi theo Diệp Hoàng Ngọc trở lại Bắc Trang.

Diệp Hoàng Ngọc không nói lời nào, sắc mặt nàng cũng không được tốt, sau khi trở về Bắc Trang cũng không có để ý đến Diệp Lăng Nguyệt, tự mình trở về phòng.

“Nương, người là đang giận ta?” Diệp Lăng Nguyệt kéo Lưu mụ lại hỏi thăm.

“Tiểu Tỷ, Tam tiểu thư không phải giận ngươi, nàng là đang lo lắng ngươi. Ngươi vào trong núi một tháng, nàng mỗi ngày đều trà không uống, cơm không ăn.” Lưu mụ nghe được trong thanh âm Diệp Lăng Nguyệt thấp thỏm liền an ủi.

Diệp Lăng Nguyệt sau khi nghe xong, trong lòng tràn đầy ấm áp, nàng mặc dù không là “Tiểu ngọc nữ”, nhưng sau khi nàng thanh tỉnh, bất kì thời khắc nào cũng cảm nhận được Diệp Hoàng Ngọc quan tâm mình.

Trong người mang nội thương, nhưng lần này Diệp Hoàng Ngọc không tiếc công khai xung đột với Diệp Hoàng Thành.

Trong phòng, truyền tới một trận tiếng ho khan dứt quãng, Diệp Lăng Nguyệt biết, mẫu thân bởi vì dùng nguyên lực, thân thể lúc này lại càng suy yếu thêm

Nếu là có Ngũ Phẩm linh đan thì tốt rồi, chẳng qua là đan dược ngũ phẩm yêu cầu mấy vạn lượng vàng, Diệp Lăng Nguyệt cau mày một cái.

Sau khi đem đồ ăn dân dân từ trong núi lấy được sau đó giao cho Lưu mụ, Diệp Lăng Nguyệt trở lại trong phòng mình.

Nàng lấy một khối ngọc ra, cầm ở trong tay lật xem

Ngọc không lớn, chạm trổ* không tẻ, như bàn tay của tiểu hài tử, thân ngọc màu lục sắc, ngọn đèn dầu chiếu xuống có chút tối tăm mờ mịt.

(*điều khắc)

“Nhìn qua cũng không có gì đặc biệt.” Diệp Lăng Nguyệt nói.

Huyền Nguyên ngọc có thể tăng nhanh hấp thu nguyên khí trong thiên địa cho võ giả, cũng chuyển hóa thành nguyên lực, nhưng mà Diệp Lăng Nguyệt lại có Tụ Nguyên Dịch, bản thân hấp thu nguyên lực so với người bình thường thường nhanh hơn rất nhiều.

Ngay tại lúc này Diệp Lăng Nguyệt tính toán đem khối ngọc này vứt ở một bên, nhưng trên tay phải nàng Càn Đỉnh tự nhiên run lên.

Diệp Lăng Nguyệt cảm thấy trong Càn Đỉnh, đột nhiên phun ra một cỗ khí tức* màu trắng, khí tức này giống như một con Tiểu Bạch Xà nho nhỏ.

(*hơi thở)

“Đây là Đỉnh Tức*?” Diệp Lăng Nguyệt nhớ lại, ghi chép trong Hồng Mông Thiên từng có đề cập tới, Càn Đỉnh có linh tính, nó thường xuyên dùng để luyện dược, bên trong đỉnh sẽ sinh ra một loại thể khí đặc thù được gọi là Đỉnh Tức, lúc này Diệp Lăng Nguyệt thấy được chính là Đỉnh Tức.

(*đỉnh có hơi thở)

Màu trắng kia giống như con rắn nhỏ một loại Đỉnh Tức, nhìn khối Huyền Nguyên ngọc kia, giống như thấy món ngon mỹ thực, quay cuồng, tiến về phía Huyền Nguyên ngọc chạy tới.

Lúc này Đỉnh Tức chui vào thân ngọc, trong đầu Diệp Lăng Nguyệt đột nhiên xuất hiện một hình ảnh kì quái.

Ở trước mắt khối ngọc dần dần biến mất, biến thành một mảnh thúy lục sắc, nàng lại nhìn tình huống bên trong khối ngọc?

Từ trước Diệp Lăng Nguyệt cảm thấy khác biệt, sau khi Đỉnh Tức tiến vào Huyền Nguyên ngọc, ngoại trừ bên ngoài thân ngọc là thúy lục sắc, nàng nhìn thấy mười mấy điểm đen nhỏ, những điểm đen kia, hẳn là tạp chất bên trong khối ngọc đó.

Cũng là bởi vì những thứ tạp chất màu đen này, làm cho khối ngọc kia cấp bậc liền thấp xuống rất nhiều.

Đỉnh Tức vừa nhìn thấy những tạp chất màu đen, lại trở nên dị thường sống động, nó chạy tán loạn khắp nơi, thấy nhưng điểm đen nho nhỏ, liền cắn nuốt không còn một móng.

Chẳng qua chỉ trong thời gian của một chun trà nhỏ, bên trong ngọc điểm đen kia toàn bộ đều biến mất hết, thân ngọc thúy lục sắc*, cũng biến thành càng thêm xanh hơn.

(*màu xanh lá cây)

Màu sắc Đỉnh Tức, so với trước có chút hơi đục ngầu một ít, sau khi “Ăn no” nó mới thỏa mãn chui trở về bên trong Càn Đỉnh, rồi không có động tĩnh gì nữa.

Hết thấy mọi thứ này, Diệp Lăng Nguyệt bị một màn kia, nhìn tròn mắt há mồm.

Nàng nhìn nhìn khối ngọc Huyền Nguyên ngọc kia, phát hiện kia một khối Huyền Nguyên ngọc sau khi bị Đỉnh Tức tinh luyện qua, trở nên óng ánh trong suốt, giống như một cái đầm nước hồ, chất lượng điều khác cũng giống như lần thứ hai chế biến qua trở nên mượt mà tinh xảo hơn rất nhiều.

Kỳ lạ nhất là, khối ngọc này hiện tại cầm ở trên tay, cảm giác rất là âm lương*.

(*mát lạnh)

Nếu lúc này hai cha con Diệp Thanh lại nhìn thấy khối ngọc này, nhất định sẽ không đoán ra nó chính là khối kia hạ đẳng Huyền Nguyên ngọc kia.

Diệp Lăng Nguyệt ánh mắt nhấp nháy, cũng không nhận ra khối ngọc này có gì bất đồng nữa, liền dứt khoát cầm đến Diệp Hoàng Ngọc nhìn xem.

Lúc sau Diệp Hoàng Ngọc thấy khối Huyền Nguyên ngọc kia, kinh ngạc.

“Khối Huyền Âm ngọc này, ngươi là từ nơi có được?”

“Không phải là thắng được ở trong tay tiểu tử Diệp Thanh kia sao.” Diệp Lăng Nguyệt kỳ quái hỏi lại.

“Khối kia rõ ràng chẳng qua là Huyền Nguyên ngọc, như thế nào bây giờ lại thành Huyền Âm ngọc?” nhân lực Diệp Hoàng Ngọc tất nhiên so với Diệp Lăng Nguyệt mạnh hơn rất nhiều.

Huyền Nguyên ngọc là một loại Linh Ngọc hạ đẳng, nhưng là Huyền Âm ngọc là một loại Linh Ngọc trung đẳng, có thể dùng để trợ giúp Hậu Thiên Vũ Giả hấp thu đánh vào Hậu Thiên Chi Cảnh thì dùng âm sát khí.

Mặc dù chỉ là kém nhau một chữ, thế nhưng giá cả thì lại hoàn toàn bất đồng, một khối Huyền Âm ngọc lớn bằng chừng móng tay giá trị là năm trăm lượng bạc trắng, mà Diệp Lăng Nguyệt lại thắng được Huyền Âm ngọc này, giá trị ít nhất là ngàn lượng bạc trắng.

Diệp Hoàng Thành nếu biết, hẳn vứt đi khối Huyền Âm ngọc thì như thế nào sẽ dùng tay dễ dàng như thế.

Ngàn lượng bạc trắng, Diệp Lăng Nguyệt nghe được không khỏi trong lòng bàn tay cũng chảy ra mồ hôi, chỉ tiếc, ngàn lượng bạc trắng còn chưa đủ để thay mẹ mua đan dược ngũ phẩm.

Về phần Huyền Nguyên ngọc làm sao lại biến thành Huyền Âm ngọc, Diệp Hoàng Ngọc cũng không nghĩ nhiều, nằng chẳng qua chỉ dặn dò.

“Nguyệt nhi, khối ngọc này ngươi giữ cho tốt, không nên để cho người ngoài phát hiện. Về sau ngươi đột phá Luyện Thể Ngũ Trọng, liền có thể lợi dụng Huyền Âm ngọc chia lìa nguyên khí thiên địa bên trong âm sát khí, tôi luyện gân cốt, để cho ngươi đánh vào Hậu Thiên Chi Cảnh, chuẩn bị cho tốt.”

Giai đoạn đầu Luyện Thể Ngũ Trọng có thể dung hợp một bộ phận âm sát khí tiến vào bên trong cơ thể, dung hợp càng sớm đối với ngày sau việc tu luyện càng mới có lợi.

Diệp Hoàng Ngọc nghĩ con gái chẳng qua chỉ là đột phá Luyện Thể Tứ Trọng, nhưng lại không biết con gái đã là Luyện Thể Ngũ Trọng.

“Hài nhi đã biết, đúng rồi, nương, lúc con tu luyện ở trong núi, tình cờ phát hiện một loại rượu, hài nhi chính là dựa vào loại rượu này đột phá. Người cũng uống một ít đi, có lẽ đối với thương thế của người mới có lợi.” Diệp Lăng Nguyệt sớm đã chuẩn bị xong một chai nhỏ Bách Quả Tửu lấy đem ra.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Khí Nữ: Quy Đế Ngự Thủ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thành viên mới

Edit: Quế Nhi

Lần này Diệp Lăng Nguyệt tu vi đột nhiên tăng mạnh, mẫu thân không khỏi hoài nghi, đã sớm chuẩn bị xong lý do.

Chai Bách Quả Tửu này là lúc ở trong đáy cây Diệp Lăng Nguyệt phát hiện được, nhìn thì có chút không giống nhau nhưng mà Diệp Lăng Nguyệt đã dùng Căn Đình tinh luyện qua một lần, rượu này hiệu quả tốt hơn nhiều so với trước.

Mở ra khui rượu, trong phòng toàn bộ liền bay đầy mùi rượu, về mặt hiện giờ Diệp Hoàng Ngọc đại biến, kinh ngạc nhìn bình rượu kia, đây là Hào rượu?

Năm xưa Diệp Hoàng Ngọc cũng đã từng nghe người đi săn nói qua, trong Thất Tinh Sơn có Thiết Tỉ Vượn, thiên về chưng cất Hào rượu, Hào rượu rất bổ ích, đối với xương cốt chữa trị bị tổn thương cùng với huyết quản* rất có lợi.

(*tinh mạnh)

Nàng xuất nhập nhiều lần trong núi, cũng không có tìm được một giọt Hào rượu, mà nữ nhi nàng lần đầu vào núi, liền gặp phải?

Khó trách vì sao thực lực Lăng Nguyệt bỗng nhiên tăng mạnh một rất nhiều.

Chẳng lẽ nói, ngay cả ông trời đều cảm thấy nàng mấy năm nay quá chán chường, mới có thể để cho nữ nhi tìm được Hào rượu.

“Trên tay nữ nhi, còn có mấy chai, mẫu thân cứ thử trước một chút công dụng Bách Quả Tửu.” Diệp Lăng Nguyệt đang nói, trong quần áo nàng có một trận tiếng vang tất tất tác tác.

“Chi nha” Từ trong vạt áo nàng lộ ra một cái đầu nho nhỏ.

Từ sau khi Diệp Lăng Nguyệt ký kết Linh Khế, Tiểu Chi Chi cũng không chịu ở lại bên trong Hồng Mông Thiên một mình nữa.

Diệp Lăng Nguyệt chỉ có thể đưa nó đem vào trong túi áo, tên tiểu tử này, ngược lại ăn ngon ngủ ngon, mới vừa rồi trên lời đài đánh khí thế ngất trời, còn nó thì vẫn như thường, ngủ xong rồi bắt giấc chui ra.

Tiểu gia hỏa này, sau khi tỉnh dậy chỉ cảm thấy bụng một trận kêu xì xào, lộ ra cái đầu nhỏ định tìm thức ăn. “Nương, nữ nhi còn có một việc nữa nói cho người biết, ở trong núi con tìm thấy một tiểu gia hỏa linh tính, nữ nhi nghĩ muốn nuôi nó.” sắc mặt Diệp Lăng Nguyệt đầy khẩn cầu.

Tiểu Chi Chi mình bạch cung hiểu ý tứ Diệp Lăng Nguyệt nói, liền vội vàng làm dáng vẻ đáng thương như trẻ sơ sinh, con mắt màu xanh lam dòm ngó Diệp Hoàng Ngọc, vừa nhìn, chân trước nó khép lại, ôm móng vuốt làm ra động tác khẩn cầu.

Thấy nữ nhi và dáng đáp tiểu manh khuyến kìa, Diệp Hoàng Ngọc nhìn thấy đỡ khóc đỡ cười.

Cứ như vậy, Bắc Trang lại nhiều thêm một thành viên mới.

Sau khi được Huyền Âm ngọc, Diệp Lăng Nguyệt trở về phòng, nàng liếc nhìn Huyền Âm ngọc, trong lòng âm thầm nghĩ, sau này có Đinh Tứ, ngoại trừ Càn Đinh có thể luyện được được, hiện giờ còn có thêm một công dụng khác nữa.

Chẳng qua không biết, ngoại trừ căn nuốt điểm đen kia, Đinh Tứ còn có thể hay không thể cắn nuốt những vật khác.

Diệp Lăng Nguyệt nhìn chung quanh một chút, tìm một ly nước, nắm ở trong tay, lại phát hiện Đinh Tứ chui vào bên trong ly chén nước.

Trong đầu, một mảnh bạch sắc, Đinh Tứ rất nhanh chui ra khỏi, màu sắc cũng không có phát sinh biến hóa nào.

Diệp Lăng Nguyệt lại phân biệt đối với đồ vật bên trong phòng thử một lần, nàng rất nhanh phát hiện ra một cái quy luật.

Đinh Tứ có thể rót vào vào một ít đồ vật nhỏ, đối với những đồ vật có linh tính hay có sinh mệnh, rót vào hiệu quả cực kỳ tốt, nhưng mà hiện tại Đinh Tứ quá yếu, nếu như rót vào đồ vật có diện tích lớn, thì trong đầu Diệp Lăng Nguyệt hoàn toàn mơ hồ (chóng mặt).

“Xem ra, Đinh Tứ còn rất yếu, chỉ có thể để sau này, luyện thêm thuốc, tăng cường tinh luyện Đinh Tứ.” trong lòng Diệp Lăng Nguyệt thầm nghĩ.

Một ngày này lại hết, Diệp Lăng Nguyệt cũng là mệt mỏi, đi ngủ.

Ngày thứ hai, Diệp Lăng Nguyệt mới vừa đứng dậy, Diệp Ngân Sương liền hào hứng đi tới Bắc Trang.

“Chúc mừng muội, Lăng Nguyệt. Ngày hôm qua thật là quá há hỉ, muội không biết lúc Diệp Thanh đáng chó bò, trong lòng ta có bao nhiêu sung sướng.” trên gương mặt Diệp Ngân Sương đầy vui vẻ.

Trong gia tộc, Diệp Thanh ý vào thân phận của mình, không sợ ai, lần này bị muội giáo huấn thế này, còn là lần đầu tiên.

Hơn nữa chuyện này do người mà hắn hay xem thường nhất, Diệp Lăng Nguyệt gây ra, lúc này chuyện kia đã truyền khắp Thu Phong trấn.

“Ồ, Lăng Nguyệt, trong ngực muội chính là tiểu Hồ Ly, thật là đáng yêu a?” Diệp Ngân Sương thấy trong vạt áo Diệp Lăng Nguyệt chui ra cái đầu nhỏ.

Ngươi mới là tiểu Hồ Ly, cả nhà ngươi mới là tiểu Hồ Ly.

Tiểu Chi Chi vừa nhìn thấy Diệp Ngân Sương đưa tay đến, “Vèo” một tiếng, móng vuốt nhỏ cào tới, trong miệng giống như nhét hai trái trái phòng như cái trống, biểu thị hiện tại nó rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Diệp Ngân Sương nhìn trên mu bàn tay, lập tức có mấy vết cào cấu rướm máu

Tốc độ nhanh, xuất thủ tàn nhẫn, cùng với bộ dáng đáng yêu của nó không có một chút nào phù hợp cả.

Tiểu gia hỏa kia, thật dữ!

Diệp Ngân Sương cả kinh, nàng đã là võ giả Luyện Thể Tứ, da thịt nàng rất rắn chắc, Tiểu Chi Chi kia tùy ý vồ một cái, lợi hại như vậy.

“Ngân Sương, đây là Tiểu Thú ta vừa mới nuôi gọi là ‘Chi Chi’. Nó sợ người lạ, ngươi đừng đụng vào nó.” Diệp Lăng Nguyệt có chút ngưng ngưng nói, có lẽ ở lâu trong Hồng Mộng Thiên, thế nên Tiểu Chi Chi dốt với người trong lòng phòng bị rất nhiều, lúc ở trong Bắc Trang, nó cũng không cho Diệp Hoàng Ngọc cùng Lưu Mị đụng đến nó.

Cả ngày lẫn đêm thích nhất mỗi chuyện, trừ ăn, Tiểu Chi Chi liền thích đánh lấy Diệp Lăng Nguyệt.

Sau khi Diệp Ngân Sương nghe xong, chỉ có thể là hậm hực thu tay về, không dám lại gần tiểu Chi Chi nữa.

“Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta nên đi Võ Đường, một tháng ta đều chưa có đi.” Diệp Lăng Nguyệt cười nói.

“Này, muội còn đi Võ Đường gì nữa, thiếu chút nữa quên mất, cha ta để cho ta thông báo muội hiện tại đi Võ Các. Muội đừng quên, tộc tỷ thí ai ở trong Tiên Tâm Giáp có thể tiến vào Võ Các và lựa chọn sử dụng một môn võ học mới, cái này quan trọng hơn nhiều sao có thể so với Võ Đường được.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Khí Nữ: Quý Đế Ngự Thủ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Sử thượng người thứ ba

Editor: Quế Nhi

Trong Võ Các Diệp gia, tồn tại nhiều sách võ của nhiều thế hệ Diệp gia thu thập, sau khi thay đổi các loại nền tảng võ học.

Tiền Tam Giáp trên tộc tỷ thí Diệp gia hay là người lập công lớn, thì mới có thể được phép tiến vào Võ Các.

Ở Võ Các cạnh phòng nghiệm ngặt, năm xưa Diệp Lăng Nguyệt “Ngốc nữ”, căn bản ngay cả khu vực này cũng không dám đến gần.

“Cha, ta mang Lăng Nguyệt đến rồi.” Thế hệ này trông coi Võ Đường là cha của Diệp Ngân Sương, nhị cữu của Diệp Lăng Nguyệt, gọi là Diệp Hoàng Thụ.

Tuy nhiên Diệp Hoàng Thụ cùng với Diệp Hoàng Thành tuy là huynh đệ, nhưng tính tình của hai người không giống nhau, Diệp Hoàng Thụ không thích kinh thương*, làm người ngay thẳng đáng tin, cho nên Diệp Cô liền ra lệnh hấn trông coi nơi trọng yếu Võ Các Diệp gia.

(*làm ăn buôn bán)

Diệp Lăng Nguyệt đang đánh giá vị nhị cữu này của nàng, Nhị cữu cùng Diệp Ngân Sương rất giống nhau, hai người đều là mặt tròn, chẳng qua là trên người Diệp Hoàng Thụ, mơ hồ có một cỗ khí tức mãnh liệt.

Có thể trông coi địa phương trọng yếu như Võ Các thì tu vi Diệp Hoàng Thụ tuyệt đối không thấp.

“Nhị cữu.” Diệp Lăng Nguyệt kêu một tiếng, bên ngoài ngoại trừ đối với hai cha con Diệp Hoàng Thành, thế nhưng mấy vị cữu khác của Diệp Lăng Nguyệt đối với hai mẹ con nàng cũng coi như không tệ.

“Đến rồi.” Diệp Hoàng Thụ liếc mắt nhìn Diệp Lăng Nguyệt.

Diệp Hoàng Thụ một mực nhìn kỹ “con gái ngốc” tam muội nhà mình, hôm nay vừa nhìn thấy Diệp Lăng Nguyệt, mặc dù trên mặt còn có mấy phần ngây thơ, thế nhưng mặt mày, sống mũi, môi, ngũ quan không một chỗ nào là không Xảo Đoạt Thiên Công*.

(*vô cùng khéo léo)

Còn nhỏ như vậy, mà đã xinh đẹp nhiếp nhân tâm phách thế này, sau khi lớn lên, nhất định là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.

Diệp Hoàng Thụ không khỏi nghĩ tới năm đó Tam Muội Diệp Hoàng Ngọc cũng đã từng như vậy, khi đó nàng trẻ tuổi nóng tính, dung mạo vô song, lại chọc phải người không nên chọc, cuối cùng rơi kết cục bi thảm.

“Lăng Nguyệt, người ở trên tộc tỷ thí biểu hiện của người không tệ, ta hỏi người, vì sao người không khiêu chiến với Diệp Thánh giành hạng nhất.” ngày đó Diệp Hoàng Thụ mặc dù không đi coi Tộc tỷ thí, nhưng từ trong miệng con gái mình biết được trận đấu trải qua như thế nào.

Nhưng lúc cuối Diệp Lăng Nguyệt lại buông tha cơ hội, không có khiêu chiến với Diệp Thánh.

“Diệp Thánh là con trai của nhị cữu, hấn so với ta lớn hơn ba tuổi cũng đã là võ giả Luyện Thể Thất Trọng, hiện tại ta không phải là đối thủ của hấn.” Diệp Lăng Nguyệt nghĩ chốc lát, rồi ung dung đáp.

Hạng nhất có thể đi vào Võ Các, hạng ba cũng vào được Võ Các, nếu nàng đã đắc tội với cha con Diệp Thanh, cũng không thể đem chi trưởng của Diệp gia đắc tội đi.

Thật là một hài tử thông minh!

Diệp Hoàng Thụ thất kinh, chỉ có mấy câu ngắn ngủi của Diệp Lăng Nguyệt, lại nói rõ ràng lý do.

Diệp Thánh là cháu ruột của Diệp gia, thân phận hấn và Diệp Thanh dĩ nhiên là không giống nhau.

Hiện tại không phải là đối thủ của hấn, cũng không có nghĩa là tương lai không phải, đứa nhỏ này, cũng biết rõ mình hôm nay là ăn nhờ ở đậu, nhưng từ trong xương cốt nàng, ngạo khí lại có một cỗ không hề thua bất luận kẻ nào.

Trong tương lai người này nhất định sẽ thành danh, con gái nhà mình so với Diệp Lăng Nguyệt còn lớn hơn một tuổi, nếu bàn về mưu lược tài trí, nhưng

ngay cả như thế nàng cũng không thể so sánh.

Trong lòng Diệp Hoàng Thụ không khỏi âm thầm vui mừng, cũng may ban đầu hắn không có ngăn cản con gái cùng Diệp Lăng Nguyệt kết giao.

“Quy định Võ Các, ai đạt tới Luyện Thể Tam Trọng mới được đi vào, năm xưa người không có kiểm tra qua Nguyên Lực, nếu muốn tiến vào Võ Các, trước hết phải hoàn thành kiểm tra.” Diệp Hoàng Thụ vừa nói, đem Diệp Lăng Nguyệt mang tới phía trước cửa Võ Các, có một khối bia đo lường Nguyên Lực.

Trên bia đo lường Nguyên Lực, có khắc mấy con số từ “Một” đến “Chín”, để phân biệt và tượng trưng cho Luyện Thể Nhất Trọng đến Luyện Thể Cửu Trọng, nếu sau khi vượt qua số “Chín”, chính là Hậu Thiên Vũ Giả.

Năm xưa Diệp Lăng Nguyệt tại vì là ngọc nữ nên vẫn không có tham gia kiểm tra Nguyên Lực, nàng dựa theo lời nói Diệp Hoàng Thụ, đánh một quyền về phía trước trên bia đá.

Trên bia đo lường Nguyên Lực, có một mũi tên để đo lường Nguyên Lực, Diệp Hoàng Thụ nhìn chăm chú, thoáng một cái đã nhảy lên vị trí Luyện Thể Tam Trọng.

Diệp Hoàng Thụ vừa định nói “Có thể”, nào ngờ, Nguyên Lực trên tấm bia đá không có tăng đi, lại vọt lên phía trước hai, một mực ở vị trí Luyện Thể Năm mới dừng lại.

“Luyện Thể Ngũ Trọng, Lăng Nguyệt, mũi đã là Luyện Thể Ngũ Trọng?” Nếu không phải chính mắt thấy, Diệp Hoàng Thụ rất khó tin, mới Diệp Lăng Nguyệt chỉ có mười ba tuổi mà đã đạt tới Luyện Thể Ngũ Trọng.

Hắn như thế nào mà nhận được tin tức, Diệp Lăng Nguyệt mới chỉ là Luyện Thể Tứ Trọng.

“Vừa lúc ta ở trong núi tu luyện mới đột phá, Nhị cữu, kiểm tra xong rồi, ta có thể vào chứ?” Diệp Lăng Nguyệt giải thích một câu.

“Đĩ nhiên, Võ Các chia làm ba tầng, tầng thứ nhất là nền tảng võ học Phẩm Giai, bao gồm một ít công phu quyền cước. Tầng thứ hai là Cửu Lưu võ học, còn tầng thứ ba chỉ có gia chủ Diệp gia và mấy vị trưởng lão mới có thể đi vào. Nhớ lấy, không thể ham nhiều, chỉ có thể được chọn một, nếu không sẽ xử lý theo gia quy.” Diệp Hoàng Thụ nhắc nhở Diệp Lăng Nguyệt một câu, đưa mắt nhìn nàng đi vào Võ Các.

“Tam Muội có con gái như thế, cũng là vạn hạnh trong bất hạnh, chỉ tiếc vết thương trên người Tam Muội...” Diệp Hoàng Thành cảm khái hàng vạn hàng nghìn, trong lúc nhất thời, cuối cùng nhìn bóng lưng Diệp Lăng Nguyệt suy nghĩ đến xuất thân rồi đứng lên.

Sau khi đợi Diệp Lăng Nguyệt vào Võ Các, Diệp Hoàng Thụ mới chợt nhớ tới cái gì, lập tức phái người, hướng về phía đại trạch Diệp gia chạy đi.

“Cái gì? Diệp Lăng Nguyệt đã đột phá Luyện Thể Ngũ Trọng?” Tin tức này, khiến cho Diệp Cô và tất cả đám người ở bên trong đều khiếp sợ không thôi.

“Thiên chân vạn xác*, Nhị gia đã dùng bia đo lường Nguyên Lực để kiểm tra qua.” Tên kia hạ nhân bẩm báo.

(*Vô cùng xác thực)

Ở Diệp gia, nếu đạt tới võ giả Luyện Thể Ngũ Trọng, số lượng nhiều nhất không quá hơn ba mươi người.

Mà trong những người này, mười ba tuổi liền có thể đột phá Luyện Thể Ngũ Trọng, chỉ có ba người, mà Diệp Lăng Nguyệt là người thứ ba, tỷ tỷ Diệp Thanh là Diệp Lưu Vân là người thứ hai, còn mẫu thân Diệp Lăng Nguyệt là Diệp Hoàng Ngọc lại là người thứ nhất.

Thế nhưng, Diệp Lăng Nguyệt cùng với Diệp Hoàng Ngọc không giống nhau, nàng luyện võ chưa tới một năm, nói cho đúng hơn là chưa đến ba tháng.

“Truyền tin tức xuống, hôm nay sẽ để cho người trong Bắc Trang chuyển ra ngoài, vào ở Đông Trang.” Diệp Cô mở miệng nói.

Năm đó, Diệp Hoàng Ngọc cùng với Diệp Cô xích mích nhau, mang theo con gái vào ở Bắc Trang, thoáng một cái chính là ở mười năm.

Bây giờ, kêu hai mẹ con các nàng dọn về Đông Trang, cũng có nghĩa là Diệp Cô chính thức tha thứ Diệp Hoàng Ngọc, chẳng qua chỉ là một bước ngắn mà thôi.

Nhớ lại năm đó, ngày tháng Diệp Hoàng Ngọc được coi trọng, thậm chí làm rạng rỡ và lấn át tất cả mọi người trong Diệp gia, Diệp Hoàng Thành khẽ cắn răng, trong lòng cực hận.

“Cha, nếu như Diệp Lăng Nguyệt đã đột phá Luyện Thể Ngũ Trọng, dựa theo gia quy Diệp gia, nàng cũng đã tuổi tròn mười ba, cũng nên tham dự vào vụ sự của gia tộc.” Diệp Hoàng Vân trưởng tử Diệp gia tiến lên một bước đề nghị nói.

Nam nữ võ giả Đại Chu, sau khi nam nữ chỉ cần tròn mười ba, đều có thể tham gia quân ngũ, hành thương*, đối xử như nhau.

(*người mua bán lương thực)

Luyện Thể Ngũ Trọng, cũng được coi là trụ cột vững vàng của Diệp gia, trong tương lai nhất định phải đảm đương trọng trách nặng nề của gia tộc.

Nếu Diệp Cô đã chấp nhận hai mẹ con Diệp Hoàng Ngọc, Diệp Lăng Nguyệt cũng chính là từ tôn bản gia Diệp gia, nàng càng sớm tiếp xúc với vụ sự của gia tộc thì càng tốt.

“Cũng tốt, chờ lát nữa sau khi Lăng Nguyệt từ Võ Các trở lại, liền phái người nói với nàng một tiếng, Phụng Hoàng Vân, con đi trước nói một tiếng với Phụng Hoàng Ngọc, bắt đầu từ ngày mai để cho Lăng Nguyệt không cần đi Võ Quán nữa, hãy đến khu vực thạch phòng xem xét xung quanh một chút, tiếp xúc nhiều chút với bản gia người buôn bán.” Diệp Cô suy nghĩ một chút, rồi đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Khí Nữ: Quý Đế Ngự Thủ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Niêm Hoa Toái Ngọc Thủ

Editor: Quế Nhi

Gia chủ Diệp cho người an bài, còn Diệp Lăng Nguyệt thì đang ở Võ Các không biết bên ngoài đang xảy ra chuyện gì.

Diệp Lăng Nguyệt đi vào Võ Các, bên trong bị Võ Các bày la liệt những quyển sách.

Võ Các Diệp gia, xây dựng đã có bốn năm trăm năm, phong cách cổ xưa, vừa vào cửa chỉ thấy một cái Kim Đình xinh xắn, cắm vào mấy cây Tụ Nguyên Thảo luyện thành Tụ Nguyên hương.

Chỉ cần người vừa tiến vào Võ Các, liền cảm thấy thần thanh khí sảng*.

(*hình dung tinh thần thoải mái, tâm tình thư sướng)

Trong Đại Chu quốc, y thuật điển tịch học đường các loại thư tịch là giấy sách, nền tảng võ học ghi lại là dùng khắc đá.

Trong Võ Các Diệp gia, có không ít khắc đá bày ra ở trên cái giá, khắc đá có lớn có nhỏ, đều có đủ loại chất liệu.

Con cháu Diệp gia tiến vào Võ Các, không thể trực tiếp đem khắc đá mang đi, nhất định phải sao chép tại chỗ, một lần chỉ có thể mang đi một loại mà thôi.

Tầng thứ nhất những thứ công phu quyền cước kia, hiện tại đã không có tác dụng gì trong mắt Diệp Lăng Nguyệt nữa.

Diệp Lăng Nguyệt tiếp tục hướng phía trên tầng thứ hai đi lên, võ học tầng thứ hai cũng không nhiều, đại khái chỉ có hai mươi mấy loại Cửu Lưu võ học, nhưng cho dù là hai mươi loại này, cũng đã làm cho tổ tiên Diệp gia sau nhiều năm tích lũy mới có được.

Diệp Lăng Nguyệt ở tầng thứ hai, cũng thấy võ học Băng Lôi Quyền trong khắc đá, sau một vòng tìm kiếm, nàng lại thấy được những khắc đá ở bên trong có mười mấy loại võ học hòa tiên, liệt thạch trào, bộ pháp thanh vân...

Những thứ võ học này, Diệp Lăng Nguyệt cũng không có nhiều hứng thú lắm.

“nha nha.” Ngay tại lúc Diệp Lăng Nguyệt chần chờ, Tiểu Chi Chi chạy đến trên một cái giá, đưa ra móng vuốt lên phía trên gãi gãi, một khối hết mức lớn chừng như ngón cái từ phía trên rơi xuống võ học khắc đá.

Diệp Lăng Nguyệt vội vàng dùng tay tiếp lấy, đem Tiểu Chi Chi bắt trở về, tránh cho bị Nhị cửu phát hiện.

“Niêm Hoa Toái Ngọc Thủ.” Nhìn một cái võ học khắc đá đang ở trong tay Diệp Lăng Nguyệt mỉm cười.

Mấy đời Diệp gia đều là vũ phu, như thế nào ở trong Võ Các sẽ có một môn nghe vào như kiêu là phụ dong phong nhã* võ học.

(*học đòi văn vẻ)

Diệp Lăng Nguyệt không khỏi nhìn kỹ hơn, vừa nhìn lại phát hiện cái tên này nghe vẻ nho nhã nhưng lại là bát lưu võ học.

Hơn nữa dựa theo lời nói bên trên khắc đá, nếu ai học được Niêm Hoa Toái Ngọc Thủ thì sẽ là người tài giỏi thông minh, thực lực phần lớn vượt lên trên bát lưu võ học.

Bát lưu võ học cùng Cửu Lưu võ học, nghe chỉ có khác biệt với một võ cấp, nhưng kì thực là chênh lệch hơn rất nhiều, cách đánh khác nhau, đều là hai cái võ giả Luyện Thể Cửu Trọng, một cái dùng là bát lưu võ học, một cái dùng là Cửu Lưu võ học, nếu hai người giao thủ, nhất định người giành chiến thắng sẽ là người sử dụng bát lưu võ học.

Diệp Lăng Nguyệt nghe mẫu thân có nói tới, toàn bộ Diệp gia, bát lưu võ học cũng bất quá ba loại, ông ngoại Diệp Cô ngày đó ở bên trên Tộc tỉ thí Diệp gia bức lui hai tỷ đệ Diệp Hoàng Ngọc là võ học “Thạch Phá Kinh Thiên” chính là một môn của bát lưu võ học.

Trong Võ Các Diệp gia toàn bộ tầng thứ hai đều là Cửu Lưu võ học, Đệ Tam Tầng mới là bát lưu võ học, không biết tại sao cái môn tám lưu võ học này lại trưng bày ở chỗ này?

“Đó là Niêm Hoa Toái Ngọc Thủ, nó mặc dù là một môn bát lưu võ học, nhưng mà ngoại trừ Diệp Thái Tổ lĩnh ngộ ra, Diệp gia qua nhiều năm vẫn chưa có người nào học được. Ở trong tay người bình thường, nó thậm chí còn không bằng một môn Cửu Lưu võ học, cho nên mới bày ra ở tầng thứ hai.” Thấy Diệp Lăng Nguyệt dừng lại tầng thứ hai, nửa ngày không đi xuống, Diệp Hoàng Thụ thông thả đi lên.

Niêm Hoa Toái Ngọc Thủ khi đó mới vừa đặt ở Võ Các, không ít hậu nhân Diệp gia đều là đổ xô vào, tính toán học cái môn bát lưu võ học này.

Thế nhưng qua một đến hai tháng, gần như toàn bộ hậu nhân Diệp gia đều không có cách nào phát huy uy lực Niêm Hoa Toái Ngọc Thủ, từ rất lâu, môn võ học này liền giảm đi một cấp bậc, thậm chí có người tuyên bố, môn võ học này là một môn võ không trọn vẹn, căn bản nằm đó Diệp Thái Tổ cũng không lĩnh ngộ môn này.

Diệp Thái Tổ Diệp gia cũng là một nhân vật truyền kỳ, có tin đồn hần một thân một mình đi tới Thu Phong Trấn, tay không, ở địa phương này gây dựng tổ nghiệp Diệp gia, lúc Thái Tổ còn sống, Diệp gia tiến vào thời kỳ cường thịnh, thậm chí cùng với triều đình Đại Hạ đều có qua lại.

Chỉ tiếc là sau khi Thái Tổ chết đi, Diệp gia liền dần dần suy yếu đi xuống, hiện tại ở Thu Phong Trấn, chỉ có thể được coi là cho nhất phương hào cường*, môn võ Niêm Hoa Toái Ngọc Thủ này chính là khi xưa Thái Tổ Diệp gia tuyệt học thành danh, tin đồn có nói Thái Tổ Diệp gia học môn võ học này, đi ngang dọc khu vực Thu Phong Trấn không một ai là đối thủ.

(*ở trong một địa phương này mạnh mẽ)

Diệp Hoàng Thụ lúc còn trẻ, cũng đã từng hâm mộ nền tảng võ học này, thế nhưng khổ nỗi là học nửa năm, cũng không có một chút tiến bộ nào, hần chỉ có thể là buông tha cho.

“Lăng Nguyệt, ta xem quyền pháp của ngươi không tệ, nhưng bên trên thân pháp này còn có chút thiếu sót, không bằng chọn một loại bộ pháp khác.” Diệp Hoàng Thụ có lòng tốt nhắc nhở.

“Nhị cữu, đa tạ ý tốt của người, chỉ có điều ta là muốn học môn võ Niêm Hoa Toái Ngọc Thủ này.” tâm ý Diệp Lăng Nguyệt đã quyết, nàng sao chép một phần Niêm Hoa Toái Ngọc Thủ này xong rồi mới rời khỏi Võ Các.

“Đưa nhỏ này, thiên phú không tệ, chỉ tiếc là quá cố chấp, trưởng bối khuyên mà không nghe theo, tương lai nhất định sẽ bị thua thiệt.” Diệp Hoàng Thụ thấy Diệp Lăng Nguyệt không nghe khuyên bảo của mình, cũng có vài phần không thích, một lúc sau lắc đầu, đem một khối khắc đá trả về chỗ cũ.

Diệp Lăng Nguyệt ly khai Võ Các, cũng không vội trở về Bắc Trang, nàng thấy bốn bề vắng lặng, liền lấy ra bản sao chép võ học khẩu quyết để xem.

“Thực sự là kỳ quái, Thái Tổ Diệp gia cứ nhiên lại có thể hiểu được tinh thần lực này?” Diệp Lăng Nguyệt âm trầm kỳ lạ.

Nàng cực kì thông minh, chẳng qua là mới vừa liếc mắt nhìn công pháp Niêm Hoa Toái Ngọc Thủ, đã cảm thấy có một chút quen mắt, hồi tưởng lại, nguyên lai bên trong có mấy câu khẩu quyết, dĩ nhiên cùng với quyền lưu bút trong tay Hồng Mông Phương Tiên truyền thụ tu luyện tinh thần lực có một chút tương tự nhau.

Tinh thần lực, cũng không phải là mỗi người cũng có thể tu luyện, môn võ Niêm Hoa Toái Ngọc Thủ này nếu muốn phát huy hết tác dụng, phải có tinh thần lực làm trụ cột, kết hợp với võ học, qua nhiều năm hậu nhân Diệp gia không học được, cũng là bởi vì, bọn họ không hiểu được tinh thần lực là gì.

“Niêm Hoa” là dùng để chỉ tinh thần lực đem quân địch khống chế, “Toái Ngọc” là dùng ngón tay phát ra Nguyên Lực tập kích quân địch ở chỗ yếu hại quan trọng trên thân thể, nhất khống nhất tập*, khắc địch chế thắng**, không thành vấn đề.

(*một khống chế hai tập kích) (**đánh bại địch giành chiến thắng)

Diệp Lăng Nguyệt vừa nhìn, vừa ra dấu, bất tri bất giác, lại hướng người về phía bên thân cây, bắt đầu luyện tập Niêm Hoa Toái Ngọc Thủ

Chỉ thấy tay Diệp Lăng Nguyệt giống như một con bướm, bám vào trên thân cây, ra dấu, một cổ Nguyên Lực linh hoạt bám vào bên trên năm ngón tay của nàng, đầu ngón tay bạch mang chớp động.

Giống như Diệp Lăng Nguyệt phẩy nhẹ tay lướt qua khéo léo ở trên thân cây phiêu động.

Phảng phất như ở trong tay có một cổ lực nắm lấy, từ trên tay Diệp Lăng Nguyệt trên tay truyền đi, nàng không hề phát ra lực, một thân cây thâm sâu trồng vào trong đất cây cối giống như lại bị lực lượng lớn vậy khốn, thân cây thoắt cái bị tách ly khỏi mặt đất, tới trên tay Diệp Lăng Nguyệt.

Trên tay nàng tự lực, chỉ nghe xoạt xoạt mấy tiếng, đoạn thân cây trực tiếp cắt thành vài đoạn chừng tới eo, mặt cắt bằng phẳng, giống như là bị rìu chém qua.

Thật là lợi hại, Diệp Lăng Nguyệt cả kinh, không hổ là bát lưu võ học, lần đầu tiên dùng, uy lực như vậy không phải là chuyện đùa, hơn nữa, lúc xuất thủ Niêm Hoa Toái Ngọc Thủ, một chút Nguyên Lực cũng không có, giống như khoa tay múa chân, không nghĩ tới uy lực phát ra mạnh như thế.

Sau lưng, nghe được một loạt tiếng bước chân, Diệp Lăng Nguyệt vội vàng liền trốn một bên.

“Quân trời đánh, là thằng nhóc con nào vừa mới chém mất cây trồng hoàng dương mộc của ta.” Chỉ nghe thấy trong nhà, truyền ra một tiếng âm thanh mắng chửi của người làm.

Trên đất cây hoàng dương mộc đã chia năm xẻ bảy, Diệp Lăng Nguyệt nghe một chút, le lưỡi, lập tức bỏ trốn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Khí Nữ: Quý Đế Ngự Thủ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đan Dược Ngũ Phẩm

Editor: Quế Nhi

Diệp Lăng Nguyệt hào hứng trở lại bắc trang, muốn nói cho mẫu thân biết tin tốt này.

Nhưng vừa tới cửa bắc trang, liền thấy Lưu mụ cùng với một đám người tới đang ở bên ngoài khiên vác đồ đạc, Diệp Hoàng Ngọc cùng đại cữu Diệp Hoàng Vân thì đang đứng ở ngoài son trang, nói chuyện gì đó.

“Tam Muội, cha nói bắt đầu từ hôm nay, các người sẽ dọn qua viện đông trang ở, trong viện còn giữ mấy người hầu tay chân lạnh lẽ.” Diệp Hoàng Vân là trưởng tử Diệp gia nếu như nhìn bề ngoài cùng với gia chủ Diệp Cô rất là giống nhau.

Dọn nhà? Diệp Lăng Nguyệt nhìn nét mặt của mẫu thân nhà mình, thấy nàng không có ý kiến gì, hoàn cảnh đông trang tương đối rất tốt, hiện tại đối với bệnh của mẫu thân mới có lợi.

“Lăng Nguyệt, con đã trở về, con làm sao không nói cho mẫu thân biết, con hiện tại đã đột phá Luyện Thể Ngũ Trọng?” Diệp Hoàng Ngọc cũng là từ trong miệng đại ca mới biết được con gái mình lại đột phá.

“Con cho rằng mẫu thân đã biết rồi, kỳ thực là tối hôm qua, hài nhi ngủ vừa cảm giác sau khi thức dậy, thì liền đột phá.” Diệp Lăng Nguyệt hàm hồ kỳ từ* nói.

(*nói không rõ ràng, úp úp mở mở)

Ngủ một giấc thì đã đột phá.

Diệp Hoàng Vân nghe thấy, ho khan mấy tiếng, trưởng tử Diệp Thánh của hắn đột phá Luyện Thể Ngũ Trọng, nhưng mà là ước chừng dùng thời gian nửa năm, chính mình nghe cháu gái nói ngủ liền đột phá, thức sự người so với người làm người ta tức chết a.

Diệp Hoàng Ngọc cũng dở khóc dở cười, nhưng mà nàng cũng biết, con gái uống qua hầu rượu, rất có khả năng là hầu tửu phát huy tác dụng, những việc này nàng tất nhiên tất nhiên là không tiện trước mặt của đại ca mà nói.

Diệp Lăng Nguyệt nhìn lại mẫu thân một chút, phát hiện mẫu thân khi uống hầu rượu đã tinh luyện qua, sắc mặt hồng hào, so với ngày thường nhìn qua có tinh thần rất nhiều, trong lòng không khỏi cao hứng.

“Lăng Nguyệt a, nghe nói hôm nay con đi Võ Các, con đã chọn nền tảng võ học nào?” Diệp Hoàng Vân cười híp mắt đi lên phía trước, dưới gối* hắn chỉ có hai đứa con trai, luôn luôn ham muốn có một cô con gái, thấy Diệp Lăng Nguyệt lanh lợi cùng với đáng đáp xinh xắn, rất là ưa thích.

(*chỉ con cháu)

“Niêm Hoa Toái Ngọc Thủ.” Diệp Lăng Nguyệt lời vừa nói ra khỏi miệng, hai trưởng bối đứng phía trước đều kinh ngạc không thôi, Diệp Hoàng Ngọc há miệng muốn nói gì đó, còn Diệp Hoàng Vân thì nở nụ cười.

Năm đó Diệp Hoàng Ngọc vào Võ Các thì chọn môn thứ nhất nền tảng võ học, cũng là Niêm Hoa Toái Ngọc Thủ, khổ nỗi là không học được, thế nên mới đổi bộ pháp Thanh Vân.

“Tiểu hài tử, để cho nàng được chút thất bại mới tốt, cùng lắm thì ngày sau đổi lại một môn võ học khác là được.” Diệp Hoàng Ngọc cũng biết rõ nữ nhi của mình, từ sau khi biến hóa thông minh, làm việc gì cũng nhạy bén, tuyệt đối sẽ không tùy tiện hành sự, nếu nàng muốn học, vậy thì tùy nàng có thể tốt cho nàng là được rồi.

Sau khi người một nhà dọn vào đông trang, Diệp Hoàng Vân gọi Diệp Lăng Nguyệt lại.

“Lăng Nguyệt, con bây giờ cũng là đệ tử tinh anh Diệp gia, dựa theo gia quy trong nhà, nam tử tròn mười ba thì sẽ xuống quảng sơn* rèn luyện, nữ tử thì

phải đi thạch phưởng học tập buôn bán. Ngày mai con cùng với đại biểu ca Diệp Thánh, đi đến thạch phưởng Diệp gia nhìn một chút.” Diệp Hoàng Vân sau khi dặn dò, mới mang theo hạ nhân rời đi.

(*khu mỏ, quặng)

Lưu mụ còn mang theo một đám người làm mới ở bên ngoài sắp xếp lại, còn Diệp Lăng Nguyệt thừa dịp mọi người không chú ý, liền vào Hồng Mông Thiên.

Vừa vào Hồng Mông Thiên, tiểu Chi Chi liền xòe chân ngăn ra, chạy vòng quanh những mẫu đất trong Hồng Mông Thiên bày ra một bộ dáng vui mừng đắc ý.

Sau khi Diệp Lăng Nguyệt được thủ trát* của Hồng Mông Phương Tiên, đối với toàn bộ trong Hồng Mông Thiên khống chế trong tay cũng càng ngày thuận buồm xuôi gió, nàng biết, nếu muốn Hồng Mông Thiên càng mạnh lên thì phải làm cho bên trong có nguyên khí sung túc dồi dào hơn nữa, hiện tại chỉ có một ít linh thực** quan trọng hơn chính là phải tăng lên thực lực của chính mình.

(*ý như một quyển sách lưu lại bí quyết) (**vd Tụ Nguyên Thảo...)

“Nha Nha.” tiểu chi chi đang nằm sắp vào Diệp Lăng Nguyệt đội nhiên di chuyển đến một gốc cây Thanh Mộc Quả rồi hái xuống.

Chỉ có điều là chi qua thời gian nửa tháng, vốn là cây ăn quả Thanh Mộc chỉ cao hơn một thước, nhưng mà hiện tại đã cao ba bốn thước.

Bởi vì Hồng Mông Thiên, không có ai hái, từng cây từng cây Thanh Mộc quả đều tỏa ra mùi thơm mê người mùi thơm mê người, đem nhánh cây cũng ép cong.

Tiểu chi chi thêm nhỏ dãi Thanh Mộc quả, muốn leo lên ăn vụng, chi tiếc thân cây quá bóng loáng, móng vuốt của nó cào mấy cái liền từ trên cây té xuống, té chổng bốn chân lên trời, đáng đáng kia có chút buồn cười.

Diệp Lăng Nguyệt tâm thần động hơn động, một Thanh Mộc quả rớt xuống, rầm một tiếng nện ở bên người tiểu chi chi bên người, vội vã sử dụng tứ chi của nó, đem cái đó đặt tới nửa người to nhỏ của Thanh Mộc quả ôm đến sát sao.

“Nhiều Thanh Mộc quả như vậy, xem ra lần này, phát tài rồi.” Diệp Lăng Nguyệt liếc nhìn trên cây Thanh Mộc quả, mặt mày cười đến híp lại, nàng thật giống như nhìn thấy vô số ngân lượng ở hướng về phía nàng vẫy tay.

Giờ phút này, bên trong tiệm bán thuốc Thu Phong Trấn, chân mày của chương quỹ đều có thể véo ra nước.

Thanh Mộc quả đã hết hàng một tháng nay.

Sớm trước có người hái thuốc gan lớn, vào khu vực trên lưng núi thường có mười mấy cây Thanh Mộc quả, nhưng toàn bộ cũng không trông thấy cây nào.

Thực sự liền một cái hạt đều cũng không lưu lại.

“Nhất định là những người đạo phi, đem những cây Thanh Mộc quả chặt hết rồi. Thế nên ngay sau đó Thanh Mộc quả không còn xuất hiện nữa, té đánh rượu làm sao bây giờ a.” Chương quỹ thở dài thở ngắn, không được nữa, xem ra chỉ có thể dùng giá cao, từ trong huyện thành mua một chút ít Thanh Mộc quả trở về.

Nhưng mà Thanh Mộc quả làm té đánh rượu, nhất định phải mới mẻ, Thanh Mộc quả cách ba ngày trở lên thì được hiệu sẽ không tốt.

“Chương quỹ.” Một thanh âm quen thuộc, làm cho chương quỹ tỉnh táo lại.

“Cô nương, người đến rồi a, lần này vẫn là bán Tụ Nguyên thảo?” Chương quỹ cường cố nặn ra vẻ tươi cười, tiến ra đón.

“Không, lần này ta là bán Thanh Mộc quả.” Diệp Lăng Nguyệt dứt lời, không vội vã mà lấy ra một Thanh Mộc quả.

Trái cây kia, xanh mượt, so với bình thường Thanh Mộc quả lóp gập ba bốn lần, không chỉ có như vậy hơn nữa còn rất mới mẻ.

“Thanh Mộc quả? Thanh Mộc quả tốt như vậy không biết cô nương người là từ nơi nào chiếm được?” Chương quỹ nuốt một ngụm nước bọt, hận không thể đem cái Thanh Mộc quả kia đoạt tới.

“Là một bằng hữu của ta, dùng nhiều phương pháp đặc thù, từ nơi khác tới được. Hắn mỗi ngày cũng có thể cung ứng khoảng chừng năm mươi cân, bắt quả giá cả thì...” Diệp Lăng Nguyệt đang nói đến đó thì dừng lại.

“Giá cả dễ thương lượng, loại phẩm chất này, giá cả coi như là đất năm phần mười cũng không quá đáng, lão phu nguyện ý ra một lượng năm ngàn mua một cái Thanh Mộc quả, năm mươi cân coi như hai trăm năm mươi hai lượng.” Chương quỹ liền vội vã đáp ứng.

“Không, chương quỹ, ta chỉ án cái giá bình thường cho người, hơn nữa chỉ cung cấp cho các người. Nhưng ta có một điều kiện, người nhất định phải giúp ta hỏi thăm được nơi nào có đan dược ngũ phẩm” Diệp Lăng Nguyệt lắc lắc đầu, nàng có Hồng Mông Thiên trong tay, trước mặt lại có Đinh Tức ở tay, bao nhiêu ngân lượng, chẳng qua là vấn đề sớm muộn.

Hiện tại nàng chỉ muốn trợ giúp mẫu thân, khôi phục nhanh lên một chút.

“Chuyện này... thôi được, lão phu đáp ứng ngươi. Có điều đan dược ngũ phẩm xác thực rất ít, coi như là ở trong thị trấn, cũng không nhất định có thể tìm được. Như vậy đi, ngươi cho lão phu thời gian một tháng, chỉ cần có tin tức, liền lập tức thông báo cho cô nương.” Chuông quỹ tiệm được liệu tụy là không biết thân phận Diệp Lăng Nguyệt, thế nhưng hiện tại nàng đang cấp cho hắn một số lượng lớn Thanh Mộc quả.

Huống chi vị cô nương này, mỗi lần xuất ra dược thảo chất lượng tốt đến kì lạ, chắc hẳn ngày sau nàng còn đi rất nhiều địa phương, Chuông quỹ cũng rất tình nguyện kết giao với nhân nhân vật như vậy.

Sau khi hai người đạt thành thỏa thuận, Diệp Lăng Nguyệt không nói hai lời, liền đưa một nhóm Thanh Mộc quả đến.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Khí Nữ: Quý Đế Ngự Thủ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Gia tộc buôn bán

Editor: Quế Nhi

Ngày thứ hai, mới qua sáng sớm Diệp Lăng Nguyệt hoàn thành tu luyện thường ngày, liền tuân theo lời Diệp Hoàng Vân an bài, đến thạch phường Diệp gia.

Diệp gia lấy mỏ sắt lập nghiệp, thạch phường là đem từ Thất Tinh khai thác xuống, sau đó sẽ tiến hành phân loại sàng lọc, sau khi trải qua bước đầu tu luyện, đưa đến trong huyện thành bán.

Trong thạch phường còn có thể tiến hành quy mô mỏ sắt buôn bán, thường ngày chi phí cung cấp Thu Phong Trấn trên tiệm sắt cùng dân trên trấn, cho nên nói là thạch phường Diệp gia, kì thực cũng là một loại nhỏ.

Hàng năm Diệp gia có bảy, tám phần thu nhập, dựa đều là thạch phường, vì lẽ đó thạch phường nằm trong tầm quan trọng, đứng sau Diệp gia quảng sơn*.

(*vùng mỏ, khu mỏ)

“Lăng Nguyệt, lần đầu tiên ngươi đến thạch phường, ta mang ngươi đi nhìn bốn phía xem một chút.” Phụ trách tiếp đón Diệp Lăng Nguyệt chính là cùng với nàng trên Tộc tỷ thí có duyên gặp qua một lần đại biểu ca Diệp Thánh.

Diệp Thánh năm nay mười sáu tuổi, đáng đáp cùng với dung mạo coi như tuần tú, chỉ là bởi vì thân là trưởng tôn Diệp gia, không khỏi có mấy phần ngạo khí

Nói đến Diệp Lăng Nguyệt, Diệp Thánh đối với nàng nguyên bản cũng không có ấn tượng gì, chỉ biết là nàng vừa sinh ra chính là một ngọc nữ.

Lần này, Diệp Lăng Nguyệt ở bên trên Tộc tỷ thí nhất minh kinh nhân*, phụ thân đứng trước mặt người khác hay sau lưng người khác, đối với Diệp Lăng Nguyệt khen không dứt miệng, nói nàng là một tiểu thiên tài.

(*một tiếng hét lên làm kinh người)

Diệp Thánh hôm nay nhìn Diệp Lăng Nguyệt cảm thấy cũng không có gì hơn, chẳng qua là may mắn đánh bại Diệp Ninh, liền được gọi là tiểu thiên tài, cha cũng quá mức nói quá sự thật rồi.

Xem ra trong suy nghĩ Diệp Thánh, Tam Cô (Diệp Hoàng Ngọc) lúc còn trẻ là thiên tài, không có nghĩa là con gái nàng cũng là thiên tài, Diệp gia có thể để cho Diệp Thánh thừa nhận thiên tài, cũng chỉ có một Diệp Lưu Vân mà thôi.

Diệp Thánh xem thường, bắt chuyện với Diệp Lăng Nguyệt không khỏi có vài phần khinh thường. Diệp Lăng Nguyệt xem ở đáy mắt, cũng không nói toạc ra, dọc đường đi chẳng qua là theo sau Diệp Thánh, thuận miệng hỏi một chút chuyện của thạch phường.

“Lăng Nguyệt, ngươi là người Diệp gia, ngươi có biết nghề chính Diệp gia là cái gì?” Diệp Thánh vừa đi đến, vừa hỏi dò Diệp Lăng Nguyệt.

“Quảng sơn cùng quặng sắt. Ta nghe nói, Thái Tổ Diệp gia cũng là bởi vì phát hiện trong núi có một đại quảng sơn mới khởi nghiệp lên.” Diệp Lăng Nguyệt đối với tiền sử làm giàu Diệp gia, lĩnh tinh một chút ít.

”Sai rồi, bình thường một loại quặng sắt, lại làm sao có khả năng chống đỡ toàn bộ Diệp gia. Diệp gia chân chính am hiểu chính là tinh luyện thiết, còn có thô luyện huyền thiết.” Diệp Thánh bĩu môi một cái, đối với Diệp Lăng Nguyệt vô tri không biết gì, rất là xem thường.

Chuyện đơn giản như vậy, ngay cả con nít ba tuổi Diệp gia đều biết, Diệp Lăng Nguyệt lại cũng không biết.

“Kính xin đại biểu ca chỉ điểm.” Diệp Lăng Nguyệt cũng không để ý, ngược lại là khiêm tốn thỉnh giáo.

“Thiết cùng huyền thiết là không giống nhau, thí dụ như trước mắt hai đồng này, màu xám trắng chính là thiết thạch, màu bạc chính là huyền thiết thạch. Hai người nhìn thấy chẳng qua là màu sắc khác biệt, nhưng là giá cả lại chênh lệch hơn hai mươi lần. Như Thiết thợ rèn đều có thể cắt chém tinh luyện, huyền thiết lại chỉ có thể vỡ giả Luyện Thể Tam Trọng trở lên mới có thể cắt chém, còn vỡ giả Luyện Thể Ngũ Trọng mới có thể tinh luyện.” Vừa nói Diệp Thánh cầm lên một khối quặng sắt cùng huyền thiết thạch, để giải thích cho Diệp Lăng Nguyệt dễ hiểu hơn.

Từ trong miệng Diệp Thánh, Diệp Lăng Nguyệt còn biết không ít thiết cùng huyền thiết thông thường.

Ở Đại Hạ, thiết chỉ có thể dùng để chế tạo dụng cụ dân dụng, nhưng đối với huyền thiết lại có thể dùng để chế tạo vũ khí, trang bị quân đội.

Huyền thiết thạch sản lượng rất ít, tinh luyện rất khó, ngay cả Diệp gia chỉ có thể tinh luyện bước đầu.

Quảng sơn Diệp gia hằng năm sản xuất huyền thiết cùng quặng sắt là tỷ lệ chênh lệch gấp trăm lần, nhưng cũng bởi vì Diệp gia nắm giữ một phần nhỏ huyền thiết, mới có thể ở Thu Phong Trấn, sừng sững nhiều năm không ngã.

Hai người ở trong thạch phủng đi một vòng, bất kể là thợ rèn trong thạch phủng, hay là thương dân trên trấn giao dịch, nhìn thấy Diệp Thánh, cũng không nhìn được cung cung kính kính kêu một tiếng “Diệp Thánh thiếu gia”, nhìn ra được địa vị Diệp Thánh ở trong thạch phủng vẫn còn rất cao.

Những người đó thấy đi theo bên người Diệp Thánh là một nữ tử bề ngoài diện mạo không tầm thường không khỏi nhìn nhiều thêm mấy lần, Diệp Thánh cũng không giới thiệu, rõ ràng cho thấy là có ý lạnh nhạt Diệp Lăng Nguyệt.

“Trong tay ta còn có chút chuyện, trước mắt kia chính là một phần quặng sắt thạch cùng với huyền thiết thạch, người trước học tập phân biệt một chút, phía trước chính là sản chế biến sản phẩm, người nếu có hứng thú cũng có thể vào xem một chút.” sau một hồi Diệp Thánh giải thích một phen, liền để cho Diệp Lăng Nguyệt ở lại đây còn chính mình âm thầm lên lút cân nhắc, tạm thời rời đi.

Bên cạnh Diệp Lăng Nguyệt là huyền thiết thạch cùng với quặng sắt thạch, đứng đó chốc lát.

Diệp Thánh để Diệp Lăng Nguyệt phân biệt huyền thiết thạch và quặng sắt thạch, đó là bởi vì này hai loại khoáng thạch mới vừa khai thác ra, rất là tương tự, ngoại trừ có kinh nghiệm sư phó, người thường rất khó phân biệt, năm trước có không ít thợ rèn quảng sơn, theo thứ tự sung hào*, dùng quặng sắt thạch giả mạo thành huyền thiết thạch mưu cầu bạo lợi**.

(*hàng nhái) (**lãi kéch xù)

Phàm là đến thạch phủng người Diệp gia học tập, chuyện thứ nhất chính là muốn phân biệt được huyền thiết thạch và quặng sắt thạch.

Đối với người khác mà nói, dùng mắt thường rất khó phân biệt được hai loại khoáng thạch, nhưng ở trong mắt Diệp Lăng Nguyệt thì vừa xem là biết ngay, chỉ vì trên người nàng nắm giữ Càn Đỉnh.

Đầu ngón tay hơi động, Càn Đỉnh trong Đỉnh Tức liền chui vào một khối huyền thiết trong đá.

Đúng như Diệp Thánh nói, màu xám trắng là thiết, màu bạc chính là huyền thiết, Diệp gia phần lớn khai thác đều là huyền thiết khoáng thạch, kỳ thực đều là thiết và huyền thiết thạch hỗn hợp lại.

Diệp Lăng Nguyệt quan sát, phát hiện trước mắt xếp chồng bên trong huyền thiết khoáng thạch, có lượng lớn là tạp chất, mỗi một khối bên trong huyền thiết thành phần ít đến mức đáng thương.

Một khối bên trong, đại khái chỉ có một hai thành huyền thiết.

Như vậy huyền thiết quáng, hiển nhiên là không thể trực tiếp bán trong huyền thành, cho nên còn phải cần vỡ giả Diệp gia, bước đầu tinh luyện một phen, mới có thể bán được.

Huyền thiết thạch cấp bậc, hiển nhiên so với Huyền Âm ngọc thấp rất nhiều, Càn Đỉnh trong Đỉnh Tức thấy những thứ bên trong huyền thiết thạch này có không ít tạp chất, chẳng qua chỉ là lười biếng quay một vòng, liền rút trở lại.

Ầm ầm ầm—— trước mặt một trận tiếng gõ leng keng leng keng.

Diệp Lăng Nguyệt tiến về phía trước, chỉ thấy trong phủng công việc hoàn thành sản phẩm, đang bề bộn khí thế ngất trời, đại khái hai, ba chục tên vỡ giả, phân biệt đang cắt chém cùng với rèn huyền thiết thạch.

Uống—— một tiếng quát to, bên cạnh Diệp Lăng Nguyệt, một tên vỡ giả Luyện Thể Tam Trọng đem nguyên lực ngưng tụ ở bên trên thiết phủ*, một búa chặt xuống, huyền thiết thạch bị cắt chém thành mấy phần.

(*búa, rìu... cứng như sắt)

Ngay sau đó, cắt chém quặng sắt thạch, lại giao cho một tên vỡ giả Luyện Thể Ngũ Trọng.

Chỉ thấy trong tay đối phương nắm lấy một thanh chùy sắt, khanh khanh nện xuống.

Một tiếng “Khanh”, búa nện ở bên trên huyền thiết thạch.

Chỉ thấy bên trên thân chùy, mang theo một lượng nguyên lực, một búa rơi vào trên quãng sắt thạch, phát ra một lực mạnh mẽ, lực lượng tập trung lại đưa tới một trận tiếng âm thanh khen hay.

Theo cây búa hạ xuống, Diệp Lăng Nguyệt có thể nhìn thấy một lượng lớn đá vụn rơi xuống, một phần khoáng thạch tạp chất cũng bị nện đi ra.

Cùng với thiết thông thường không giống nhau, thợ rèn thạch phường Diệp gia xử lý huyền thiết thạch, thật không đơn giản, nhìn thật kỹ sẽ phát hiện bọn họ đang cắt chém cùng rèn đều là dùng tới Nguyên Lực.

Sau khi trải qua cắt cùng rèn huyền thiết thạch, một khối huyền thiết, đại khái yêu cầu một canh giờ*, khoáng thạch to nhỏ co lại một nửa, nhưng bên trong huyền thiết thành phần có thể tăng cao ba, bốn phần như vậy huyền thiết thạch mới có thể vận chuyển đến huyện thành bán.

(*2 tiếng)

Ở bên trong đang lúc mọi người khen hay, thì Diệp Lăng Nguyệt thối lui đi ra ngoài.

“Cái này cũng mất sức không ít a, không biết, Càn Đỉnh có thể hay không tinh luyện được huyền thiết thạch.” Diệp Lăng Nguyệt đi ra khỏi khu chế biến thành phẩm, thuận tiện trong tay còn nắm hai khối huyền thiết thạch cùng với quãng sắt thạch.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Khí Nữ: Quý Đế Ngự Thủ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Âm mưu bị nhìn thấu

Editor: Quế Nhi

Thạch phường trong Diệp gia có rất nhiều quãng sắt và huyền thiết, Diệp Lăng Nguyệt thuận tiện cầm hai khối, sẽ không ai chú ý tới khối nhỏ này.

Diệp Lăng Nguyệt lúc này ở một bên nhìn cẩn thận nhìn thật kỹ, cắt chém tinh luyện quãng sắt thạch, thực sự là quá mất công sức, một người võ giả Luyện Thể Ngũ Trọng, chiếu theo tốc độ lúc này, một ngày nhiều nhất chỉ có thể luyện ra ba khối huyền thiết thạch thô mà thôi.

Hơn nữa bên trong độ tinh khiết huyền thiết, còn chỉ có ba, bốn phần mười, quả thực là vất vả mà không có kết quả tốt.

Diệp Lăng Nguyệt nghĩ đến, Càn Đỉnh có thể tinh luyện được được thảo, vừa có thể nuốt chửng tạp chất, cũng có thể dùng để tinh luyện huyền thiết khoáng thạch.

Diệp Lăng Nguyệt tìm một nơi hẻo lánh, bắt đầu tinh luyện huyền thiết thạch.

Trong tay có một khối huyền thiết thạch lớn chừng một bàn tay một tiếng “Phốc”, liền bị hút vào bên trong đỉnh Càn Đỉnh.

Ước chừng qua nửa khắc đồng hồ, lòng bàn tay Diệp Lăng Nguyệt, có thêm một khối sắt màu bạc to bằng trứng ngỗng.

Nàng vội vàng dùng Đỉnh Tức dò xét một lượt.

“Năm phần mười!” Diệp Lăng Nguyệt tay không khỏi run lên, điều này cũng quá thần kỳ đi, đồ chơi trong tay nàng lại là một khối huyền thiết thạch được tinh luyện độ tinh khiết của nó đạt tới năm phần mười.

Lúc này Diệp Thánh cũng đã nói, thạch phường Diệp gia nhiều nhất chỉ có thể đem huyền thiết thạch thô luyện đến ba, bốn phần mười, ba, bốn phần mười ba, bốn phần mười mà thôi, tinh luyện huyền thiết đến năm phần mười thì chỉ có những thương hội tài đại khí thô* mới có thể thu luyện được.

(*giàu, lắm tiền)

Nếu lúc này để cho một đám người gia công võ giả ngũ đại lão mà nhìn thấy thì không biết hâm mộ và ghen tị thành hình dạng gì.

Diệp Lăng Nguyệt thử nghiệm lại một lần nữa, đem quãng sắt thạch cũng tinh luyện một phen, tinh luyện ra quãng sắt thạch độ tinh khiết cao lên tới sáu phần mười.

Hơn nữa Diệp Lăng Nguyệt còn phát hiện, sau khi tinh luyện hai khối khoáng thạch này, Càn Đỉnh trong Đỉnh Tức so với trước khi tinh luyện tự nguyên dịch thì hùng hậu không ít.

Nhìn đáng đáp, tinh luyện khoáng thạch, có trợ giúp Đinh Tức ngưng tụ, có điều tiêu hao nguyên lực cũng không nhỏ.

Lấy tu vi Luyện Thể Ngũ Trọng Diệp Lăng Nguyệt, một ngày đại khái chỉ có thể tinh luyện khoáng chừng năm lần huyền thiết thạch mà thôi.

Diệp Lăng Nguyệt đem huyền thiết đã tinh luyện cất đi, đồng thời đi dạo trong thạch phủng một vòng.

Lúc này, nàng nhìn thấy phía trước tụ tập đầy người, đại biểu ca Diệp Thánh cùng vài tên quân sự thạch phủng, đang nghị luận cái gì đó.

“Diệp Thánh thiếu gia, đám huyền thiết thạch này độ tinh khiết cao tới bốn phần mười, nhưng mà mười năm khó gặp được hàng tốt như vậy, nếu không phải trong tay ta đang thiếu tiền, cũng sẽ không bán cho thạch phủng Diệp gia của các người.” bộ dáng của nam tử thương nhân kia, cùng với Diệp Thánh đang cò kè mặc cả.

Lúc này Diệp Thánh ở trong thạch phủng dò xét, vừa vặn gặp phải tên thương nhân họ Trần này.

Hắn tự xưng là thương nhân khai thác đá, hồi trước ở trong núi được một đám huyền thiết chất lượng tốt, vốn định bán trên huyện thành, không biết làm sao trong nhà lão mẫu đột nhiên bị bệnh nặng, cần tiền gấp, liền tạm thời đưa tới thạch phủng Diệp gia bán.

Huyền thiết quặng thô thạch độ tinh khiết lên tới bốn phần mười, đó cũng là mặt hàng không bình thường, toàn bộ quặng sơn Diệp gia, một năm cũng chưa chắc có thể đào được hơn trăm cân.

Tên thương nhân họ Trần này khối đá trong tay hắn, có tới hơn một ngàn cân, nếu như thô luyện một phen, đến thời điểm bán lên huyện thành thì vụ mua bán chắc chắn một vốn bốn lời.

Theo cách nhìn của Diệp Thánh thì cũng không khối có mấy phần động tâm, hắn tìm trong thạch phủng vài tên sư phó khai thác đá, nhìn kỹ một chút, đoàn người đều cảm thấy đám khối khoáng thạch này bất luận là màu sắc hay trọng lượng thì có vấn đề gì, chắc hẳn là hàng thật.

Chẳng qua là tên thương nhân này chào giá có chút cao, một ngàn cân quặng thô thạch, muốn giá tới hai chục ngàn lượng hoàng kim.

Con số này, có thể ước chừng so với thạch phủng Diệp gia trọng một năm lợi nhuận, nếu như xảy ra sai sót, Diệp Thánh cũng đảm đương không nổi.

Ý định ban đầu của Diệp Thánh là mời Diệp Hoàng Vân tới làm chủ, nhưng vị thương nhân họ Trần này, lại nói hắn cần tiền gấp, nếu như không muốn mua, hắn phải đi cửa hàng đối diện thạch phủng Tổng thị bán, một khối cũng không được.

Nói tới Tổng gia trong thu phong trấn, ai cũng biết Tổng gia cùng Diệp gia là đối thủ một mất một còn.

Bản về lịch sử gia tộc, Diệp gia so với Tổng gia, ở Thu Phong Trấn còn phải lâu hơn rất nhiều, Tổng gia là gần nhất một trăm năm nay, gia tộc mới quật khởi, thế nhưng gia chủ Tổng gia, cũng là một tên cường giả Hậu Thiên Đinh Phong, bản về thực lực, cùng Diệp Cô cách biệt không bao nhiêu.

Bất kể hai nhà bên trên là quặng sơn hay huyền thiết thạch cung ứng, cũng một mực tranh người chết ta sống.

Một đám khối đá chất lượng tốt này nếu là bán cho Tổng gia, Diệp Thánh thật sự là tội nhân thiên cổ trong Diệp gia.

“Khối đám đá huyền thiết thạch này, chồng ta muốn, chỉ có điều trong thạch phủng muốn bỏ ra hai chục ngàn lượng hoàng thì không kịp, hiện tại ta chỉ có thể tập hợp năm ngàn lượng vàng, coi như tiền đặt cọc, số còn lại trong vòng ba ngày nhất định sẽ bổ sung đủ.” Diệp Thánh khê cần rặng, sai người mang tới năm ngàn lượng vàng, chuẩn bị một tay giao tiền, một tay giao hàng.

Chỉ cần Diệp gia có đám khối huyền thiết thạch chất lượng tốt này, chuyển tay một cái là có thể kiếm hơn năm chục ngàn lượng hoàng kim.

Sau khi tên thương nhân họ Trần Tĩnh nghe xong, khóe miệng không dễ phát hiện lộ ra một nụ cười quái dị, một nụ cười này, ngay lập tức bị Diệp Lăng Nguyệt bắt được.

“Chờ một chút, đại biểu ca, ta có thể hay không coi một chút những khoáng thạch kia.” giọng nữ giòn tan vang lên ngay lúc này, chen vào rất đột ngột.

Mọi người trong thạch phủng, chợt cảm thấy hai mắt tỏa sáng, một thiếu nữ xinh đẹp mang trên mình áo lam y bước ra.

“Lăng Nguyệt, người nghịch ngợm cái gì đó, người hôm nay mới ngày thứ nhất tới thạch phủng thì biết cái gì.” Diệp Thánh vội vã muốn mua một đám khối huyền thiết thạch này vào trong tay, nhưng khi thấy Diệp Lăng Nguyệt nhiều chuyện, thì giọng nói của hắn trở nên không vui.

Hắn bước lên phía trước một bước, một tay kéo Lăng Nguyệt lại, muốn để cho nàng lui ra ngoài.

Vậy mà Diệp Lăng Nguyệt duỗi ra hai ngón tay, ở trên cổ tay hắn nhẹ nhàng một ấn xuống, Diệp Thánh chỉ cảm thấy trên cổ tay hắn tê rần, Diệp Lăng Nguyệt chợt lách người sang, từ dưới mắt của hắn trượt qua.

Bị chính biểu muội nhà mình dễ dàng phá giải tấn công, trên mặt Diệp Thánh càng không nhịn thêm được nữa.

Nàng nhặt lên một khối huyền thiết thạch “Chất lượng tốt” kia, vẻ mặt như vô tâm ở trong tay thương thức mấy lần.

Trong tay Diệp Lăng Nguyệt đỉnh tức đã thuận thế chui vào trong huyền thiết thạch “Chất lượng tốt”.

Vừa nhìn một chút, nhưng lại không phải chuyện nhỏ, cái gọi là huyền thiết thạch này, đừng nói là huyền thiết, chính là ngay cả thành phần quặng sắt thạch đều rất ít mây phân, những tảng đá này, chẳng qua chỉ là mặt ngoài, dựa vào một tảng cái gọi là huyền thiết tảng mà thôi.

Thủ pháp làm giả thật là cao minh, khó trách ngay cả Diệp Thánh cùng những người khai thác đá như sư phó đều nhìn không ra.

Một tiếng “hừ” lạnh, Diệp Lăng Nguyệt âm thầm phát lực, chợt nghe một tiếng “RẦ... Ầ... C”, ngón trỏ cùng ngón giữa căng ra, một khối huyền thiết thạch ở trong tay nàng, theo một tiếng cắt thành bốn mảnh.

“Ai nha, đây thật sự là huyền thiết thạch? Làm sao lại giống như đậu hũ, nhẹ nhàng bóp một cái là vỡ.” Diệp Lăng Nguyệt vừa dứt lời, vốn là muốn để răn dạy Diệp Thánh, nhưng lại nhìn thấy sắc mặt hắn lại trắng bệch ra.

Huyền thiết thạch thượng hạng thì cực kì cứng rắn, sao có thể dễ dàng bị Diệp Lăng Nguyệt tạo thành mấy khối.

Diệp Thánh cùng vài người sư phó khai thác đá hoảng hốt tiến lên coi, vừa nhìn bên dưới, kinh hãi đến biến sắc, những khối huyền thiết thạch này đều là giả.

” Vô liêm sỉ, cứ nhiên là giả, người đến, đem tên lùong gạt này bắt lại.” Diệp Thánh lúc này mới biết chính mình bị mắc lừa, trong lòng nghĩ đến mà sợ hãi không thôi, hắn sai người đem tên thương nhân họ Trần bắt lại.

Tên thương nhân kia bị nhìn thấu âm mưu, sắc mặt liền chuyển màu xanh, trong miệng chảy ra máu đen, đôi chân vừa đập, ngã xuống đất bỏ mình.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Khí Nữ: Quý Đế Ngự Thủ Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.